Minne.

086.5745
1858
3430

Historian's Office Library
The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints
AJ
M230
P9165vSW
1858

ANDREW JENSON'S
PRIVATE LIBRARY

Hilltho

Amanda Josephina Östergren

Helsingborg

d 24a April 1873

En varnande Röst

och

Undervisning för alla Menniſkor

eller

Indledning

till Tron och Läran

i

De ſiſta Dagarnes Heliges Jeſu Chriſti Kyrka

af

Parley P. Pratt.

„Se, hvad komma ſkall förkunnar jag framföre åt och förkunnar nya ting: förr än det ſker, låter jag eder det höra.“ Es. 42: 9.

„Så låter eder ſak komma fram, ſäger Herren; bärer fram det I påſtån, ſäger Konnungen i Jacob.“ Es. 41: 21.

Öfverſatt från Engelſkan.

Köpenhamn.

Utgifven och förlaggd af C. Widerborg. 1853.

Tryckt hos F. E. Bording.

Förord

till den Svenska Öfversättningen af denna bok.

I anledning af det stora intresse, som man redan hafver visat detta ovärdelige arbete, så väl i Amerika som England, Dannemark och andra Länder, hvaref deſs höga sanningar och glädjande vittnesbörd förorsakat deſs utspridande i flere Upplagor, som i dessa länder banat sig väg bland folket, och som det jemväl med begärlighet efterfrågas i Sverige, hvaref det äfven väckt stort uppseende — har Undertecknad funnit sig föranlåten, att foga anstallt om deſs öfversättning och utgifvande på Svenskan, emedan de flesta af Publiken icke kunna anses vara nog hemmastadde i de främmande språken (Engelskan och Danskan) för att kunna rätt fatta och förstå innehållet. Och har detta skett i den glada förhoppningen, att detta lilla verk, med Guds hjelp och bistånd, skall öppna ögonen på mången i Sveriges Land, och föra dem till en sann kunskap om det herrliga Evangelium, som utbredes och förkunnas öfver hela jorden, och gifva dem lust och håg att lyssna till ropet af Sanningens varnande röst, och ett begär, en allvarlig längtan efter det klara ljus, som nedstrålar från Höjden och begynner att genomtränga det mörker, i hvilket menniskorna vandrat och under seklernas lopp blifvit villse förda.

3130

Någon särskild rekommendation anse vi detta arbete icke behöfva; ty genom dess eget innehåll skall det nog rekommendera sig sjelf hos hvar och en, som icke tillsluter ögonen eller tillstoppar sina öron för detsamma; och måtte det blifva ett af medlen till Guds Rikes upprättande og utbredande på jorden, och till Hans Namns förherrligande bland menniskornas barn.

Köpenhamn, i Marts 1858.

C. Widerborg.

Företal

till den andra Europeiska Upplagan.

Då detta arbete först utkom i Amerika, var det ganska litet bekant och rönte föga uppmuntran. Hela månader förflöto under det att endast några få exemplar blefvo köpte; men till författarens stora förundran arbetade det sig sjelf mer och mer fram till uppmärksamhet ibland folket, genom Guds välsignelse och sitt eget stora värde, till dess att första upplagan, som bestod af 3000 exemplar, blef utsåld under loppet af två år, under det att efterfrågan beständigt fortfor. En ny upplaga utkom år 1839, bestående af 2500 exemplar, som jemväl på kort tid blef utsåld. Sedan hafva tre särskilda upplagor, utgörande tillsammans 13,000 exemplar, likaledes blifvit utsålde, men det oaktadt är efterfrågan i tilltagande både i Amerika och Europa.

Det har redan banat sig väg i de flesta Amerikanska Stater, och i Canadas provinser, äfvensom i många trakter af England, Skottland, Irland och Wales. Det har gjort sitt inträde såväl i palats som i hydda, och genom de mest tillförlitliga underrättelser, som vi haft tillfälle derom inhemta, erfara vi, att ganska få läsare laggt boken ifrån sig, utan att känna en djup och gripande öfvertygelse om sanningen af dess grundsatser.

Författaren äger i denne stund tusentals vitsord af anseddе personer från åtskilliga Stater och Nationer, som alla bära vittnesbörd om, at detta arbete blifvit ett medel i Guds hand till att rädda dem från vantro, secteriska villfarelser, bedrägeri och fördomar, och till att leda dem fram till Sanningens Ljus.

I betraktande af allt detta, jemte en innerlig önskan att kunna sprida sanningen så vida omkring, som möjligt är, bland menniskoslägtet, har författaren funnit anledning till att utgifva denna nya upplaga, hvilken han hoppas måtte blifva en välsignelse för många tusende, som ännu vandra i mörker och vantro, och föra dem till Guds fårahjord.

Om det finnes något beundransvärdt eller prisvärdt i detta arbete, så gör författaren intet anspråk på ära eller beröm derför, ty sådant tillkommer med rätta Honom, som är upphofvet till och källan för all sanning. Författaren var blott en åkerbrukare van vid att följa plogen, och således icke bildad genom någon lärd uppfostran, eller undervisad i nutidens moderna sectskolor (eller såkallade religions-skolor), utan uppfostrad i Amerikas Wildmarker, men ägde ett oförfärадt och frimodigt sinnelag. Han drack utur sanningens rena källa, ogrumlad och oblandad, sådan den framsvällde i majestätisk klarhet från den sig öppnande himmelen i hela sin okonstlade enkelthet. Så beskaffad har den flutit från hans penna ned i närvarande bok; ej insvept i det mystiska eller förborgade; ej iklädd prålet af några högt beprisade namn, eller titlar, eller lärda termer; ej prydd i vältaligthetens granna drägt, den der framflyter från fantasien och passionerna; utan framträdande i den enkla och anspråkslösa drägten af sin egen medfödde blygsamhet, liksom öfvertygad om sin naturs renhet och oskuld.

Författaren är icke allenast Sanningens Ande tacksklyldig för de grundsatser och sanningar, som

detta verk innehåller, utan stannar jemväl i förbindlighet derför hos flera personer, som blifvit danade till redskap i Guds hand för att uppenbara den sanna kunskapen om Gud för det nu lefvande menniskoslägtet, och att vara grundläggare och ledare af de Siste Dagernes Heliges Jesu Christi Kyrka.

Såsom en af de förnämsta bland dessa, vill han först och främst med vördnad nämna Presidenten Joseph Smith, som var det mest verksamma redskapet till att framföra dessa herrliga sanningar (så väl bekanta för de Gamle), och som nu genom honom blifvit återställde, till lärdom och kunskap för verlden — och hvars nitälskan, bemödanden, lidande och påföljande martyrdöd alltid skall framstå såsom ett klart minne för alla kommande slägten och tidsåldrar, och höjligen prisas af ännu ofödda millioner lyckliga menniskor.

Med en fast öfvertygelse om att de grundsatser, detta arbete innehålla, ännu skola komma att herrska öfver hela jorden, utsändes nu denna nya upplaga af den „Varnande Röst en"; och skulle äfven författaren blifva kallad till att uppoffra sitt lif för sanningens skull, skall han ändock hafva den tröstten, att det skall sägas om honom, som det sades om Abel: „Ännskönt han är död, talar han dock."

Manchester i England, den 4. December 1846.

Parley P. Pratt.

Företal

till den första Amerikanska Upplagan.

Under de sist förflutna nio åren har den offentliga finnesstämningen beständigt varit mer eller mindre uppskakad i alla delar af vårt land genom ropet: „Mormonism, Mormonism, bedrägeri, fanatism! m. m.", och detta förnämligast genom Pressen. De flesta tidningar och periodiska skrifter hafva haft till sin förnämsta uppgift att utsprida vrängda framställningar, förtal och lögner af gröfsta slag, i afsigt att redan i dess barndom tillintetgöra ett olikyldigt samfunds inflytelse och karaktär, ett samfund, om hvars verkliga principer de flesta ibland dem alls ingenting viste eller kände. Man har gripit till all slags elakhet och har på allt upptänkligt sätt förtalat och beljugit detsamma, så att på många orter dörrarne blifvit stängde och öronen tillstoppade för dess medlemmar, utan att de ens kunnat vinna det minsta gehör. Vore emellertid detta det enda onda, så kunde vi hafva mindre orsak till klagomål; men följden är den, att vi blifvit anfallen af pöbelhopar, som nedbrutit och uppbrännt våra boningar, förstört vårt bohag och härjat våra tegar; ja, än mer — några af oss hafva blifvit stenade, hudstängde och ihjälskjutne; vårt blod har blifvit utgjutet och röker ännu upp emot himmelen för våra religiösa grundsatsers skull i detta vårt eget fädernes-

land, detta för sin frihet och likhet inför lag och rätt så höjt beprisade land! medan vi förgäfves hafva sökt att få upprättelse. Statens embetsmän hafva städse varit döfve för de oskyldiges röst, som liggande för deras fötter anropat dem om rättvisa och skydd i sin egenskap af Amerikanska medborgare.

Hvad skulle man göra under dylika omständigheter? Huru skulle vi väl kunnat förbättra och blidka den offentliga sinnesstämningen? Vi voro så till antalet och våra kommunikationsmedel mycket inskränkta; spalterne i de flesta tidningar voro för oss tillslutna, emedan deras popularitet ginge förlorad i samma stund, som det lemnades rum för våra principer. Vi publicerade visserligen en månadsskrift, i hvilken vi klart och tydligt framlade våra grundsatser; men dess utbredande inskränkte sig endast till några tusen exemplar. Om vi också under dylika förhållanden varit begåfvade med Englars tungor och Apostlars nit, ja, om våra hjertan varit utvidgade så vidt som evigheten, med himmelens kunskap och väsende, och Guds kärlek brinnande i våra bröst, och bemyndigade att frambära likaså glädjande budskap, som någonsin blifvit framburna af Erkeengelen Michael, från herrlighetens regioner, så skulle det dock hafva varit så omöjligt för oss att meddela allmänheten desamma, som det var för Paulus, när han stod midt uti Ephesus, att förkunna den glada nyheten om en korsfäst och uppstånden frälsare, då hans röst förlorade sig bland det allmänna ropet: „Stor är de Ephesers Diana!“ — Gak bort och höj din röst vid hafvets brusande vågor; eller försök att hålla ett förnuftigt tal midt under krigstumultets dundrande kanonad; eller att tala till den rytande stormvinden, under det denna brusar oemotståeligt fram öfver slätten; låt din röst höras under bullret af vagnar, som hastigt framrulla på den stenlaggda vägen; eller hvad som er ännu mindre

vanligt, tala med en menniska, som är fördjupad i slummer; eller räsonnera med en drinkare, under det han raglar af och an under inflytelsen af det berusande giftet — och allt detta skall tillsyllest öfvertyga dig om omöjligheten af att meddela sanningen åt den själ, som blott önskar att grunda sitt omdöme på lösa rykten, eller att låta sig villigt bortföras af den offentliga opinionens ström, utan att stanna ett ögonblick, för att lyssna, öfverväga eller höra saken å bmse håll och fälla sitt eget omdöme deröfver.

Ett af de största hinder, som legat i vägen för Sanningens spridande, har i alla tider varit den offentliga oponionens ström. Såsnart en stråle af ljus frambrutit öfver verlden, så har den alltid kommit i kontakt med menniskornas traditioner och länge rotfästade vanor och deras egna opinionsyttringar, eller med något religiöst handtverk, så att de, likasom Epheserne, rådpläga tillsammans öfver hvad som är att göra; deras stora Gudinna blir jo motsagd, hennes förträfflighet föraktad, hennes tempel öde; eller hvad som än värre är, deras handtverk står i fara, och derigenom hafva de jo sitt välstånd, sin ära. Erinra dig blott Apostlarne i kontakt med de judiska Rabbinerna eller med de vidskepliga hedningarne, kortligen, i strid med hvarje religiös stiftelse på jorden. Märk det allmänna ropet från mun till mun: „Om vi sålunda lemna dem allena, skola snart alla menniskor tro på dem och de Romare skola komma och taga in vårt rike.“ Dessa menniskor, som vända upp och ned på verlden, hafva kommit äfven hit. „Hvad vill denna Sqvallrare? Det synes, som om han vill förkunna några nya gudar och gisva våra öron nya stycken före. Denna mannen bjuder menniskorna att dyrka Gud emot Lagen och förkunnar sådane ting, som icke höfves oss att hålla, efter det vi äro Romare.“ Och flere andra dylika yttringar.

Låtom oss nu för ett ögonblick betrakta hvad som skedt i sednare tider, t. ex. Moderkyrkans färd emot åtskilliga tidehvarfs reformatorer; se huru de blifvit beljugna, baktalade, hudflängde och stenade, fängslade, brände och på åtskillige sätt utrotade, under det att den upplysta Massan bringades till den tron, att de voro de allrasämste och uslaste menniskor. Tänk åter ett ögonblick på Columbus kämpande. Columbus var en person af ringa härkomst och med en knapphändig uppfostran, men deremot begåfvad med ett godt och ädelt hjerta, en ädel ande, hvilken ej var nöjd med att inskränka sig innom någon förut utstakad bana; van vid att täncka sjelfständigt, sprängde han de bojor, som redan i sekler af år fängslat jordens nationer: „Hans stora ande sväfvade uppåt liksom på örnens vingar; den gick vida öfver och lemnade långt bakom sig sjelfva den så bepriſade och upphöjda grekiska och romerska företagsanden, den genomträngde de mörka och djupa mysterier, som lågo dolda midt uti det vestra Werldshafvet. Se honom kämpa och sträfva i åtta års tid emot den lärda dumdristigheten och rådgifvarne vid Europas hof, medan ett hånande grin, föraktets fingerpekningar och ett begabbande tadel, voro de säkra argumenter som fattes emot hans theori. Men hvad tlef väl resultatet, då, efter många fruktlösa ansträngningar, en eskader af trenne mindre fartyg utrustades till en sjöexpedition, och en ny werld framstälde sig för de förvånade Nationerne i Östern, bestämd till att efter en icke särdeles aflägsen framtid, blifva en skådeplats för de mest ärofulla och förvånande händelser i de ytterste dagarne. Denna händelse hade knappast vunnit bekräftelse, förrän deres filosofiska, geografiska och religiösa inkast i ett nu försvunno. Den uppblåsta okunnigheten och bigoteriet tvingades att på en gång kasta sin ära och sit högmod ned i stoftet, och ned-

böja sina ärevördiga hufvuden inför den verkliga och sanna förtjensten, och under en ödmjuk tystnad lära sig förstå, att ett faktum, som blifvit tydeligen bevisat, är mera värdt än tusintals theorier och opinionsyttringar af menniskor.

Efter att hafva sagt så mycket för att i det menskliga sinnet inpregla nödvendigheten af att höra först och dömma sedan, vill jag endast nämna, att afsigten med utgifvandet af denna bok, är att bibringa Allmänheten en noggrann underrättelse om ett Religionssystem, som har genomträngt hvarje stat, ifrån Maine ända till Missouri och Canada, på den korta tiden af blott nio år, under hvilken tid Grenar och Conferenser blifvit organiserade i alle trakter, och genom deres framgång hafva från femtio ända till hundratusen lärjungar blifvit samlade, under det att verket på samma gång måst uthärda påstötandet af ett öfverhopande religiöst inflytande, som blifvit satt emot det samma, genom de förenade krafterne af hvarje Sect i Amerika. Hvad annat än den Allsmägtiges starka arm, kunde väl hafva befordrat dess framgång midt under den rå massans tyggellösa raseri och uppfinnighet? hafvande tillika att kämpa emot de oförståndiges fördomar och de lärdes penna; i strid med Christenhetens alla trosbekännelser och dogmer, under det att jordens och helvetets förenade krafter slungade en rytande förföljelsestorm, hvars like vårt lands Historia icke kan uppvisa.

Denna bok är jemväl ämnad till en varnande röst, eller en sanningens herold för allt folk, i hvilkens hand den än falla månde, att de måge förstå och vara beredde för Herrans stora Dag. Meningar och gissningar om hvad i Gudi är, äro mer än onyttiga, då deremot klart bevisade sanningar allenast kunna vara menniskoslägtet till gagn och nytta; och som den Heliga Ande allena kan vägleda oss i all sanning,

så bedje vi Gud den evige Fadren i Jesu Christi hans Sons Namn, att Sanningens Ande måtte ingjutas i våra hjertan, så att vi måtte rätt förstå och fatta denna vigtiga sak; att vi mätte blifva dugliga till att skrifva och säga sanningen i Andans och kraftens bevisning, så att det måtte blifva Guds Ord, det eviga Evangelium, Guds kraft till frälsning för alla dem som tro och åtlyda det samma.

New-York, 1837.

P. P. Pratt.

En varnande Röst

och

Underwisning för alla menniskor.

Första Capitlet.

Om de redan uppfyllda Prophetiorna.

„Wi hafve ett fast prophetiskt ord; och I gören väl, att I akten derpå, likasom på ett ljus som skiner i ett mörkt rum, så länge det dagas, och morgonstjernan uppgår i edra hjertan.

Och det skolen I först weta, att ingen prophetia i Skriften sker af egen utläggning.

Ty ingen prophetia är ännu framkommen af mennisko wilja; utan de heliga Guds menniskor hafva talat, rörde af den Heliga Anda.“ 2 Pet. 1: 19—21.

För att kunna bewisa något af skriften, är det högst nödwändigt, att först framlägga en wiss, bestämd och ofelbar regel för uttydningen, utom hwilken man råkar i owisshet och twifwel, lärer alltid, men kan alldrig komma till sanningens kunskap.

Försummelsen af en sådan regel har bringat menskligheten i den största förvirring och owisshet i alla dess bibliska forskningar. Och, sammerligen, så länge menniskorna taga sig friheten att förändra och andeligen förtyda Guds ord, eller att göra en owis och godtycklig uttydning af Guds ord, blifver allt bara mörker och owisshet.

„Ty hvad som helst som föreskrifvet är, det är skrifvet oss till lärdom; att vi, genom tålamod och skriftens tröst, skola hafva en förhoppning.“ Låt oss t. ex. antaga, att en vän, långt bortifrån skrefve ett bref till oss, och i detta bref gåfve wisa löfter, mot wissa förbehåll, som om de blefve uppfyllde, skulle vara oss till stor nytta och fördel; det skulle då naturligtwis kunna sägas, at brefvet var skrifvet till wor nytta och undervisning, och att vi, genom tålamod och det tröstande brefvet, kunde hysa hopp om at erhålla det utlofvade, så framt vi tydligen förstodo brefvets innehåll och wiste hvad vi kunde hafva at förwänta, då skulle det skänka oss både tröst och hopp; men deremot, wore vi i twifvel och owisshet i wårt sinne om tydligheten af brefvets innehåll, så kunde vi ju icke få någon säker tröst eller något hopp af det som skrifvet var, enär vi icke wisste på hvad vi skulle hoppas; följaktligen vore ju ett sådant bref oss till ingen nytta eller fördel. Sammalunda förhåller det sig med den heliga skrift: ingen prophetia, intet löfte kan gagna läsaren, ei heller verka tålamod, tröst eller hopp i hans själ och sinne, så länge han icke tydligt förstår, at han måste noggrannt weta sina förhoppningar, eller det, som han efterlängtar. Propheternas förutsägelser kunna emellertid förstås lika såwäl som Almanachan då den förkunnar någon förmörkelse; ty elliest skulle ju Biblen vara den mest twifwelsamma och onyttiga af alla böcker. Det hade då varit langt bättre, att den store Skaparen alls ingenting hade

uppenbarat för den fallna menniſkan, än att gifva henne en bok ſom lemnade henne i oviſshet och förtviflan, och åſtadkomme tviſtigheter menniſkor emellan ifrån det ena ſlägtet til det andra, angående andemeningen af deſs innehåll. Att dylika tviſtigheter med thy åtföljande oviſshet, fortgått i flera århundraden, kan ju ingen förneka. De Viſe och Lärde hafva varit oenſe, och äro ännu vida ſkiljaktige ſins emellan, angående profetiornas utthydning. Hvarifrån härleda ſig nu deſſa tviſter? Antingen är det uppenbarade ordet ofullkomligt, eller också ligger felet hos menniſkan. Mien att ſäga, att Guds uppenbarelſer äro ofullkomliga, vore ju att göra Gud till en däre; men Gud förbjude det; felet måſte ſåledes ligga hos menniſkan ſjelf. Till en ſådan blindhet förefinnes tvenne orſaker, hvilka jag nu går att viſa:

För det förſta hafva menniſkorna föreſtält ſig, att direkt inſpiration af den Heliga Ande icke var förordnad för lyrkans alla tidehvarf utan blott inſkränkt till de förſta tiderna, emedan den „Canoniſka Skriften var fullbordad," och allt hvad ſom nödvendigt var, uppenbaradt, och den Ande, ſom wägleder till all ſanning, var icke längere till för folket; derföre ſökte menniſkorna att genom ſin egen visdom förſtå, hvad ſom aldrig tydligen kunde förſtås, utom af Sanningens Ande; ty ingen vet hvad i Gudi är, utan genom Guds Anda.

För det andra, ſedan menniſkorna förlorat inſpirations andan, begynte de att iſtället inſtikta egna meningar och åſigter, traditioner och bud; de diktade läroſatſer och egna tolkningar i och för det ſkrifna ordet, i ſtället för att ſätta tro till hvad ſom ſkrifvet var, och i ſamma ögonblick, de afveko från ordets bokſtafliga mening war den enes mening eller tolkning lika ſå god ſom den andres; alla hade de lika auctoritet eller myndighet, och deraf har allt mörker och

misförstånd uppkommit om dessa huvudpunkter, som under de sista förflutna sjutton seklerne skakat och oroat verlden.

Bland de åtskilliga fördelar, som mest ådraga sig menniskornas uppmärksamhet, gifves det en ting, mera värd än alla andra: en princip, hvilken, om man en gång komme att äga den samma, skulle vara en stor hjelp till at erhålla allting annat, som vore värdt att innehafva, vare sig magt, rikedom, ära, throner, eller Herravälden. Jemförelsevis hafva ganske få varit i besittning af denna princip, ehuru många kunnat förvärfva sig den, men ontingen hafva de icke blifvit den varse, eller också icke känt dess värde. Den har åstadkommit underverk för de få som ägde den. Den har satt några i stånd till att rädda sig ifrån att drunkna eller omkomma i hafvet, medan andra, som icke ägde den, tillsatte sitt lif i dess djup. Åter andra har den räddat från hungersnöd, medan tusentals omkring dem svulto ihjäl; mången har genom densamma uppnått ära och anseende i Staten, ja, flera hafva till och med derigenom blifvit upphöjda på throner. Ägandet af denna princip har stundom upphöjt menniskor ifrån fängslet till palatset, och det gifves flera exempel på att många, i hvis ägo den var genom densamma blifvit räddade från elden, medan hela städer blefvo laggda i aska, och alla menniskor, dem undantagne, omkommo. Många gång, då hungersnöd eller kriget i grund förstört en stad eller et samhälle, hafva de, som ägde denne princip, allena undkommit oskadde. Läsaren torde nu vilja fråga: hvad månne det väl vara för en ting? Låt mig få veta det, och jag skall förskaffa mig den, äfven om jag skulla uppoffra allt hvad jag äger här på jorden. Nå vel, kåre läsare, denne skatt är **Förutwetandet**, eller kunskapen om kommande ting och händelser! Antag att en bok utgåfves, med

titel: „Kunskap om Framtiden", och låt menniskor vara verkligen öfvertygade om, at denna bok gåfve en säker och bestämd kunskap om framtida händelser, så att dess blad framlade alle nationers framtida historia, och tillkännagåfve många stora händelser, liksom grekiska och romerska historian visar det förflutna, då skulle säkert en stor upplaga på kort tid säljas till en hög pris för hvarje exemplar, ja, man skulle akta hvad pris som helst för ringa. Men kära läsare, Propheternas Böcker och profetians anda, woro just bestämde till detta ändamål. Apostlen Paulus säger, „winlägger eder om andeliga gåfvor; dock mest, att I profeteren."

Efter att hafva sagt så mycket, wilje vi nu begifva oss in på ett widt utsträckt fält, som ligger framför oss, för att uppsöka de skatter af wisdom och kunskap, som hafva kastat sitt klara sken genom tidernas lopp, lika som ett ljus i ett mörkt rum. Wi skola utforska ett område, okändt for många, wi skola beskåda den herrlighet, som framställer sig från alla håll, och uppfyller vår själ med en wisdom, hvars egenskap går ut på, att utwigda hjertat, förädla sinnet och upphöja vår kärlek öfver denna verldens låga och krypande varelser, och att göra oss wise till saligbet.

Men först måste vi hafva en bestämd regel för uttydningen, och hvad den angår, vilja vi icke förlita oss på menniskor eller deras tolkning, ty den Heliga Ande har jo meddelat den genom Apostelen Petri mun: „Och det skolen I först weta, att ingen profetia i Skriften sker af egen utläggning." 2 Petr. 1: 20.

En hufvudsak, som man alltid bör hafva i ögonsigte wid profetiornas studium, är, att noga skilja det förflutna ifrån det tillkommande. Läsaren bör således noggrant göra sig förwissad om hvad som redan blifvit uppfylldt och hvad som ännu återstår till att uppfyllas, samt städse ihågkomma, att Apostelen Petri

uttydningsregel gäller för båda fallen. Om vi då vid vår undersökning skulle finna, att hvarje profetia, som intill denna dag blifvit uppfylld, bokstafligen blifvit det, så är det klart, att hvarje profetia, som ännu har afseende på framtiden, äfven måste blifva bokstafligen uppfylld. För att framställa de profetior, som redan blifvit bokstafligen uppfyllda, vilja vi börja med Noachs dagar, 1 Mosеb. 6: 17. „Ty si, jag skall låta komma en vattuflod öfver jorden, till att förderfva allt kött, der en lefvande ande uti är, under himmelen, och allt det på jorden är, skall förgås; och i 19 versen befaller Herren Noach att samla djuren af alla slag, och med dem ingå i arken, och den 22 versen visar, att Noach gjorde allt det Gud befallde honom. Det var fördelaktigt för Noach, att han icke var utstuderad i den nyare tidens theologers förklaringssystemer, ty under deras mörka inflytelse skulle han alldrig hafva trott, att en så underbar profetia kunde hafva en bokstaflig betydelse och fullbordan. Nej, man skulle hafva inbillat honom, att floden betecknade en andelig flod, och arken en andelig ark, och i samma ögonblick han hade tänkt annorlunda, skulle han blifvit utropad för en svärmare, en skälm, en bedragare; men Noach var enfaldig nog att tro profetian bokstafligen. Man har således här ett uppbyggligt exempel på „förutvetandet“ eller kunskapen om det tillkommande; ty alla de, som icke ägde densamma, omkommo i floden.

Härnäst vilje vi betrakta en annan förutsägelse i 1 Mosеb. 15: 13—16. „Då sade han till Abraham: detta skall du veta, att din säd skall varda främmande uti ett land, det dem icke tillhörer, och man skall der göra dem till trälar och fara illa med dem i fyra hundra år. Men öfver det folk, som de tjenande varda, skall jag domare vara; sedan skola de draga ut med stora håfvor, och du skall fara till

dina fäder med frid och i en god ålder begrafven varda. Men de skola i fjerde mansåldern komma hit igjen, förty de Amoreers ondska är icke ännu all fullkomnad."

Israels barns elaka medfart i fyra hundra år, tillika med deres utvandring med många håfvor och Guds straff öfver Egypten, äfvensom Abrahams död i en god ålder, äro händelser, som här icke behöfva någon vidare förklaring; det må då vara tillräckligt att blott nämna, att detta är eit nöjaktigt bevis på uppfyllandet af en profetia, som uttalades fyrahundra år före dess fullbordan. Häraf inhemta vi, att ingen af dessa forntidens män hade någon kännedom om nutidens andeliga förklaringssystemer. Vidare, låt oss äfven betrakta 1 Mosеb. 19: 12, 13. „Och männerna sade till Loth: Hafver du och härinne några mågar, eller söner, eller döttrar? Alla de, som dig tillhöra i staden, dem haf här utur detta rummet. Ty vi skola förgöra detta rummet; derföre att deras rop är stort för Herranom, och Herren hafver sändt oss till att förgöra dem." Och se, Loth var enfaldig nog att tro detta i dess bokstafliga mening, och tog så många med sig af sin familj och slägt, som ville följa med honom, och flydde för att rädda sitt lif, och detta utan tvifvel till de Sodomiters stora nöje, hvilka troligtvis stodo der gapande efter honom och ropade: „bedrägeri, bedrägeri!" under det de med detsamma föreställde sig, att denna profetia endast var en tom inbillning. Här hafva vi således ett exempel på, att en man flyr undan lågorna genom det förutsvetande eller det förutseende, som honom blifvit meddeladt, under det att hela staden gick förlorad. O! hvilken välsignelse var det icke för Loth, att han icke var kunnig i profetiornas moderna uttydningskonst. Om han en gång fått det i sitt hufvud, att han måste komma ut ifrån Sodom på ett andeligt sätt

istället för på ett bokstafligt, så skulle det hafva kostat honom hans lif.

Låt oss nu undersöka Josephs profetia i Egypten, 1 Mosеb. 41: 29—31. „Si, sju år varda kommande med stor ymnoghet i hela Egypti land; och efter dem varda sju hårda år kommande, att man varder förgätandes all sådan ymnoghet i Egypti lande: och den dyra tiden varder förtärandes landet, att man icke skall veta om den ymnogheten i landena för den dyra tiden skull, som efterkommer: förty hon skall varda ganska svår." Joseph fogade då anstalt om, att man skulle insamla och förvara säd i stor mängd under de sju ymniga åren, för att undvika hungersnöd under de sju kommande svåra eller hårda. Och Pharao, som icke var bättre hemmastadd i den nyare theologiens skola, än hans företrädare, tänkte icke på någon annan tolkning än den mest bokstafliga, och således var han, tillika med Joseph, ett medel i Guds hand till att rädda, icke allenast deras egen nation, utan också Israels hus, från hungersnöden. Detta är ju ett slående bevis på att han ägde visdom och förmåga till att kunna förutsäga kommande händelser. Detta förutsägande räddade menniskorna ej allenast från hungersnöden, utan det upphöjde jemväl Joseph sjelf ifrån ett fängelse till ett palats; ifrån den lägsta förnedring till den högsta ära, så att man utropade för honom, hvarhelst han visade sig: „Böjer knä!" Men, ack! hvilken död och sorg skulle icke hafva blifvit följden, om de endast hade drömt om andelig hungersnöd och andelig säd.

Efter att sålunda hafva framställt några få tydliga exempel från forntiden, vilje vi nu lätt beröra några af de mest framstående händelser i profetiorna, och deras uppfyllelse till dess vi komma fram till de Judiska profeterne, der fältet ännu mera utvidgar sig, och i sitt utbredande vidrör de mest märkvärdiga hän-

delser i hvarje tidehvarf, och sluta med en fullkomlig utvickling af den sig närmande herrligheten i de sista dagarne.

En märkvärdig händelse, som profeten Elias förespådde Achab, var, att det icke skulle regna på en tid af 3 år och 6 månader, hvilket också skedde enligt hans ord. Man har också ett märkvärdigt exempel af Hazael af Syrien, som kom till Elias för att rådfråga sig hos Herren angående konungen af Syrien, hans herre, som var sjuk. Profeten såg allvarsamt på honom och utbrast i tårar; och Hazael frågade honom, sägande: „Hvarföre gråter du?“ Och han svarade och sade: „Herren har visat mig, att du skall vara konung öfver Syrien.“ Och derefter fortsatte han att för honom uppdaga de grymheter, som han efteråt skulle utöfva mot Israel, hvilka äro alltför vederstyggliga för att här kunna anföras och skulle såra ett finkänsligt öra. Men Hazael, förvånad öfver att höra detta förutsägas om sin egen person, och hvilket då uppfyllde honom med fasa och förskräckelse, utropade med bestörtning: „Men hvad! är din tjenare en sådan hund, att han skall göra så stora ting?“ Men det är ju förvånande, att allt blef sedan uppfyllt intill sista bokstafven. (2 Konungab. 8: 13.)

I 2 Krön. 21 Cap. står skrifvet, att det kom en Skrifvelse från Elias till Konung Joram, hvilken för det första innehöll berättelse om den stora ogudaktighet och gudlöshet, som han gjort sig saker till, idet han vände sig till afgudadyrkan, och dertill mördade sina bröder af sin faders hus, som voro bättre än han — och fortsattes sedan sålunda: „Si, Herren skall slå dig med en stor plåga på dina folk, på dina barn, på dina hustrur, och på alla dina ägodelar; och du skall få mycken sjukdom uti dina inelfvor, till dess att dina inelfvor skola för sjukdoms skull utgå dag från dag.“ Och i samma Capitel står skrifvet,

att Philisteerna och Araberna kommo upp emot honom och bortförde både hans hustrur, barn och gods; och efter allt detta slog Herren honom med en obotlig sjukdom i hans inelfvor, och hans inelfvor föllo ut till följe af hans sjuklighet, och förorsakade honom en smärtsam död.

I Josua 6 Cap. 26 v. förekommer en underbar förutsägelse om Jericho: „Förbannad vare den man för Herranom, som upprättar och bygger denna staden Jericho: när han lägger dess grund, det koste honom hans förste son, och när han uppsättar dess portar, det koste honom hans yngste son."

Efter denna förbannelse låg staden Jericho öde i flera århundraden, då ingen vågade att åter uppbygga den, af fruktan för att förlora sina söner, tills slutligen, sedan många Domare och konungar hade regerat, under flera seklers lopp, Betheliten Hiel, som lefvade i Achabs dagar, förmodligen i det han inbillade sig, att Herren hade glömt bort den genom Josua uttalade förbannelsesdomen, dristade sig att åter uppbygga staden; men knappast hade han hunnit att lägga grunden, förrän Abiram, hans förstfödde son, dog, och då han ännu framhärdade i sitt hjertas hårdhet, satte han jemväl upp portarne, och förlorade dervid sin yngste son, Segub, efter Herrens ord genom Josua. Se 1 Konungab. 16: 34. Man skulle kunna fylla hela volymer med exempel af dylik art, strödda här och der i den historiska delen af den Heliga Skrift; men vi lemna detta, för att styrda till en mere fullkomlig undersökning af de Judiska profeternas böcker. Vi vilja följa dem i deras uppfyllelse öfver Jerusalem, Babylon, Tyrus, Egypten, med flera andra nationer.

Babylon, den äldsta och namnkunnigaste stad i verlden, hade ett behagligt läge på stränderne af en majestätisk flod, som flöt genom Sinears slättar, i

hvars grannskap Babels torn en gång höjde sig. Staden var anlagd i en fyrkant, och omgifven af en mur, som var omkring 300 fot hög, och sextio mil i omkrets; den hade 100 kopparportar, försedde med jernbomar, 25 portar på hvardera sidan, och dessa öppnade sig mot gator, som löpte genom staden till ett afstånd af omkrig 2 mil; derigenom blef staden indelad i qvadrater eller reguliera fyrkanter af lika storlek. I midten af dessa qvadrater voro sköna planteringar, prydda med träd och alleer, tillika med blommor af alla slags färger. Husen voro byggda på qvadraternes sidor med fronten emot gatorne. Midtuti denna stad satt konung Nebucadnezar, upphöjd på thronen i konungslig prakt, förande spiran öfver alla konungariken i verlden, då det behagade Gud att genom en dröm borttaga det mörka täckelset, som bortskymde framtiden, och att för honom i en syn framställa hela verldens historia, ända ned till den tid, då allting gått i fullbordan. Och dette var synen i drömmen: „Du konung såg, och si, ett ganska stort och högt beläte stod för dig; det var grofveligt uppå se: dess hufvud var af klart guld, dess bröst och armar voro af silfver, buken och länderne voro af koppar, dess ben voro af jern, dess fötter voro somt af jern och somt af ler. Och i detsamma såg han en sten, hvilken utan händer från berget nedrifven var, och den slog belätet uppå dess fötter, som af jern och ler voro, och förkrossade dem. Då vardt alltsammen förkrossadt, jernet, leret, kopparen, silfvret och guldet, och vordo såsom agnar på en sommerloga, och vädret bortförde det, så att man kunde intet mer finna det; men stenen, som slog belätet, vardt till ett stort berg, så att det uppfyllde hela verlden.“ Dan. 2: 31—35. Då Daniel blef framhafd för konungen för att förtälja drömmen och uttydningen derpå, utropade han: Gud af himmelen, han kan uppenbara

hemliga ting; han hafver till konungen Nebucadnezar kungjort hvad i kommande tider ske skall, d. v. s.: intill de sista dagarne. (Se v. 44.) Efter att hafva förtäljt drömmen, fortfor han sålunda: „Du, o konung, är en konung öfver alla konungar, den Gud af himmelens rike mogt, storhet och ära gifvit hafver. Och öfver allt der menniskor bo, och djuren på marken, och foglarne under himmelen, hafver han gifvit i dina händer, och förlänt dig magt öfver detta allt: du äst det gyldene hufvudet. Efter dig skall ett annat konungarike uppkomma, sämre än ditt; derefter det tredje konungariket, som af koppar är, hvilket öfver ett land regera skall. Det fjerde skall vara hårdt såsom jern, ty lika vist som jern sönderslår och sönderkrossar allting, så skall ock detta sönderkrossa och sönderslå alltsammans. Men att du såg fötterna och tårna, somt af ler och somt af jern, det skall vara ett sondrat konungarike; dock skall af jerns planto blifva deruti, såsom du sågst jernet beblandat med ler, och tårna på dess fötter, hvilke somt af jern och somt af ler voro, det skall vara endels ett starkt och endels ett svagt rike. Och att du såg jernet blandat med ler, skola de väl beblanda sig efter menniskors blod tillsammans; men de skola likväl intet hänga tillhopa, likasom jern icke kan förenas med ler. Men uti dessa konungarikens tid skall Gud af himmelen upprätta ett konungarike, det aldrig skall förlagt varda; och hans rike skall icke komma till något annat folk; det skall förkrossa och förstöra alla dessa riken; men det skall blifva i evig tid. Såsom du såg en sten nederrifvas af ett berg utan händer, hvilken sönderslog jernet, kopparen, leret, silfvret och guldet; alltså hafver nu den store Guden uppenbarat konungen hvad som framdeles ske skall: och detta är visserligen drömmen, och uttydningen (derpå) är rätt."

I denna stora utsigt af föremålet, som i hela

sin sträcka ligger framför oss, skåda vi först Nebucadnezars rike; för det andra Mediernes och Persernes, hvilka togo Babylon ifrån Balthazar, och regerade öfver hela jorden; för det tredje Grekerne under Alexander, som eröfrade hela den bekanta verlden och herrskade midt i Babylon; och för det fjerde det Romerska kejsardömet, som lade alla länder under sitt välde; för det femte dess delning i östra och westra kejsardömet; och slutligen dess sönderstyckning eller underafdelningar till de åtskilliga nuvarande Europeiska konungariken, hvilka somtliga förebildas eller framställas genom belätets fötter och tår, som vore dels af jern och dels af ler. — Med det Romerska riket förstås Påve-väldet; och såsom de öfrige Europeiska staterne stiljde sig derifrån och blefvo hvar för sig sjelfständiga, lika dessa tårna på foten, hvilka, oaktadt de hvar och en för sig utgöra en lem, likväl hafva ett gemensamt blod med den öfriga kroppen. På så sätt företer Herren delningen för konung Nebucadnezar. Men tillsist ligger der framför oss ett alldeles nyt konungarike, som himmelens Herre på de ytterste dagarne eller i dessa konungars tid sjelf skall upprätta; och detta sista rike skall aldrig komma under något annat välde eller ombyta regering, såsom det sker med alla riken, som varit före detsamma; deremot skall det förkrossa alla andra riken, och i all evighet blifva beståndande. Mången förmodar, att detta sista rike, som här påsyftas, är det Guds rike, som upprättades i Christi eller hans Apostlars dagar: men en större villfarelse kan icke finnas. Det Guds rike, som kom till stånd i Christi eller hans Apostlars dagar, förkrossade icke något enda af verldens riken, ty tvärtom blef det sjelf bekrigadt och underkufvadt till uppfyllelse af Daniels ord i 7 Cap. 21 v. „Och jag såg detsamma hornet strida emot de helige, och det behöll segren emot dem"; samt 22 v.: „Till-

deſs den Gamle kom och dom hölls för den Högſtes helige; och tiden kom, att de helige intogo riket"; och i den 27 v.: „Men riket, makten och väldet under hela himmelen ſkall varda gifvet den Högſtes heliga folk, hvilket rike evigt är; och allt välde ſkall tjena honom, och lyda honom."

Johannes anför i Uppenb. 13: 7. „Och thy vardt gifven makt öfver alla ſlägter och tungomål och hedningar"; och i ſlutet af 6 v.: „och thy vardt medgifvet ſtrida med helgonen och vinna dem." Till uppfyllelſe af deſſa ord har makt blifvit gifven åt jordens bemyndigade Maktägande till att dräpa Apoſtlar och inſpirerade män, och om några ſkonades derifrån, bleſvo de likväl bortjagade från det menſkliga ſamhället, eller tvingade att fly till obefolkade öar, eller gömma ſig i jordkulor eller bergshålor, och detta fåſom menniſkor, de der en förderfvad verld icke var värd att äga; men emellertid framdrogos i deras ſtälla många falſka profeter och lärare, ſom menniſkorna hyllade och ſamlade till ſig, emedan de icke tålde någon ſann och oförfalſkad lärdom; och på det, att hvad ſkrifvet är ſkulle fullkommas: „Ty den tid ſkall komma, att de icke ſkola kunna lida hälſoſam lärdom, utan ſkola, efter ſina egna luſtar, ſamla ſig lärare, efterſom det kliar dem i öronen. Och ſkola vända ſina öron från ſanningen och vända ſig till fabler." 2 Tim. 4: 3. 4. På ſå ſätt har Guds rike blifvit upplöſt eller förſtört på jorden, och gått förloradt för menniſkorna, och i deſs ſtälle menniſkors lärdom och kyrkoſamſund inſtiftade. Men vi ſkola längre fram tydligare tala i detta ämne, då vi komma att afhandla det ämne, ſom rörer Guds rike; och må det endaſt tillåtas att här ſäga, att det rike, hvarom Daniel talat, är ett rike, ſom himmelens Herre ſjelf på de ſiſta dagarne vill organiſera eller upprätta, utan något biträde af menſkliga inſtiktelſer eller föreſkrifter;

och när det en gång kommit till stånd, skall det aldrig upphöra att gå framåt. Alla jordens och helvetets makter skola icke kunna hindra det i sin framgång, tilldess slutligen den af dagar Gamle skall sitta till doms och Herren Jesus skall komma i himmelens sky med stor makt och herrlighet, såsom alla konungars Konung och alla herrars Herre, och ödelägga alla dessa riken, och gifva riket och dess storhet, under hela himmelen, till de Helige. Då skall det vara blott en Herre och hans namn ett, och han skall vara konung öfver hela jorden.

Vi vilja nu återvända till Nebucadnezar, hvilken Herren, genom Jeremie mun, kallar sin tjenare till att utföra hans domar öfver folken. Det synes att Herren upphöjde denna man, och gjorde honom till konungars konung och herrars herre, och beväpnade honom med sitt eget svärd, och iklädde honom med magt och myndighet, i det bestämta syftemålet, att han skulle utföra herrans domar, samt tukta jordens nationer och göra dem ödmjuka. I Jeremie 25 Cap. 9 v. säges, att Herren beslutade att bringa Nebucadnezar och hans krigshär emot Jerusalem och alla nationer deromkring, för att bringa dem ödeläggelse och fångenskap i 70 år; och efter 70 år ville Herren vända åter och straffa konungen af Babylon och dess folk för deras orättfärdighets skull. Hvem skulle väl kunna följa historien om uppfyllelsen af dessa stora tilldragelser, som så noga blifvit utpekade af Jeremias, Esaias och Hezekiel, utan att blifva slagen af förvåning öfver den underbara profetiska gåfva, som på den tiden satte menniskor i stånd till at läsa den kommande tidens historia, likasom de läste den förflutna tidens. I sanning, hvar och en, som i det nittonde århundradet läser Babyloniernes, Medernes, Persiernes, Greckernes, Romarnes och Egyptiernes tillikamed Judarnes historia, skall knappast kunna göra

sig mera förtrolig med de händelser, som tilldrogo sig bland dessa Nationer, än Propheterne gjorde det 70 år förrän de gingo i fullbordan.

Judarne blefvo underkastade Nebucadnezars herravälde; deras stad, Jerusalem, blef uppbränd, tillika med deras tempel; deras furstar, adelsmän och folk blefvo bortförda till Babylon, tillika med alla deras heliga ting. Hvarje särskild omständighet af denna förstöring och fångenskap blef tydligen förutsagd af Profeten Jeremias, äfvensom huru lång tid fångenskapen skulle vara, nämligen 70 år. Sedan Judarne sålunda blifvit underkufvade, tågade Babylons konung med sin här emot handelsstaden Tyrus, som låg vid hafvets hamn, icke allenast omgifven af hafvet, utan äfven af en stark mur. Intagandet af en så väl befästad stad fordrade Nebucadnezars och hans härs hela skicklighet och ihärdighet, och efter en längre tids beständiga mödor och ansträngningar lyckades det honom att intaga Tyrus och bringa det uti en sjuttioårig fångenskap. Härefter återvände dess fordna innevånare och återupprättade sin Stad; thi Jeremias hade ju förutsagt Tyri underkufvande, dess fångenskap i 70 år, och dess återupprättelse efter förloppet af denna tid, men blef sedan för alltid förvandlad till en ruin. Några delar af denna ruin synes ännu qvar på hafsbottnen; dess fordna läge framställer sig nu i en ofruktbar klippa, som endast är bebodd af några fattiga fiskare. Hela dess undergång, ja, till och med dess närvarande utseende af en beständig ödslighet och tomhet, var någonting, som tydligen utvisades af Profeterne.

Men då det hade lyckats konungen af Babylon att intaga Tyrus, efter att manget högburet hufvud blifvit flintskalligt och mången skuldra hudlös genom den hårda tjensten och långa belägringstiden för hans här, så lofvade Herren, genom Hezekiels mun, att

skänka honom Egyptens byte till lön åt hans här, såsom en belöning för den stora tjenst, han hade gjort Gud emot Tyrus. Tagom sedan i betraktelse hans krig under eröfringen af Egypten, och folkets bortförande i fångenskap, till dess de sjuttio åren voro fulländade.

Låtom oss slutligen följa honom under utförandet af Herrans hämd och vrede emot Uz, emot Philisteers konungar, och Askelon, Asaak, Ekron, Edom, Noab, Ammon, Dedan, Tema och Buz; och emot konungen af Arabien, Zimri och Elam; och äfven alla de Mediska konungarne, och öfver alla Nordens konungar, både när och fjerran; och slutligen öfver alla verldens konungariken, som skulle vara druckne och spy och falla för att aldrig mera stå upp igen, förmedelst svärdet, han skulle sända ibland dem. Men när Herren hade utfört all sin vrede öfver dessa Nationer, behagade det honom nu att i sin ordning straffa denna store Monark och dem, som efterträdde honom, och jemväl staden och den nation, öfver hvilken han regerade; och slutligen att göra densamma till en beständig öcken. Och allt detta för deras högmod och stolthets skull. Herran säger: „Skall yxan berömma sig emot den, som hugger med den, eller skall sågen truga emot den, som drager den osv.“ Es. 10: 15. Men gå vi nu att följa händelserna vid Judarnes och de andra nationernas återgång från deras 70-äriga fångenskap och träldom, och straffdomarne öfver Babylon, så finna vi en annan från Nebucadnezar mycket stiljaktig charaktär framhäfoas af Profeterne — en, som i Skriften kallas Herrens Smorde. Den kan betraktas såsom en af de mest utomordentliga charaktärer, som hednaverlden någonsin frambragt; hans mildhet, mod, ihärdighet och lyckliga framgång, och framför allt hans stränga lydnad att efterkomma Guds befallningar, hvilka hvarken han eller hans

fader förut hade känt, bevisar, att Esaias icke misstog sig, då han kallade honom vid namn Herrens Smorde till att frälsa nationerna från träldom, till att betvinga och underkufva den största stad och monarki, som någonsin funnits på jorden, och att åter insätta Judarne och åter uppbygga deras stad och tempel. Han var sannerligen en af dessa få, som verlden endast och allenast frambringar för utomordentliga ting. Men låtom oss höra Profetens egen beskrifning om honom, Es. 45: 1. „Så säger Herren till Cyrus, sin Smorde, den jag vid hans högra hand fattar, att jag skall underkufva hedningarne för honom, och lösa konungarne svärdet ifrån; på det att portarne skola öppnade varda för honom, och dörrarne icke igenlåste blifva. Jag will gå för dig, och göra bäckarne till en jemn mark; jag will sönderslå de koppardörrar, och sönderbryta de jernbomar. Jag skall gifva dig de fordolde rikedomar och de bortgömda klenodier, på det att du skall förnimma, att jag Herren Israels Gud dig vid ditt namn nämnt hafver. För Jacob min tjenares skull, och för Israel, min utkorades skull: Ja, jag kallade dig vid ditt nam, och nämnde dig, då du ännu intet kände mig. Jag är Herren och eljest ingen mer: ingen Gud är utan jag; jag tillrustade dig, då du ännu intet kände mig. På det man skall förnimma både ifrån östan och vestan, att utan mig är intet. Jag är Herren och ingen mer.“ Och i den 13 v. säger han: Jag hafver uppväckt honom uti rättfärdighet, och jag skall göra alla hans vägar släta; han skall bygga min stad, och låta mina fångar lösa, icke för penningar eller gåfvor, säger Herren Zebaoth.“ Läsaren torde erinra sig, att Esaias lefde vid pass 100 år före Judarnes fångenskap och 170 år förr än Cyrus eller Cores lemnade dem frihet att draga tillbaka.

Här ville jag stanna litet och fråga: Hvilken makt, om ej den Allsmägtiges kraft, kunde väl sätta en menniska i stånd till att nämna en annan vid namn ett helt århundrade förr än han var född, samt förkunna hans hela lefnadshistoria förr än han satte sin fot på jorden? Huru stor måste icke hans förvåning och beundran hafva varit, då, efter många års krig och örlig, i hvilke han beständigt gick framåt, segrande och för att segra, församlande nationernes rikedomar under sig — han slutligen uppslog sitt läger vid murarne af jordens starkaste fästning. Hans förvånade blick såg upp mot stadens 300 fots höga murar, med dess kopparportar och jernbomar; folket derinnom kände sig fullkomligt säkra och trygga, enär de försedt sig med tillräckliga lifsmedel för flera år. Huru kunde han ens tänka på att intaga en sådan stad? Hvem skulle icke icke hafva studsat tillbaka för ett sådant företag, om han ej haft en gudomlig ingifvelse från den store Jehovah? Men genom att afleda floden Euphrat från dess vanliga lopp, och marscherande sedan i den torra flodbädden in under stadens murar, befann han sig snart i besittning af staden, och det utan minsta svårighet; ty konung Belthazar drack sig drucken i sällskap med sina hofherrar och frillor, och detta just af Herrans huses kar, som hans fader hade tagit ifrån Jerusalem, och hans knän darrade af förskräckelse för handskriften på muren, hvilken Daniel nyligen blifvit inkallad att uttyda, och som gaf hans rike till de Meder och Perser. (Dan. 5 Cap.) Då Cyrus nu hade öfvervunnit denna store monark, satte han sig på denna alla rikens thron; och sedan han blifvit närmare bekannt med Daniel, blef han utan tvifvel upplyst om Judarnes Urkunder, och då blef hemligheten för honom uppenbar; han kunde då se, at Gud hade kallat honom vid namn, att den Allsmägtiges hand hade omgjordat

honom till att föra striden, och styrt alla hans företag; han kunde nu förstå, hvarföre jorden utgöt sina skatten i hans skot, och hvarföre svärd och bälte löstes från konungarnes länd för honom, och hvarföre kopparportarne blifvit öppnade och jernbomarne sönderbrutna. Detta allt skedde på det han skulle förnimma, att der fanns en Gud i Israel, och utom honom ingen, och att alla afgudar voro intet; på det att han jemväl måtte åter upprätta Judarne, och åter uppbygga deras stad, och tempel, och verkställa Guds rådsbeslut öfver Babylon. Till följe häraf lät han utfärda en uppmaning till alla Judar att vända tillbaka, och en proklamation för nationerne att hjelpa dem med uppbyggandet. „Ty," sagde han, „Gud har befallt mig att bygga ett hus i Jerusalem." I Esra 1 Cap. 2 och 3 v. står skrifvet: „Detta säger Cyrus, konungen i Persien: Herren Gud i himmelen hafver gifvit mig all rike i landen, och hafver befallt mig bygga sig ett hus i Jerusalem i Juda. Hvilken, som nu ibland eder är hans folk, med honom vare hans Gud, och han drage upp till Jerusalem i Juda och uppbygge Herrens Israels Guds hus, han är den Gud, som i Jerusalem är."

Hvilka kraftiga bevis, hvilken mäktig inflytelse var det, som gjorde, att Cyrus blef öfvertygad om, att det var himmelens Gud, som bodde i Jerusalem, som allena var Gud och hade gjort allt detta? Han hade icke efter sina fäder ärft någon kunskap om den rätta och sanna Guden, ej heller om den Heliga Skrift; nej, han hade deremot varit en ifrig afgudadyrkare; det var hos afgudar han sökte hjelp under den förflutna delen af sin sin lefnad. Jag vågar påstå, att det var Guds kraft, som blifvit uppenbar genom profetian och dess fullbordan, som kom honom att tro på och lärde honom att känna den enda och sanna Guden, icke i någon andeligen förklarad me-

ning, icke på något otydligt, oviss eller mörkt och förborgadt sätt, som vore svårt at begripa, utan i en uttryklig, bokstaflig och tydlig bevisning, som ingen kunde motsäga eller motstå. Esaias säger, att detta var Herrens afsigt, då han uppenbarade denna enkla sak. Och Cyrus visade, att den hade sin åsyftade verkan. Jag ville här anmärka, att när vi komma att afhandla den delen af profetiorna, som ännu icke gått i fullbordan, skola vi framlägga uttryckliga bevis på att de hedniska nationerne i de ytterste dagarne skola blifva öfverbeviste på samma sätt, som Cyrus det blef, nemligen, att det gifves vissa händelser, som hos Profeterne tydligen äro förutsagda såsom ännu tillkommande, hvilka, då de en gång blifvit uppfyllda, skola öfverbevisa alla hedniska nationer om den sanna Guden, och de skola få erfara, att han har talat och fullbordat det. Och hela Christenhetens store och lärde män, och alla samfund under himmelen, som gifvit eller gifva någon annan uttydning öfver profetiorna än den bokstafliga, skola stå der med skam och twingas till att bekänna, att allt har skedt just som det skrifvit står.

Men vi vilja vända tillbaka till vår undersökning om profetiorne och dess fullbordan. Profeterna hade icke allenast förutsagt Babylons underkufvande genom Cyrus, utan jemväl förkunnat dess öde igenom alla tidsåldrar, ända till dess det bringades till en fullkomlig ödeläggelse, för att alldrig mera bli bebodd, icke ens såsom en tillfällig vistelseort för den vandrande Araber; „och Araben skall icke slå läger der". Se Es. 13: 19—22.

Herr Joseph Wolfe, den berömde Judiska missionären, förfrågade sig hos Araberne, under det han reste i Chaldeen, om de uppslogo sina tält ibland Babylons ruiner, hvarpå de svarade nej, förklarande sin farhåga, att om de gjorde detta, skulle Nimrods

ande oroa dem och göra dem skada. Häraf finna vi, att Profeternes alla förutsägelser angående denna mägtiga och stora stad, gått i fullbordan.

Edom visar också en förvånande fullbordan af de klara och punktliga förutsägelserna hos Profeterne. Dessa förutsägelser blefvo uttalade öfver Edom, på en tid, då dess jord var mycket fruktbar och väl uppodlad, och hade öfverflöd på blomstrande städer och byar. Men dess städer äro nu förvandlade till hopar af ödsliga ruiner och grushögar, der endast vilddjur, roffoglar och ormar hafva sitt tillhåll, och dess mark har blifvit alldeles ofruktbar: „ty han (Herren) skall draga ett snöre deröfver, att det skall öde varda, och ett murlod, att det skall tomt blifva". Og det har också förblifvit öde från slägte till slägte, till uttrycklig fullbordan af profetians ord. (Es. 34: 11.)

Vi vilja nu kasta en hastig blick på Daniels syn, som finnes antecknad i det 8 Cap. af hans profetior angående väduren och getabocken. Läsaren bör slå upp och läsa hela Capitlet; men vi vilja i synnerhet fästa vår uppmärksamhet på uttydningen, sådan den blef honom meddelad af Engelen Gabriel, anteckning från den 19 till och med 25 versen. Och han sade: „Si, jag vill visa dig huru det gå skall på ytterste vredens tid; ty änden hafver sin bestämda tid. Väduren med de tu hornen, som du såg, äro de konungar i Meden och Persien. Men getabocken är konungen i Grekland; det stora hornet emellan hans ögon är den första konungen, men att fyra stodo i dess ställe, der det sönderslaget vardt, betyder, att fyra riken skola uppkomma af det folket, men icke så mägtiga, som han var. Efter dessa riken, när öfverträdelsen stor vorden är, skall uppkomma en arg och listig konung. Han skall varda mägtig, dock icke genom sin egen kraft; han skall underlägga, förröda och skall hafva framgång, att han det uträttar; han

skall förstöra det starka och heliga folket. Och genom hans klokhet skall hans bedrägeri framgå, han skall upphäfva sig i sitt hjerta, och genom framgång skall han många förderfva, och skall uppsätta sig emot alla furstars Förste, men han skall utan hand förlaggd varda." I denna syn finne vi Mederne och Perserna framställda, såsom de skulle vara till dess de blefvo öfvervunna af Alexander den Store. Nu är det tillräckligt bekant, att detta kejsardöme växte till och blef öfvermåttan stort någon tid efter Daniels död, gående framåt i sina eröfringar i vester, söder och norr, så att ingen makt kunde göra det någon motstånd. Men ändtligen kom Greklands konung, Alexander, från vestern med en liten här af utvaldt manskap, och angrep Perserne på stranden af floden, och då han störtade sig på sin häst uti densamma, följde honom hans härskara och kom öfver till motsatta stranden, der den angreb Perserna, som fattat posto emot honom med en vida öfverlägsen styrka; men oagtat deras stora antal och deras förbelaktiga ställning ledo de likväl ett fullkomligt nederlag, och Grekerna fortforo städse att tåga fram och underkufva landet, i det de slogo Perserne i flera träffningar, till dess de öfverallt voro underkufvade. Det är också väl bekant, att Grekiska konungen, Alexander, gik fram från den ena nationen till den andra och lade under sig alla riken, ända tilldess att han hade eröfrat hela verlden, och han dog i Babylon i en ålder af 32 år. Och då han sålunda kommit till stor makt, blef det stora hornet afbrutet, och i dess ställe uppkommo fyra stora horn, emot himmelens fyra väder. Hans rike blef deladt emellan fyra af hans Generaler, hvilka alldrig uppnådde hans makt. Men på den sista tiden af deras regering, då den Judiska nationens öfverträdelser uppnått sitt fulla mått, kom den Romerska makten och förhärjade denna nation,

intog Jerusalem och afskaffade det dagliga offret; men icke allenast detta, utan den förstörde jemväl efteråt det mäktige och heliga folket, nämligen Apostlarne och de förstna Christne, som dräptes af de Romerska myndigheterne.

Jag vill nu fråga: Gifver de Förenade Staternas eller någon annan nations historia någon tydligare berättelse om förflutna århundradens händelser, än hvad Daniel genom sin visdom gifver om händelser, som ännu lågo fördolda för verlden i framtidens sköte, och af hvilka några hafvos fram med tidens ström i flera hundrade år och utvecklade tilldragelser, som ingen menniskas skarpsinnighet rimeligtvis kunde förutse? Menniskan kan väl genom sin egen skarpsinnighet utföra många underliga ting; hon kan genomfara stora landsträckor med en förvånande hastighet utan biträde af hästar eller andra djur — ja, hon kan sända sina tankar ut i hela verlden till sina vänner, vare sig medelst bref eller telegraf; men det gifves en princip, en lärdom, hvilken hon aldrig genom egna spekulationer kan ernå, nej, icke ens genom alla tidsåldrars förenade visdom; den kan icke köpas för penningar; den kan endast komma ifrån Gud och skänkes menniskan såsom en fri gåfva. Profeten säger till afgudarne: „Förkunna oss hvad ske skall, att vi må veta, att I ären gudar?"

Nu vilja vi fortsätta att visa, huru noggrant profetiorna i Christi person blifvit bokstafligen uppfyllda. „Si," sade Profeten, „en jungfru skall varda hafvandes och föda en son." (Es. 7: 14.) Och Bethlehem skulle blifva hans födelseort (Micha 5: 2.); och Egypten, dit föräldrarne flydde med honom, skulle vara det ställe, från hvilket han skulle kallas. (Osea 11: 1. Matth. 2: 15.) Och han for en annan väg tillbaka till Nazareth: ty det var skrifvet: „Han skall kallas Nazarene." Han red in

i Jerusalem på en åsninnofåla, emedan Profeten hade sagt: „Si, din konung kommer till dig, saktmodig, ridande på en åsninno- och på en arbetsåsninnas fåla.“ (Zach. 9: 9. Matth. 21: 5.) Och åter säger Profeten: „Han skall vara vanvördad och föraktad, full med verk och krankhet; han skulle föras som ett lamb till att slagtas, och såsom ett får, det stilla tiger för sin klippare, så skulle han icke öppna sin mun. I hans förnedring är hans dom borttagen, men ho kan uttala hans lifslängd? ty hans lif är borttaget af jorden. Han blef sargad för våra misgärningar skull, och slagen för våra synder skull; och genom hans sår äro vi helade. Han blef räknad ibland ogärningsmän, och han blef dödad som en ogudaktig, och begrafven som en rik.“ (Es. 53.) Hans ben skulle icke sönderslås, de bytte hans kläder och kastade lott om hans kjortel; gifver honom galla och ättika att dricka; förråder honom för 30 silfverpenningar; och slutligen, då allt var fullkomnadt, hvilade han i grafven intill tredje dagen, då han triumferande uppstod, utan att se förgängelse. Gode läsare! om du hade vandrat af och an med vår dyre Frälsare, under hela den tid, han bodde i köttet, och hade gjort dig den mödan att anteckna de särskilda omständigheterne i hans lefnad och vid hans död, såsom de tid efter annan tilldrogo sig, så skulle din berättelse derom icke kunnat blifva klarare och tydligare än den, som Profeterne utgåfvo om honom flera hundradetal af år innan han blef född. Det gifves en sak, som vi göra väl i att taga i betraktande, nemligen det sätt, hvarpå Apostlarne uttydde profetiorna, och detta är, att de förkunnade dem i all sin enkelthet och hade deras bokstafliga uppfyllelse städse i sigte. Derigenom att de framhärdade på detta sätt, voro de i stånd till att verka så kraftigt på folkets hjertan, i de Judiska synagogerne, att de

genom en så kraftig öfverbevisning blefvo tungne att tro, det den förmenade bedragaren, hvilken de hade korsfäst, verkligen var Messias. Men om de endast hadet kunnat drömma om, att gifva någon andelig förklaring öfver eller någon oviss tillämpning af det skrifna ordet, likasom nutidens förespråkare i andeliga ämnen, skulle allt hafva blifvit idel tvifvel och ovisshet, och sanningens klarhet och bevis skulle hafva försvunnit från jorden.

Efter att hafva tagit Gamla Testamentets Profeter i ögonsigte angående profetiorna och deras fullbordan, och tydligen visat, att intet annat än en bokstaflig fullbordan deri menades, så kan likväl mången dervid göra invändningar och sätta i fråga huruvida samma förhållande kan tillämpas på de förutsägelser, som Nya Testamentet innehåller. Fördenskull vilje vi framställa några få vigtiga exempel af dess profetior och deras uppfyllelse; derefter skola vi finna oss tillräckligt förberedde att inträda på det vidsträckta fält, som ännu ligger framför oss för den kommande framtiden. En af de märkvärdigaste profetior i den Heliga Skrift finnes antecknad hos Evangelisten Lucas i dess 21 Cap. 20—24. „När I nu sen, att Jerusalem varder belaggt med en här, då skolen I veta, att dess förödelse är förhanden. De, som då äro i Judeen, de fly uppåt bergen, och de, der midt inne äro, de gånge ut, och de, som uti landet äro, de gånge icke derin, ty då äro hämndedagarne, att fullbordas skall allt hvad som skrifvet är. Men ve dem, som hafvande äro, och dem, som dia gifva i de dagar, ty stor plåga varder på jorden, och vrede öfver detta folk, och de skola falla för svärdsägg, och fångne bortföras varda till allehanda folk; och Jerusalem skall förtrampadt varda af hedningarne, till dess hedningarnes tid fullkomnad varder. Denne Spådom eller profetia innefatter Jerusalems och

templets, ja hela Judiska nationens öde för en tid af allraminst 1800 år. Omkring år 70 blef Jerusalem belaggt af en Romersk här. Lärjungarne ihågkommo den varning, som 40 år förut var dem gifven af deras Herre och mästare, och de flydde till bergen. Jerusalems stad vardt indtagen efter en lång och hård belägring, hvorunder Judarne ledo ända till det ytterste af hungersnöd, pästilentia och svärdshugg, så att husen fylldes med lik, i brist på begrafningsplatser, medan qvinnorna, i brist på bröd, uppåto sine egna barn. I denna nödens tid omkommo i Judeen nära 1½ million Judar, utom alla dem, som blefvo tagna tillfånga. Deres land blef ödelaggt, deres stad upbränd, deras tempel förstördt, och de arma eländige, som ännu voro qvar, bortfördes från sitt land och kringspriddes bland alla jordens nationer; och i detta tillstånd hafva de allt sedan förblifvit, samt blifvit drifna från den ena nationen till den andra, ofta falskeligen anklagede för de nedrigaste förbrytelser, i följd hvaraf de hafva blifvit fördrifna och deras ägendom och gods konfiskerade. De hafva sannerligen för det mesta blifvit ansedda såsom fogelfrie, hvarhelst de uppehållit sig bland jordens åtskilliga folkslag; deras fötter hafva icke funnit någon hvila, och de hafva blifvit till spott och åtlöje för andra menniskor; och man har ofta hört sägas: „Detta är ett Herrans folk, och är utdraget från hans land.“ Under hela denna tid hafva hedningarne varit i besittning af Canaans land och under sina fötter trampat den heliga stad, i hvilken Israels förfäder tillbådo och dyrkade Herran. Men under denna långa landsflykt hafva Judarne likväl ej förlorat ur sigte det höga löftet, om att en gång få vända tillbaka. Deras ögon hafva vakat och aftynat af längtan efter den dagen, då de åter finge komma i besittning af det välsignade arf, som var testamenteradt åt deras

förfäder; då de åter finge upprätta sin stad och sitt tempel, och återställa sitt prestedöme, och dyrka Gud såsom i fordna dagar. De hafva visserligen gjort många försök att vända tillbaka, men de hafva alltid blifvit bedragne i alla sina försök; ty det var ett oföränderligt Guds rådsbeslut, att Jerusalem skulle blifva förtrampadt af hedningarne, till dess hedningarnes tid skulle vara fullkomnad. Angående denna långvariga kringspridning hafva Moses och profeterna skrifvit ganska klart och tydligt; ja, Moses till och med omnämner de särskilda omständigheterna om uppätningen af deras barn hemligen under belägringen och i det trångmål, hvarmed deras fiender skulle belägra dem i alla deras portar. Hvem, som vill läsa det 28 Cap. i 5 Mos., skall der finna berättelsen om hvad som tilldragit sig med Judarne, förutsagt af Moses med all den klarhet, som utmärker historien om förflutna händelser, och allt detta tusentals år före dess fullbordan.

Vår dernäst följande betraktelse finnes uti Apostl. Gern. 21 Cap. 10 och 11 v., hvarest en Profet vid namn Agabus tog Pauli bälte och band sina egna händer och fötter, och sade: „Detta säger den Heliga Ande, den man, som detta bälte tillhörer, skola Judarne så binda i Jerusalem och antvarda honom i hedningarnes händer. Uppfyllelsen af denna profetia är alltför väl bekant för att här behöfva någon beskrifning. Vi vilja således gå att afhandla en profetia af Paulus, antecknad i 2 Tim. 4: 3, 4. „Ty den dag skall komma, at de icke skola kunna lida hälsosam lärdom; utan skola, efter sina egna lustar, samla sig lärare; efter dem kliar i öronen. Och skola vända sina öron ifrån sanningen, och vända sig till fabler. „Denna profetia har blifvit uppfylld ända intill sista bokstafven; ty den häntyder på hvar och en af de många religionsläror, som alltifrån den tiden ända

till närvarande dag uppstått, undantagandes sådana, som blifvit kallade genom direkt uppenbarelse och inspirerade af den Heliga Anda. Men för att öfverbevisa läsaren om dess fullkomliga uppfyllelse, behöfva vi blott hänvisa till nutidens otaliga präster, som predika för lön och profetera för penningar, och som mottaga sin fullmakt af sina gelikar; och hvad fablerna, till hvilka de hafva vändt sig, beträffar, behöfva vi endast nämna de andeliga förklaringarne och de sjelftagne utläggningarne, som ljuda i våra öron ifrån nästan hvarje religiöst samfund och predikstol, och utspridas genom skrifter och brochyrer.

Men det gifves en annan profetia af Paulus, hvilken väl förtjenar vår uppmärksamhet, såsom varande en belysning af den tid, i hvilken vi nu lefva; den finnes i de fem första verserna af Pauli andra bref till Tim. 3 Cap. „Men detta skola de veta, att i ytterste dagarne tillstundar farliga tider. Ty der varda kommande menniskor, som älska sig sjelfva; girige, stortalige, högfärdige, försmädare, föräldrarne olydige, otacksamme, ogudaktige, okärlige, hårdnackade, skändare, okyske, omilde, hatande det goda, förrädare, öfverdådige, uppblåste, de, der mer älska vällust än Gud, hafvande ett sken till gudaktighet, men dess kraft försaka de, och fly sådana." Från den sista versen af denna profetia inhemta vi, till vår förundran, att summan af denna förfärliga ogudaktighet innefattar endast och allenast religionsbekännare, det vill säga: detta skulle vara kännetecknet på den (såkallade) christna delen af samhället i de ytterste dagarne. Blif icke förskräckt, kære läsare! vi skola icke göra någon tillämpning utan ett bestämdt bevis på denna sats, ty, kom ihåg, att de, som icke bekänna sig till någon religion, också icke hafva något sken af gudsfruktan, men dessa ogudaktiga, som här omtalas, skulle hafva ett sken af gudaktighet, ehuru förneckande dess kraft.

Men tviflar du på Pauli vittnesbörd härutinnan, så se dig om och pröfva för dig sjelf. „Genom deras frukt skall du känna dem.“ O, det grämer mig svårligen i hjertat, under det jag skrifver detta! Ack! har det redan kommit så långt; har sanningens ande borttagit mörkrets slöja ifrån den ytterste tidens sista dagar, blott för att visa oss den rysliga synen af ett fallet och förderfvadt folk, en affällig kyrka, full af alla slags vederstygglighetер, föraktande till och med det sanna och det goda, samt alla dem, som vinlägga sig om rättfärdighet, i det de sjelfve ingenting annat hafva i behåll, än skenet af gudaktighet, förnekande Guds kraft, d. v. s.: åsidasätta all direkt inspiration och Andans öfvernaturliga gåfvor, hvilka alltid äro nödvändiga vilkor för Jesu Christi kyrkas bestånd? Var det endast för detta som den Heliga Ande för de heliga männens ögon uppdrog täckelset för kommande tiders händelser, och satte dem i tillfälle att skåda in uti de sista dagarnes framstrålande herrlighet? O! I Profeter och Apostlar, I forntidens heliga män, hvad hafven I uträttat, om I stannen här? om eder profetiska syn blott sträckte sig utföre tidens ström till närvarande år? Ack! I hafven uppfyllt våra hjertan med sorg och förtviflan; I hafven lemnat Judarne att vanka omkring i sorg och mörker, långt borta ifrån allt hvad som är dem kärast på jorden; deras land ligger tomt och öde, deras stad och tempel i ruiner, och de sjelfve utan kunskap om den rätta Messias. Hedningarne (de såkallade Christna), efter att hafva deltagit uti det sanna oljoträdets rot och fetma, och sedan de fallet, efter samma exempel på otro, äro lemnade utan frukt, döda, med rötter upprycka, med blotta skenet af gudsfruktan; medan de krafter, som utmärkte den gamla kyrkan, hafva flytt från menniskorna. O, I Guds heliga män! är detta summan och innehållet af allt edert arbete? Var det derföre

J ransakade, trälade, ledo, blödde och dogo? Jag är tyst, under afbidan på svar: om J ännu hafven ett tröstens ord i behåll angående framtiden, så låten det rätt snart komma fram, på det att våra själar icke måtte nödgas att allt för länge stanna qvar och förtvina i sorgens och förtviflans mörka dal.

Andra Capitlet.

Om uppfyllelsen af de Profetior, som i en framtid skola uppfyllas.

Hvad är Profetian annat än Historien i omvändt förhållande?

Efter att hafva uppdagat och framlagt tillräckliga bevis på, att profetiorne så långt hafva blifvit bokstafligen uppfyllda — ända intill sjelfva bokstafven, hoppas vi, att läsaren skall hålla sig fast vid samma regel, med affeende på de ännu ouppfyllda profetiorne, som med tiden skola gå i fullbordan. Och medan vi stå på framtidens tröskel, med den ofödda tidens under, hvilka snart skola öppna sig för vår syn, upprullande för våra förvånade blickar de mest storartade och majestätiska scener, de mest förvånande omvälfningar, de mest utomordentliga ödeläggelser, och de mest underbara bevis på Jehovahs stora makt och majestät i den stora återupprättelsen af hans så länge krigspridda förbundsfolk från jordens alla fyra väder; ja, jag säger det, då dessa scener snart skola öppna sig för vår syn, så låtom oss knäböja framför den store **Jag-är** i Jesu namn, och bedja i trone, att vi måtte undfå hans Heliga Anda, till att utvidga våra hjertan och upplysa vårt sinne och förstånd, så att vi må kunna rätt förstå och sätta en fast tro till allt hvad som skrifvit är, ehuru underbart eller öfvernaturligt det än oss synes mände.

Men ack, gode Läsare! eho du är, om du icke är beredd på förföljelse, om du icke är beredd på att höra ditt namn bespottas, om du icke kan tåla att blifva kallad en skälm, en bedragare, en dåre, eller en som är besat af djefvulen, eller om du är bunden genom trosbekännelser till att tro just dessa och ej något mera, så gör du bäst uti att stanna här; ty om du vill tro på de ting, som äro skrifna i Biblen, såsom ännu tillkommande, så är du äfven nödsakad att tro på underverk eller mirakler, tecken och underbara gärningar, uppenbarelse och underbara verkningar af Guds egen kraft, i vida högre mått än hvad något af den förflutna tidens slägten någonsin hafva varit vittne till; ja, du måste tro, att vattnet skall kunna dela sig, och Israel gå torrfödde derigenom, då de färdas till sitt eget land, såsom de i Mose dagar gjorde; ty ingen menniska har ännu någonsin trott på Biblen, utan att tro och vänta sig dessa ärofulla händelser i de ytterste dagarne. Jag vågar till och med att påstå, att en bibeltroende skulle vara något, som ganska få menniskor någonsin sett bland det nuvarande slägtet, oaktadt dess så högt beprisade religion; ty det är ju en stor skillnad att tro en bok vara sann, då den är tillsluten, emot att tro på de ting, som deri äro skrifne. I Christenheten anses det nu för tiden för en stor skam att icke tro bibeln, då den är tillsluten; men hvar och en, som finner för godt att göra ett försök, skall finna det vara en ännu större skam att tro, det de ting, som deri äro skrifne, ganska säkert skola gå i fullbordan. Men emellertid är vår tro grundfast på allt hvad som står skrifvet i den Heliga Skrift, och vår största omsorg är att deraf inhemta vår lärdom, och detta er jemväl den största orsak till den förföljelse, vi äro utsatta för; ty när profetiorne blifva rätt förstådde af menniskorna, och då de jemt skrida framåt i sin uppfyllelse, så skola

alla Christenhetens sekter och religionspartier flyga bort såsom agnar för vinden, och låta Christi rike resa sig på deras ruiner, under det den sanna Kunskapen om den rena sanningen skall betäcka jorden, likasom vattnet betäcker hafvets botten. (Se Es. 11, 9.) Vare detta sagt såsom varning; sedan ville jag fråga, om någon af mina Läsare är nog dristig och likgiltig för följderne, för att med mig vända sin blick emot hvad som i framtiden komma skall, så låt oss då begynna med Es. 11 Cap. 12, 15 och 16 versarne: „Och Herren skall på den tiden än en gång uträcka sina hand, att han skall få det återlefvande af sitt folk, det qvarblifvet är för de Assyrier, Egypter, Pathros, Ethioper, Elamiter, Sinear, Hamath och för hafsens öar. Och han skall uppresa ett Baner bland hedningarne, och sammanhemta de fördrifna af Israel, och församla de förstingrade af Juda, af fyra jordens ändar."

„Och Herren skall tillspillogifva hafsens ström uti Egypten, och skall låta gå sina hand öfver älfvena med starkt väder, och slå de sju strömmar, så att man må gå torrskodd deröfver. Och skall vara dem qvarlefvanden af sitt folk, som ingen blifvet är för de Assyrier, en väg, såsom Israel skedde på den tiden, de utur Egypti land drogo."

Här ser du, att Herren skall uppresa ett Baner bland hedningarne (nationerne); icke allenast för de stingrade af Juda, utan jemväl bland de fördrifna af Israel. Judarne äro kallade de stingrade, emedan de äro kringströdde bland alla verldens folkslag; men de tio stammarne af Israel kallas fördrefne, emedan de äro fördrefne ifrån andra menniskors kunskap till ett land för sig sjelfva. Nu torde Läsaren erinra sig, att de tio Israels stammar icke hafva bebott Canaans land allt sedan de blefvo som fångne bortförde af den Assyriska konungen Salma-

nassar. Vi se också i den 15 versen Guds underbara magt, som skall uppenbara sig för oss, i det Herren skall tillspillogifva hafsens ström, det är: en liten arm (vik) af det Röda Hafvet i Egypten, lik en älf, hvilket den också kallas; och det är denna älfvena, Herren skall låta sina hand gå öfver med starkt väder. Äfvenledes se vi, at Herren skall slå en viss flods sju strömmar, så att man skall kunna gå torrskodd deröfver; och i fall någon icke skulle förstå detta efter bokstafven, så säger den 15 versen: „Och der skall blifva en banad väg för de qvarlefvande eller öfverblefna af hans folk, som blifvit till öfvers af Assyrien, lika som det skedde på den tiden, då Israel utur Egypti land drogo.“ Nu återstår det att fråga, om Röda Hafvet blef bokstafligen deladt i Mose dagar, eller om detta endast var en liknelse? ty som det då var, skall det åter igen blifva. Men tvärt emot detta låta nutidens andeliga män eller Theologer oss få veta, att dagarne för underverk och mirakler, äro för evigt borta; och de, som tro på underverk i våra dagar, hållas för bedragare, eller åtminstone för usla och oförnuftiga svärmare, och folket varnas för dessa falska profeter, hvilka, så vidt möjligt är, jemväl förföra de utvalda. Angående denna återupprättelse hafva profeterne talat så fullständigt och så ofta, att vi endast behöfva taga några få af de mest slående exemplen i betraktande, och dessa visa oss de särskilda omständigheterne och händelserne, som följa densamma, tillika med det sätt och de medel, hvarigenom den skall gå i fullbordan. I Jeremia 16: 14, 15, 16 står skrifvet: „Derföre, si, den tiden kommer, säger Herren, att man intet mer skall säga: så sannt som Herren lefver, som Israels barn utur Egypti land fört hafver; utan: så sannt som Herren lefver, som Israels barn fört hafver utur Nordlanden, och utur all land, dit han dem utdrifvit

hafver: ty jag skall låta dem igenkomma uti det land, som jag deras fäder gifvit hafver. Si, jag skall utsända många fiskare, säger Herren, de skola fiska dem; och derefter skall jag utsända många jägare, de skola fånga dem på alla berg, på alla högar och i alla stenklyftor." Det har alltid varit en plägsed i Israel, då de önskade att uttrycka deras Guds storhet, att säga: Herren lefver, som våra fäder utur Egypti land fört hafver. Detta yttrande framkallade på en gång åtanken på kraften och de underbara gärningar, som åtföljde denna minnesvärda händelse och förenade med densamma allt hvad som var stort och herrligt, och som var egnadt till att ingifva vördnad och fruktan i deras sinnen, under en lislig känsla af kraften hos Israels Gud. Men till vår stora förundran skall någon ting ännu komma å bane, som skall komma alla den tidens stora händelser att försänkas i en ögonblicklig glömska, och Israels barn skola veta, att deras Gud lefver, derigenom att de kasta sina tankar på den närvarande tidens händelser, hvilka utan tvifvel hafva framträdt vida herrligare och mera underbara än deras utvandring från Egypten. De hafva anledning att utropa: Herren lefver, som nyligen har fört Israels barn ifrån Nordlanden och alla land, till hvilka de hafver varit fördrefna, och åter planterat dem i Canaans land, som Herren gaf deras fäder. Med denna tanka skall hvarje föreställning af storhet och herrlighet, af förundran och förvåning, förknippa sig; och detta under det att de i minnet återkalla de uppenbarelser, företeelser, underbara gärningar och barmhertighetsverk, som under denna stora händelses genomförande utvecklat sig för folkens ögon.

Med detta i sigte utropar Jeremias i sista versen af 16 Cap.: „Derföre si, nu vill jag lära dem, och göra dem min hand och välde kunnigt, att de skola förnimma, att jag heter Herren."

Men medlet, som skall begagnas till att genomföra denna stora händelse, är ej allenast upprättandet af ett baner, upplyftandet af en fana, så att de måge veta när tiden är fullkomnad, utan fiskare och jägare skola användas till att fiska och jaga dem ifrån alla berg och högar, och ifrån alla stenklyftor. Läsaren torde här märka: Menniskor skulle icke skicka ut missionärer, som ej vore inspirerade af den Heliga Anda, med visdom och kraft till att gå ut och lära Israel flera hundrade olika trosläror och menniskofunder, och säga dem, att tiden vore hardt nära för dem att samlas; utan himlens Herre skall kalla män genom en verklig och sann uppenbarelse, som kommer från himlen, och säga dem, hvilka Israels barn äro, hvilka Amerikas Indianer äro, om de tillhöra Israel; och likaledes hvar de tio Israels stammar och alla de kringströdde lemmingarne af detta så länge förlorade folk finnas. Han allena är det, som kan och skall gifva dem deras uppdrag och sänding eller mission, och iklädа dem med kraft ifrån höjden, att utföra detta stora verk, och med mod till att trotsa elementernes raseri och all jordens och helfvetets förenade motstånd. „Men," frågar du, „hvarföre skall Herren kalla menniskor genom verklig uppenbarelse?" Jag svarar: Emedan han aldrig i något tidehvarf på annat sätt velat utsicka dem. Och Apostlen säger: „Ingen tage sig sjelf den äran, utan han varder kallad af Gud, likasom Aron det var;" och nu veta vi ju alla, att Aron blef kallad genom uppenbarelse ifrån Gud.

Den store Jehovah har aldrig erkänt, ej heller vill erkänna predikoembetet af något menniska, som icke är kallad genom hans uppenbarelse och inspirerad af hans egen kraft, likasom i fordna dagar. „Men, o!" säger Läsaren, „du förskräcker mig, ty hela hopen af nutidens andeliga män tro icke på någon uppenbarelse,

som är nyare än Bibeln, ej-heller på inspiration eller några öfvernaturliga andens gåfvor. „Förkastar du då alla dessa, och påstår, att de icke äga hvarken makt eller myndighet?“ Jag svarer: „Nej, ty bibeln förkastar dem, och jag underkastar mig vördsamt dess utsag, synnerligast som de ingenstädes i Skriften omtalas, annorlunda än såsom lärare, de der menniskorna sjelfva hoptals valt sig (med ordet hoptals menas icke få, utan många).“ Men för att fullkomligare bevisa, att Gud skall gifva uppenbarelser för att genomdrifva och uträtta detta herrliga verk, vill jag hänvisa dig till Hezech. 20 : 33—38, der vi läsa: „Så sannt som jag lefver, säger Herren, jag skall råda öfver eder med stark hand och uträckt arm och utgjuten grymhet; och skall föra eder ifrån folken, och församla eder uti de land, dit i förströdde ären, med stark hand, med uträckt arm och med utgjuten grymhet; och skall låta eder komma uti folks öken, och der vara i rätta med eder, ansigte emot ansigte, likasom jag med edra fäder uti öknene vid Egypten i rätta var; rätt så skall jag vara i rätta med eder, säger Herren. Jag skall låta komma eder under riset och tvinga eder uti förbundsens banndom. Och jag skall utsöja det affälliga, och de, som emot mig öfverträda ibland eder; ja, jag skall föra dem uti det land, der I nu bon, och intet låta dem komma i Israels land, att I lären skolen, att jag är Herren.“

Här finner du, att detta löftet begynner med en dubbel försäkran; först med en ed: så sannt jag lefver; för det andra med en försäkran: jag skall råda öfver eder o. s. v. Och i slutet af samma Cap. utropar Profeten, på det folket icke skulle missförstå honom: Ack, Herre! de säga om mig: denna talar icke annat än förtäckta ord!“ Här finna vi Israels barn utförde från alla nationer, med en stark hand och en uträckt arm och med en utöst grymhet.

(O, I nationer, som motstår dessa profetiska sanningar, tagen eder i akt, och kommen ihåg Pharao och låren eder visdom.) Vi se dem utförde i folkens öken, och der vill Herren gå till rätta med dem ansigte mot ansigte, likasom han gjorde med deras fäder i Egypten. Denna process ansigte mot ansigte kan lika så litet ske utan uppenbarelse och personlig närvarelse nu, som i fordna dagar. Nu vill jag fråga: Voro alla dessa Guds tillkännagifvelser för Israel i öknen blotta fabler, som icke skulle förstås bokstafligen? Var det så, skall det äfven blifva så; ty den ena tillkännagifvelsen skall blifva precist lika med den andra, och icke någon liknelse, utan en herrlig verklighet. Han skall låta dem gå under riset och tvinga dem under förbundets band. Detta påminner om det nya förbundet, som så ofta är utlofvadt i Skriften, och som skall blifva gjort med Israels hus och med Juda hus, just vid den tiden, då de skola församlas hem efter deras långa förskingring. Några hafva förmodat, att det nya förbundet, som skulle församla Israel, tog sin början i Christi och hans Apostlars dagar. Men Paulus säger oss ju, att det ännu i hans dagar väntades eller var tillkommande. I Rom. 11: 25 säger han, att „blindheten är Israel en dels vederfaren, till dess hedningarnes fullhet inkommen är". Och i Ebr. 4: 9. „Guds folk står en rolighet tillbaka". Och åter i det förutnämde Romarebrefvet 26: 27. „Då hedningarnes fullhet är kommen, så varder då hela Israel salig, såsom skrifvet är: af Zion skall du komma, som fria skall, och afvända ogudaktigheten af Jacob. Och detta är mit testamente med dem, då jag borttager deras synder." Häraf lära vi, att Paulus ställde detta förbund för den kommande tiden, och ända ned till Israels återupprättelse i de ytterste dagarne, då hedningarnes tid skulle vara fullkomnad. Då skulle det komma en be-

friare för Israel, men icke förr, emedan han såg, att de hade förkastat en först kommande dylik Befriare eller Frälsare. Och denna Befriare, Christus, sade sjelf till Judarne i Matth. 23: 38, 39. „Si, edert hus skall blifva öde. Ty jag säger eder: efter denna tiden skola J icke se mig, till dess J skolen säga: välsignad vare han, som kommer i Herrans namn; då, men icke förr, skulle förbundet blifva förnyadt med Israel.“ Och just i detsamma frågade Apostlarne, sägande: „Herre! skall du i denna tiden åter upprätta Israels rike?“ Då sade han till dem: „Det hörer icke eder till att veta tid och stund, som fadren hafver satt i sina magt.“ Apostl. Gärn. 1: 6, 7, 8. „Men,“ sade han, „J skolen undfå den Heliga Andas kraft och skolen vara mina vittnen osv.“ Det synes, som ville han säga dem: detta verk är icke för eder, Apostlar, att fullkomna, utan skal ske på en af Herren bestämd tid, då han finner det lämpligt, men gån J ut och uträtten, hvad eder anbefallet är.

Och åter säger Esaias i sitt 61 Cap. 8, 9: „Då han talar om det eviga förbundet, som han skall göra med dem: och man skall känna deras säd ibland hedningarne, och deras efterkommande ibland folken; så att den, der ser dem, skall känna dem, att de äro säd, som välsignad är af Herranom. Nu veta vi, att detta är ett spörjsmål, som endast kan afgöras genom uppenbarelse från Gud, huruvida Amerikas gamla innebyggare äro af Jacobs säd eller icke. Och åter är det en sak af stor oviss̈het, hvilka Israels tio stammar äro, äfvensom hvar de finnas ibland menniskorna; men det nya förbundet, närhelst det kommer i dagen, skall uppenbara dessa ting, och icke längre lemna denna vigtiga sak i oviss̈het; vi skola då känna deras säd bland hedningarne, och deras efterkommande bland folket. Men ack! huru olika voro icke följderna af det förbund, som gjordes för 1800

år sedan, i dess verkningar på Israel; det störtade dem ned i vantro, och gjorde, att alla, som sedan hafva sett dem eller hört af dem, kunna bevittna, att de just äro den säd, som Herren har förbannat. När förbundet förnyas i de ytterste dagarne, skall Herren föra dem i förbundets band, och uppenbara sig för dem ansigte mot ansigte. Tillåt mig fråga: På hvad sätt gör Gud ett förbund med menniskor? Svaret må blifva: derigenom, att han meddelar dem sin vilja genom verklig uppenbarelse; ty härförutan vore det ju omöjligt att upprätta ett förbund emellan twenne partier. Låtom oss framställa ett exempel för att göra detta ännu mera åskådligt. Vi se ju på hvad sätt vi sjelfva ingå i förbund med hvarandra; t. ex.: en ung man önskar att ingå i äktenskapet med en ung flicka, men förunnas icke honom det vilkoret, att för henne få uppdaga sitt hjertas tankar, och blir all direkt gemenskap dem emellan förhindrad, så skall aldrig något förbund kunna göras; och sammalunda är det ock med den Allsmägtige. Han har aldrig gjort förbund med menniskor, utan genom uppenbarelse, och kan aldrig göra det på andra vilkor; kort sagt: närhelst han upprättat ett förbund med menniskor, hvilket omfattade en hel menighet, har han alltid häruti tillika inbegripit prestadömet, embeten, myndigheter, äfven som de förordningar och den välsignelse, som skulle åtfölja hans förbund; och sammalunda skall han göra denna gången. När således det nya förbundet blifvit upprättadt, skall det organisera Guds rike med alla dess tillhörande embeten, förordningar, krafter och gåfvor, välsignelser och uppenbarelser, såsom i fordna dagar. Men mera härom, då vi komma att afhandla om Guds rike.

„Men," frågar du kanske, „hvad behöfva vi någon förnyelse af ett förbund, det vi aldrig brutit? Om Herren gjorde ett förbund i Apostlarnes dagar,

om kallades det nya förbundet, hvarföre skulle detta förbund åter förnyas, då det äger bestånd till sin fulla kraft och verkan, och icke blifvit brutit af parterne å någondera sidan?" Detta är en mycket vigtig fråga, som innebär hela Christenhetens väl eller ve i sitt afgörande; vi måste således med största försigtighet fälla vårt utslag härutinnan, så att beviset derpå må blifva klart och fattligt för vårt förstånd. Att det blifvit ett nytt förbund upprättadt emellan Gud och menniskor i Christi och hans Apostlars dagar, lärer väl ingen kunna förneka; och om detta förbund aldrig har blifvit brutit, så måste det vara i sin fulla kraft än i dag, och följagtligen behöfves då icke något nytt. Det återstår således nu för oss att bevisa, att detta förbund har blifvit brutet, ja, fullkomligt brutet, så att det icke har någon kraft hvarken ibland Judar eller hedningar, de, der hafva förlorat dess embeten, myndigheter, dess kraft, gåfvor och välsignelser, så att de ingenstädes äro att finna ibland menniskor. För att bevisa detta måste vi först undersöka hvad dessa embeten, myndigheter, krafter och välsignelser bestodo uti, och derefter se till huruvida de äro kände bland menniskorna.

Vi läsa i Eph. 4: 11, 12, 13, at embetsmännen i Christi kyrka bestodo utaf Apostlar, Profeter, Evangelister, Herdar och Lärare, hvilka alla voro inspirerade och installerade i kyrkan af Herren sjelf, att de helige skulle fullkomliga varda till embetets verk, genom hvilket Christi lekamen måtte uppbyggdt varda, på det alla måtte komma till en tro och till en kunskap om Guds Son, och fullkomliga till att fullborda alders mått i Christo, på det de icke mera skulle vara såsom barn, och låta sig omföras af hvarjehanda lärdoms väder.

För det andra: Andans gåfvor, hvilka några kalla öfvernaturliga, voro de krafter och välsignelser, som tillhörde detta förbund, hvarhelst det existerade

eller fanns, vare sig bland Judar eller hedningar, så länge det ägde sin kraft. Nu vill jag fråga den Christna verlden, eller enhvar af dess Secter och religionspartier, om de nu hafva Apostlar, Profeter, Evangelister, Herdar och Lärare, inspirerade med visdom ofvan ifrån, tillika med den Heliga Andas alla gåfvor och välsignelser, som tillhörde det Evangeliska förbundet? Hvarom icke, så lär väl detta förbunds embeten och kräfter gått förlorade. Och det måste vara till följe af brytandet af detta förbund, som de gått förlorade, ty på så sätt förlorade Judarne sina förmånsrättigheter, då de blefvo öfverlemnade åt hedningarne. Och Paulus sade till hedningarne, Rom. 11: 22, att, om de icke förblefve i godheten, skulle de afhuggas likasom Judarne före dem. Men för att genom vidare bevis ådagalägga att Evangelie förbund har blifvit brutet både af Judarne och hedningarne, och af alla folkslag på jorden, i så måtto, att det icke mer äger någon kraft, skall jag anföra Esaias 24 Cap. 1—6: „Si, Herren gör landet tomt och öde, och omstörtar hvad deruti är, och förstör deras innebyggare. Och presten går såsom folkena; herrarne såsom tjenarne; fruarna såsom tärnorna; så honom, som säljer, som honom, som köper; honom, som lånar, såsom honom, som borgar; kräfjarenom, såsom gäldenärenom. Ty landet skall varda tomt och skinnat; ty Herren hafver detta sagt. Ty landet står jemmerligen och förderfvas; jordenes krets förvanskas och förderfvas; de högste af folket i landena förminskas. Landet är oskärt vordet af sina innebyggare, förty att de öfverträda Lagen, och förvandla Buden, och låta det eviga förbundet fara. Derföre uppräter förbannelse landet; ty de, som deruti bo, förskylla det; derföre borttorka landsens innebyggare, så att föga folk qvar blifver. Och derföre blifva de brända i landet, att der skulle blifva få qvar af dem." I

dessa få versen finna vi, att det samma misstöde skall drabba prästen som folket, den rike som den fattige, trälen liksom den frie, den ene som den andra, så att alla skola blifva förgjorde, på några få när; och klagan är den, att landet är ofärt vordet af sina innebyggare, för det de öfverträdde lagen, och förvandlade buden, och hafva förkastat det eviga förbundet. Här kan icke vara menat något annat förbund, än de budord och Evangelii lagar, som upprättades med menniskorna i Apostlarnes dagar; ty oaktadt ett tidligare förbund med Israel kunde hafva varit brutet, så hafva jordens innebyggare likväl aldrig blifvit förstörda af eld, med undantag af några få, för det de brutit något föregående förbund. Men en sådan förstörelse skall komma genom eld, lika så visst och bokstaftligen, som floden i Noe dagar (se Malachie 42 Cap.); och den skall utplåna både präster og folk från jorden, och just derföre, att de hafva brutit Evangelii förbund, tillika med dess lagar och bud; i vidrigt fall måste vi skaffa oss en annan upplaga af Bibeln eller en ny Bibel, och utesluta Esaie 24 Cap.

Då således denna vigtiga fråga härmed är löst, hoppas jag, att läsaren torde inse nödvändigheten af ett nytt förbund, för att rädda de få, som icke skola förgås eller förtäras af elden. Men vi vilja nu lemna detta ämne, och vända tillbaka för att betrakta insamlingen af Israel. Läsaren behage slå upp och betrakte Hezekiels 36, 37, 38 och 39 Cap. I det 36 Cap. skola vi finna ett löfte, att Israel skall återvända från alla nationer, bland hvilka de blifvit kringströdde, och föras tillbaka till det land, som Gud gaf deras fäder; Jerusalem skall fyllas med menniskohjordar, och Israels städer, som nu äro öde, skola åter uppbyggas, blifva befästade och bebodde; hela Judeen skall sättes i försvarstillstånd, dess tegar skola

uppodlas och blifva fruktbärande, så att man skall nödgas säga: „Detta land, som var öde och tomt, har nu blifvit lik en Edens trädgård.“ „Jag, Herren, har sagt det, och jag vill göra det, och hedningarne skola veta, att jag, Herren, uppbygger, hvad nedrifvet är, och planterar det, som förbärjadt var.“ „Så skola de öde städerne blifva fyllda med menniskohjordar, och de skola förnimma, att jag är Herren.“ Och i sitt 37 Cap. förkunnar Profeten, efter synen om de dödas uppståndelse, att de två nationerne skola förenas till ett folk, på Israels berg, och att en konung skall regera öfver dem alla; och när detta sker, skola de aldrig mer åtskiljas i två konungariken; och Herrans helgedom skall vara midt ibland dem till evig tid. Han skall vara deras Gud evinnerligen, och de skola varda hans folk. „Och hedningarne skola förnimma, att jag är Herren, den Israel helig gör, och min Helgedom skall vara när dem evinnerligen.“ Nu är det ju en väl bekant sak, att Juda och Israels tio stammar aldrig varit förenade till ett folk och ett rike på Jacobs berg, alltsedan den dagen, då de först blefvo delade i tvenne riken.

Men när detta en gång kommer att ske, skola jemväl hedningarne förnimma det, och blifva öfvertygade om den sanna Guden, likasom Cyrus. Om nu de så kallade christnes missionärer skulle omvända verlden, förrän Herren utförer detta stora verk, så skulle detta spara Herren ifrån det besväret att göra det på sitt eget sätt, ty det blef då gjordt efter deras hufvud, och således blefve profetiorne aldrig uppfyllda, Herrans ord blefve en galenskap eller ansedt såsom någonting felaktigt, och hela verlden skulle förfalla i vantro, och det nya förbundet blefve aldrig upprättadt, Guds nådelöften blefve om intet, Gud sjelf gjord till en lögnare, ja, hela verlden skulle förgås i elende, och alla själar gå evigt förlorade. O Gud,

hvilken dårskap! Men låtom oss se hvad Herren sjelf säger: „Mina tankar äro icke edra tankar, och mina vägar icke edra vägar.“ I Hez. 38 och 39 Cap. visar oss Herren en stor syn af många nationer, förenade under ett stort hufvud, hvilket Herren behagar kalla Gog; och sedan denna Gog stigit till häst, beväpnad med alla slags vapen, kommer han, under bilden af en stor krigshär, upp emot Israels berg, liksom en molnsky att betäcka landet; dess afsigt är att göra ett stort byte, att röfva till sig silfver och guld, och kreatur och gods i stor mängd.

Detta är en händelse, som skall ske efter Judarnes återvändande och insamling, och sedan Jerusalems stad blifvit åter uppbyggd, medan städerne i Judeen ännu äro obefästade, utan murar och jernbomar. Men just då han (Gog-hären) är i begrepp att uppsluka Judarne och föröda deras land, si! då flammar Herrens vrede upp på hans ansigte, och en stark jordbäfning följer derpå, så att fiskarne i hafvet, och foglarne i luften, och alla krälande djur, och alla menniskor på jordens yta skola bäfva för honom, och alla murar skola störta till marken, och hvarje menniskas svärd skall vändas emot dess granne i denna här, och Herren skall låta regna på honom och uppå hans här och uppå allt folk, som äro med honom, ett slagregn med stora hagelstenar, eld och svafvel. Och sålunda vill han visa huru stor och mägtig han är, till en förundran för alla nationers ögon, att de skola förnimma, att han är Herren. Sålunda skola de blifva slagne på ett öppet fält, på Israels berg, Gog med hela sin här, hästar och ryttare; och Judarne skola gå ut för att samla krigsvapnen, såsom lantsar, spjut, sköldar, bågar och pilar, och dessa vapen skola räcka till bränsle för Israels städer i sju års tid, så att de ej skola behöfva hugga någon ved i skogen, ty de skola uppbränna vapnen med elden;

och de skola plundra dem, af hvilka de blefvo plundrade, och röfva dem, af hvilka de blefvo röfvade, och de skola samla ihop guld och silfver och kläder till stort öfverflöd. På denna tid skola foglarne under himlen och djuren på marken hafva ett stort kalas; ja, de skola äta fett tills de blifva mättade, och dricka blod tills de blifva otörstige: „de starkes kött skola de äta och furstarnes blod på jorden skola de dricka"; de skola äta köttet af vädurer, lamm, bockar och oxar, hvilka allesammans fete och välgödde äro. Men Judarne skola få en mycket allvarsam pligt att uppfylla, som skall upptaga en tid af ända till sju månader, nemligen: begrafvandet af sina fiender. De skola utvälja en plats på östra sidan om hafvet, kallad „Passagerare-Dalen", och här skola de begrafva Gog med hela hans stora hop, och de skola kalla detta ställe „Hamon-Gogs-Dalen". Och lukten af liken skall förpesta luften, så att de genomvandrandes näsor skola tilltäppas deraf; sålunda skola de rensa landet. „Och jag skall sätta mina herrlighet ibland hedningarne, att alla hedningar skola se min dom, som jag hafver gå låtit, och mina hand, den jag uppå dem laggt hafver. Och Israels hus skall alltså förnimma, att jag, Herren, är deras Gud, ifrån den dagen och allt framåt. Och deslikes alla hedningar skola förnimma, att Israels hus för sina missgärningars skull och för det, de emot mig syndat hade, bortförde voro, hvarföre jag fördolde mitt ansigte för dem, och öfvergaf dem i deras fienders händer, så att de allesamman genom svärd falle måste. Såsom deras synder och öfverträdelser förtjent hade, gjorde jag dem, och fördolde alltså mitt ansigte för dem. Derföre säger Herren: Nu vill jag förlossa Jacobs fångar, och förbarma mig öfver hela Israels hus, och nit hafva om mitt helga namn. Men de skola gärna bära sin försmädelse och sina synder, den de med emot mig

syndat hafva, när de säkra uti sitt land bo måga, så att dem ingen förskräcker; och jag dem hem igen ifrån folket hemtat, och utur deras fienders land församlat hafver, och jag i dem helgad vorden är, inför många hednings ögon; alltså skola de förnimma, att jag, Herren, är deras Gud, som dem hafver låtit bortföra ibland hedningarne, och åter låtit församla dem i sitt land igen, och icke en af dem tillbakalåtit. Och skall icke mer fördölja mitt ansigte för dem; ty jag hafver utgjutit min Anda öfver Israels hus, säger Herren."

Af det föregående finna vi, att hedningarne skola veta, att Israels hus gingo i landsflykt för sina missgärningars skull, men äro åter församlade genom den Allsmägtiges arm, sedan de uppburit skammen för alla sina öfverträdelser; och Israels hus skall veta och förstå, att det var Herren deras Gud, som tillstädde dem att blifva kringströdde ibland hedningarne, och att det var han, som församlade och skyddade dem, och han skall icke mera fördölja sitt ansigte för dem, men skall utgjuta sin anda öfver dem.

O! du blinda, hårdnackade och stenhjertade slägte, med Biblen kringsvidd ibland alla nationer, skola hela nationer vara så blinda, så att de uppfylla denna profetia, och icke lära känna den, förrän den bringar förstörelse öfver deras egna hufvuder? Hvaraf kommer då denna blindhet? Thyvärr! jo, falska förespråkare eller lärare äro orsaken dertill; ty dessa söka inbilla dem, att Biblen måste förstås på et andeligt sätt, och har en andelig förklaringsgrund. Deremot förklara andra, att dessa profetior aldrig kunna rätt förstås förr än de gått i fullbordan. Om detta vore händelsen, så kunna vi aldrig undfly de deri förkunnade straffdomarne, utan måste alltid förblifva mörkrets barn, tills de komma otörmodadt öfver oss och bortsopa oss ifrån jorden. Hvar skulle

väl då den tröften finnas, att kunna se tillbaka och finna dem uppfyllde? Men lofvad vare Herren, som genom Daniels mun sagt oss, at alla de, som i Bokene skrifne äro, skola frälste varda, ty många skulle komma öfver dem, och derigenom finna ett stort förstånd, och många skola rena och luttrade varda; men de ogudaktige skola föra ett ogudaktigt väsende, och de ogudaktige skola intet aktat, men de förståndige skola akta det. (Dan. 12: 4—10.) Och nu vill jag fråga: Hvem kan vara mera ogudaktig än dessa af egen vilja blinda ledare af de blinda, hvilka säga oss, att vi icke kunna förstå Skriften?

Zacharias har i sitt 14 Cap. sagt oss mycket angående den stora drabbningen och nederlaget för de nationer, som strida emot Jerusalem; och han har i tydliga ordalag sagt, att Herren just vid den tiden skall komma, då denna här dukar under; ja, sannerligen, just som de äro i färd med att intaga Jerusalem, och sedan det redan lyckats dem att intaga hälften af staden, att plundra husen och skända hustrurna. „Och si, då skall deras länge förväntade Messias oförmodadt komma och visa sig, stående på Oljoberget, som ligger ett litet stycke väg öster om Jerusalem, och strida emot dessa nationer och befria Judarne. I 4 versen af ofvannämnde Cap. lära vi, att Oljoberget skall remna i tu stycken, ifrån öster allt intill vester, och den ena hälften af berget skall gifva sig norr ut och den andra söder ut, hvarigenom plötsligen bildas en stor dal, till hvilken Judarne skola fly för att finna skydd emot sina fiender, likasom de flydde för jordbäfningen i Ussia Juda konungs tid, under det Herren kommer och alla Helige med honom. Då skola Judarne få se den länge väntade Messias, som kommer med kraft till deras befrielse, som de alltid för väntade af honom. Han skall förgöra deras fiender och befria dem från all oro, just

under det de besinna sig i den största farhåga och fruktan, och nära att blifva uppslukade af sina fiender. Men huru stor skall icke deras förundran blifva, då de vilja falla ned för sin befriares fötter, och bekänna honom vara deras rätte Messias! De få se såren, som en gång funnos i hans händer, fötter och sida; och sedan de vidare efterforskat, igenkänna de hastigt Jesus af Nazareth, Judarnes konung, en man, som så länge varit förkastad. Väl säger Profeten, att landet skall jemra sig, hvart och ett slägte besynnerliga, men Gudi vare tack, deras bedröfvelse skall snart hafva en ända; ty deras misgärningar och synder varda dem förlåtne, och de skola varda renade ifrån alla sina öfverträdelser. Jerusalem skall allt ifrån den tiden vara en helig stad, och landet skall varda som en slättmark ifrån Gebea alltintill Rimmon, och skall upphöjdt och besuttit varda, och man skall bo derinne, och ingen spillgifning skall vara, utan Jerusalem skall ganska säker bo; och Herren skall vara konung öfver all land, och då skall Herren vara en, och hans namn ett."

I Joh. Uppb. 11 Cap. finna vi många flere omständigheter angående denna händelse. Han förtäljer oss, att sedan staden och templet äro åter uppbyggde af Judarne, skola hedningarne förtrampa den i två och fyratio månader, under hvilken tid der skola vara två profeter, som oupphörligt skola profetera och göra kraftiga gärningar med tecken och under, och det synes som om dessa twenne profeter skulle vara ett hinder för hedningarnes härar att vidare förstöra och skövla staden, så länge de äro ibland dem. Men efter att hafva ansträngt sig i tre och ett halft år, lyckas det dem slutligen att dräpa dessa profeter och att sedan öfverfalla staden; och de skicka hvarandra gåfvor i glädje öfver att dessa två profeter äro döda, men vilja emellertid icke tillåta att deras kroppar be-

grafvas, utan låta dem ligga på Jerusalems gator i tre och en half dag, hvarunder hedningarnes härar, bestående af många slägten, tungomål och nationer, gående genom staden för att plundra Judarne, se deras lik liggande på gatan. Men efter tre och en half dags förlopp inträder hastigt lifvets ande från Gud uti dem, och de skola resa sig upp på sina fötter, och stor förskräckelse skall öfverfalla dem, som se dem. Och derpå skola de få höra en röst från himlen, som säger: „Kommen upp hit!“ och de skola uppstiga till himlen i en molnsky, i deras fienders åsyn. Härefter kommer den förskräckliga jordbäfningen, som Hezekiel omtalar, och remnandet af Oljeberget, som omnämnes af Zacharias. Johannes säger: „I samma stund vardt en stor jordbäfning, och tionde delen af staden fall ned, och blefvo i jordbäfningen dödade sju tusende menniskor.“ (Uppb. b. 11: 13.) Och derefter höres ljudet af rösten, som säger: „Denna verldens riken äro vordna vår Herras och hans Christo, och han skall regera af evighet till evighet.“

Efter att nu hafva afslutat beskrifningen om dessa stora händelser, som omtalas hos Profeterne, vill jag blott anmärka, att det är aldeles ingen svårighet att förstå, det de alla skola fullkomligt och tydligt **bokstafligen** uppfyllas.

Vare detta nog sagt: Judarne församlas hem till deras land och bygga upp Jerusalem åter. Nationerne församla sig till strid emot dem. Deras härar belägra staden och hafva mer eller mindre magt öfver den i tre och ett halft år. Ett par Judiska Profeter förhindra dem genom sina mägtiga undergärningar ifrån att ytterligare öfvervinna Judarne; men de blifva slutligen ihjälslagne och staden öfverlemnas till största delen i fiendernes våld i tre och en half dag; de tre Profeterne uppstå ifrån de döda och uppstiga till himlen. Messias kommer, jorden bäfvar, hednin-

garnes härskaror nederläggas. Judarne frälsas, Jerusalem rensas och han afskär all ogudaktighet från jorden, uppväcker de Helige från de döda, tager dem med sig och begynner sitt tusenåriga rike; och under denna tid skall hans Anda utgjutas öfver allt kött: menniskor och djur, foglar och ormar skola blifva fullkomligt oskyldige och menlöse, och Guds frid, kunskap och lycksalighet skall betäcka jorden, liksom vattnet betäcker hafvets botten, och rikets storhet, magt och välde under hela himlen skall varda gifvet åt den Allerhögstes heliga folk.

Under det tusenåriga riket skall satan vara bunden och icke hafva någon magt att bedraga menniskornas barn. (Uppb. b. 20.) Och jorden sjelf skall frigöras från den förbannelse, som kom öfver henne genom syndafallet. Det ojemna är, skall slätt varda, och de ofruktbara öknarne skola bära frukt, bergen skola sjunka och dalarne upphöjas, törne och tistel skall icke mera varda funnit, och jorden skall bära frukt alla månader, i ymnigt mått åt Guds helige. Men sedan de tusende åren förflutit, skall satan åter varda löst, och han skall gå ut till att bedraga folken, som bo på jordens fyra parter, församla dem till strid, och föra dem fram till strids emot de Heliges läger. Då skall den sista stora striden ega rum emellan Gud och satan om herravåldet. Satan och hans här skall blifva öfvervunnen, och efter dessa stora tilldragelser kommer verldens ända, de ogudaktiges uppståndelse och den yttersta domen. Och det skall blifva en ny jord och en ny himmel, ty den förra himlen och den förra jorden skola hafva förgåtts, det är: de skola hafva blifvit förändrade ifrån det timliga till det eviga, och beqvämliggjorde till bostad för odödlige väsenden. Och då skall det nya Jerusalem nedkomma ifrån Gud i himmelen, sedan det blifvit förnyadt, likasom himlarne och jorden. „Ty," sade han „si, jag gör all-

ting ny." Denna nya stad, ställd på den nya jorden, med Herren Gud och lambet midtuti, synes blifva menniskornas eviga vistelseort, så att vi, efter att vår längtan efter ett ställe bortom tidens gränsor, såsom Skalden säger, slutligen bringas till våra rätta sinnen, och komma till att förstå, att menniskan är bestämd till att för evigt ärfva just samma planet, jorden, på hvilken han en gång blifvit skapad, hvilken skall blifva återlöst, helgad, förnyad och rensad, och beredd såsom ett evigt arf för odödlighet och evigt lif, med den nya staden til hufvudstad, Guds kungathron uti sin medelpunkt, till dess regerings säte; och han skall vattnas med en ström, klar som krystall, kallad lifvets vatten, utgående från Jehovas thron; och denna ström är på båda sidor beprydd med lustiga träd af oförgänglig skönhet. „Välsignade äro de, som göra hans befallningar, ty de skola äta frukten af lifvets träd, som bär tolffalld frukt alla månader, och de skola ingå genom stadens portar, och Herren skall aftorka alla deras tårar, ty ingen sorg skall vara mer för dem, och de skola se hans ansigte, och hans namn skall vara skrifvet på deras anleten." Häraf kunna vi förstå Frälsarens ord i Matth. 5: 5. „Salige äro de saktmodige, ty de skola besitta jorden." Och äfven sången, som Johannes hörde i himmelen, hvilken slutades sålunda: „Och han hafver gjort oss vårom Gudi till konungar och prester, och vi skola regera på jorden." Uppb. b. 5: 9, 10. Och Esaias säger i sitt 60 Cap. 21 v.: „Och ditt folk skola allesammans vara rättfärdiga, och skola besitta jorden evinnerligen." Läsare, blif icke förvånad; skulle du äfven blifva upptagen till himmelen, och der stå bland de återlösta af alla nationer, slägter, tungomål och folk, och förena dig med dem i lofsången, så skulle du till din förundran finna, att hela himlen är full af fröjd och glädje, under det de stämma odödlighetens harpor i

en salig förſmak af och afbidan på den dag, då de ſkola regera på jorden, en planet, ſom nu er under den onda magtens herravälde, ett tillhåll för usselhet och elende, och hvarifrån din glada ſjäl taget afſked och flytt, och, efter din förmodan, ett evigt farväl. Du ſkulle må hända blifva förfärad för ett ögonblick, och fråga dig ſjelf: „Hvarför har jag då aldrig hört denna melodi ſjungas uti kyrkorne på jorden?“ Nå väl, min vän, ſvaret ſkulle blifva: emedan du lefde uti en tid, då folket icke förſtodo Skriftens ord.

Abraham ſkulle ſäge dig, att du borde hafva läſit Guds löfte till honom, 1 Moſ. 17: 8, hvareſt Gud ej allenaſt lofvade hans ſäd, utan jemväl honom ſjelf, en evig beſittning af Canaans land. Derjemte borde du hafva läſit Stephani vittnesbörd, Apoſtlg. 7: 5, hvarigenom du ſkulle hafva blifvit förviſſad om, att Abraham aldrig hade ärft, hvad ſom utlofvadt var, utan väntade ännu på att uppſtå ifrån de döda och blifva förd till Canaans land, för att få detta arfvet. „Ja,“ säger Hezekiel, „om du hade läſit det 37 Cap. af mina profetior, ſkulle du hafva funnit ett uttryckligt löfte, att Gud ſkulle öppna grafvarne för alla dem af Iſraels hus, ſom voro döda, och ſamla ihop deras torra ben och fästa dem tillſammans, hvart och ett på ſitt rätta ſtälle, och äfven åter beklåda dem med kött, ſenor och hud, och inlägga ſin Ande uti dem, och de ſkulle lefva; och ſedan, i ſtället för att blifva upptagne till himmelen, ſkulle de föras in uti Canaans land, hvilket Herren gaf dem, och de ſkulle ärfva det.“ Men ännu förvånad kunde du vända dig till Job, och han, förvånad öfver att finna någon ſå obekant med ett ſå klart och begripligt ämne, ſkulle utropa: ·Har du aldrig läſt mitt 19 Cap. från och med den 23 till och med den 27 verſen, hvari jag säger: Ack! att mitt tal måtte ſkrifvet varda; ack! att det uti en bok måtte ſatt

varda med en jernstyl ingraverad uti bly, och till en evig åminnelse hugget i sten. Jag vet, att min förlossare lefver, och han skall på sistone uppväcka mig af jordene, och jag skall med dessa mina hud omklädd varda, och skall i mitt kött få se Gud; honom skall jag se, och mina ögon skola skåda honom och ingen annan, änsfönt mina njurar äro förtärda uti mino stöte." Äfven David, Israels ljuflige sångare, skulle påminna dig om sin 37 Psalm, hvari han flera gånger säger, att de saktmodige skola ärfva jorden för evigt, sedan de ogudaktige blifvit afskaffade från dess yta. Och sist af allt, för att öfverlemna ämnet åt en evig hvila, skulle frälsarens röst mildt ljuda i ditt öra i hans bergspredikan, då han eftertryckligen förklarar och säger: „Salige äro de saktmodige, ty de skola besitta jorden." — Till allt detta skulle du måhända svara: „Jag har visserligen läst dessa ställen i Skriften, men man lärde mig alltid att tro, att de ej skulle tydas så, och derföre har jag aldrig begripit dem förrän nu. Låt mig nu gå att förkunna folket de under, som framställt sig för mina ögon, efter min ankomst till himlen, endast efter att hafva hört en kort sång. Det är väl sannt, att jag mycket hört tala om himmelens herrlighet medan jag var på jorden, men har aldrig ens tänkt på de himmelska gästernes jubel i försmak af att få återvända tillbaka till jorden." — Frälsaren säger ju derföre: „De hafva Moses och Profeterne, tro de icke dem, så tro de icke heller om någon af de döda uppstodo." (Luc. 16: 31.)

Vi vilje nu återvända till ämnet om Messie ankomst och införandet af den herrliga tid, som kallas Millennium eller den tusenåriga friden och hvilan. Från profetiornes fält, som vi nu genomvandrat, inhemta vi för det första: att den herrliga tiden skall begynna med Christi personliga ankomst och alla de

Heliges uppståndelse; för det andra: att alla de ogudaktige skola utrotas ifrån jorden, genom den Allsmägtiges omutliga domslut och genom eld, vid den tid, då han varder kommande, så att jorden skall renas genom eld från dess ogudaktiga innebyggare, likasom han en gång blef renad ifrån dem genom vatten; och denna rening med eld innesluter så väl presterna som folket; alla, med undantag af några få, skola förtäras af eld. Denna straffdom angår mer den fallna kyrkan, än hedningarne eller judarne, på hvilkas omvändelse det nu arbetas. Ve eder, hedningar! som kallen eder Herrans folk, men hafven dock tillintetgjort Guds lag genom edra egna stadgar och förordningar; ty förgäfves ropen I: Herre! Herre! då I icke gören hvad Jesus befallt; förgäfves dyrken I honom med mennifkofunder och menniskors bud. Si, hämndens svärd hänger öfver edra hufvuden, och om I icke gören bot och bättring, skall det snart falla på eder; och det skall icke på den tiden träffa judarne och hedningarne så hårdt som eder. Si, I smickrar eder med, att den ärofulla tiden, som omtalas af Profeterne, skall öppnas med edra nymodiga eller moderna uppfinningar och snillrika planer, hvilka alla gå ut på att omvända Judar och hedningar till de åtskilliga religionspartiernes principer och läror, som nu finnes ibland eder sjelfva, och när detta blifvit gjordt, förvänten I eder ett Millennium eller tusenårigt rike efter eder egen inbillning. Men Judar och hedningar skola aldrig blifva omvände såsom ett folk, efter någon annan plan än den, som finnes i Bibeln angående Israels stora återupprättelse. Och I sjelfve arbeten under ett brytet förbund, och påskynder er mognad för elden. Men anse mig icke såsom en ovän derföre, att jag säger er sanningen, ty Gud är mitt vittne, att jag älskar edra själor allt för högt för att kunna hålla tillbaka

från eder hvad som är sannt, ehuru strängt det än må synas. Att blifva sårad af en vän, är bättre än att blifva kyssf af en ovän. Nu uppstår, angående tidens tecken, ofta den frågan: „När skall allt detta ske, och hvad tecken skall det blifva, då detta skall komma?“ Man har ofta frågat mig, om icke tiden derför är hardt när; alltså vill jag säga eder alla, på hvad sätt I af eder sjelfve kunna veta, när den är förhanden, och till och med står för dörren, så att I ej behöfven vara beroende af andras kunskap derom.

Sen på äppelträdet och på alla träd: då de begynna att skjuta knopp och blad, så veten I ju af eder sjelfve, att sommaren är när. Sammalunda ock, då I sån se jordbäfningar, hungersnöd, pestilentia och plågor af alla slag; hafvet svallende upp öfver dess stränder, och allting i rörelse; nationerne i oro och förvirring; menniskornas hjertan slagne af fruktan och bäfvan, då de speja efter de ting, som komma skola på jorden; när du har tecken der ofvan på himlen, och här nere på jorden, blod, eld och ångor af rök, solen förvandlad till mörker, månen till blod, och stjernorne kastade från sina platser på himmelen; då du ser Judarne samla sig till Jerusalem, och nationernes krigshärar församlas emot dem till strids — ja, då vet du med fullkomlig kännedom och visshet, att Christi ankomst är när och stående för dörren. „Sannerligen säger jag eder: Detta slägtet skall icke förgås förr än allt detta sker.“ (Matth. 24: 34.) Himmel och jord skall förgås, men icke ett ord skall förgås af hvad Herren talat genom sina heliga Profeters och Apostlars mun. Hvem, som vill betrakta Profeternes ord, och hvad Jesus Christius sagt och talat angående allt detta, skall blifva öfvertygad om, att allt det, hvarom jag har talat, tydligen är utpekadt såsom tecken för hans ankomst.

Men oaktadt allt detta är tydligen föreskrifvet, skall hans ankomst dock öfverraska verlden helt oförmodadt, likasom syndafloden i Noe tid. Orsaken dertill är, att de ej velat tro eller förstå Profeterne. Ty de skola icke kunna lida hälsosam lärdom, utan skola vända sina öron ifrån sanningen och vända sig till fabler genom falska lärare och menniskors föreskrifter; och hvad som är ännu värre: då Gud sänder män med det Nya och Eviga Förbundet, och utrustar dem med dristighet till att vittna om sanningen, så skola de behandlas på samma sätt, som Guds tjenare före dem blefve behandlade af de fallna kyrkopartierne; hvarje kyrka håller fast vid det, som blifvit henne egendomligt, och instämmer i det allmänna talet: „Hvartill tjenar allt detta nya och främmande, då den gamla vägen alltid är den mest trampade och säkraste?“ och likväl gå de på samma gång, på lika så många olika vägar, som det finnes sekter eller religionssamfund, och öfverenstämma endast deruti, att förfölja och på allt möjligt sätt nedsätta och förtala de *fiskare* och *jägare*, som Herren skall sända. Men tack vare Gud, det gifves dock enskilda individer i hvarje sekt, som med ödmjukhet forska efter sanning och ljus, och som vilja känna och lyda sanningens röst, och samlas ihop och inplanteras uti det nya och eviga förbundet; och de skola blifva upptagne uti Israels hus och församlas der och deltaga i sammas löftesförbund. Ja, såsom Jeremias säger i sitt 16 Cap. 19 v.: „Hedningarne skola komma till dig af verldens ändar och säga: Våra fäder hafva haft falska och fåfänga gudar, som intet hjelpa kunna.“ Men likasom Judarne förbisågo Christi första ankomst, emedan de icke förstodo Profeterne, och fästade alla sina förhoppningar på hans ärofulla ankomst i de yttersta dagarne, för att åter upprätta Israels rike, och hämnas på deras fiender, och, just genom detta

misförstånd blefvo söndrade och stingrade; på samma sätt skola hedningarne förbise profetiorne angående hans andra ankomst derigenom, att de förblanda dem med den yttersta domen, som skall ske mer än tusende år efter åt. Men detta olyckliga misförstånd eller misstag skall, i stället för att förorsaka hedningarnes söndring och stingrande, förorsaka deras krossande till stoft.

O, mina bröder efter köttet! min själ förger öfver eder, och om jag hade en röst liknande en basun, skulle jag ropa: Vaknen upp, vaknen och uppstån från eder sömn och dvala, ty tiden är fullkomnad, eder förstörelse är hardt när; „ty jag hafver hört en förderfvelse och förkastelse, den af Herren, Herren Zebaoth ske skall i hela verlden". (Es. 28: 22.) Bereder eder till att möta Herren eder Gud! Ja, vakna, o Israels hus! och upplyften edra hufvuden, ty eder befrielsedag nalkas: ja, dragen bort, dragen bort, gån ut härifrån, samlens hem från eder långvariga landsflykt, uppbyggen edra städer; ja, gån ut från nationerne på jorden, från ena ändan af himmelen till den andra. Men låten icke eder flykt blifva förhastad, ty Herren skall gå framför eder, och Israels Gud skall följa eder efter. Och slutligen vill jag säga till eder alla, både Judar och hedningar: Omvänder eder och gören bättring, ty Herrans stora dag är hardt när. Ty om jag, som är en menniska, upphöjer min röst och ropar till eder om ånger och omvändelse, och I haten och förakten mig, hvad skolen I väl säga, då den dagen är inne, då tordöns stämman skall ljuda till verldens alla ändar och tala till alla lefvandes öron, sägande: „Omvänder eder, och bereder eder till Herrans stora dag!"? Ja, då ljungelden går ut från östan allt intill vestan och upphöjer sin röst till allt hvad lefvande är, och kommer allas öron som höra till att ljuda som klockor, sägande dessa

orden: „Omvänden eder, ty Herrans stora dag är kommen.“ Och åter skall Herren höja sin röst från himmelen och säga: „Hören, o I nationer på jorden, och lyssnen till orden från den Gud, som skapat eder: hvi hafven I förfölgt mina tjenare och föraktadt min röst och förkastat mitt eviga evangelium? o, I hårdnackade och oomskurne i hjerta och öron, huru ofta har jag icke velat församla eder, såsom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar, och I hafva icke velat. Si, jag hafver ofta kallat på eder med min egen röst, och genom mina Englars röst, och med mina tjenares röst, och genom tordöns röst, och genom ljungelds röst, och genom jordbäfnings och krigets röst, genom hunger och dyrtids röst, och genom pestilentiens röst, genom röster från himmelen, genom röster från solen, månen och stjernorna, genom röster från jorden, genom röster från hafvet, genom herrlighetens och ärans röst, och genom det eviga lifvets rikedoms röst, och genom rösten af den barmhertighet, som jag bevisat eder hela lifvet igenom för att frälsa eder med en evigvarande salighet. Men oaktadt allt detta, hafven I dock förhärdat edra hjertan, tillstoppat edra öron och föraktadt mitt ord, och derföre skolen I nu med förskräckelse höra domsbasunens röst, ty hämdedagen är kommen, och min vredes kalk skolen I uttömma intill sista droppan.“ O menniska, ryser du icke för afkunnandet af denna dom? Kom ihåg Apostelens ord: „Det är gräsligt att falla i lefvandes Guds händer.“

Tiden stynder, dagen flyr,
Och aftonen tillstundar,
Då nådesolen ej mer gryr,
Men du i mörkret blundar.
O, stå ej sanningen emot,
Men stynda dig med redlig bot,
Att du må frälsning finna;
Ty Herrans hämdedag är när,
Och den, som ej sig bättrar här,
Skall ingen fällhet vinna.

Tredje Capitlet.

Om Guds Rike.

„Söker först efter Guds Rike!"

Detta var frälsarens förmaning till menniskans barn, under det han vandrade på jorden.

Efter att hafva tagit en allmän öfversigt af såväl uppfyllda som ännu ouppfyllda profetior, vilje vi nu gå att uppfylla ofvannämnda förmaning eller bud, och söka efter Guds Rike. Men innan vi gå vidare, vill jag åter varna läsaren att icke följa mig i detta sökande, så framt han icke är beredd att uppoffra allt, tillochmed sitt goda namn och rykte, ja, sitt lif, om så påfordras, för sanningens skull; ty finge han endast en gång Guds Rike i sin åsyn, skulle han blifva så säll och lycksalig, att han aldrig skulle blifva nöjd med mindre än att blifva en af dess undersåter. Och likväl skall det vara så högst olika hvarje Religions system, som nu finnes på jorden, att han skall förvånas öfver, att hvar och en, med Bibeln i sin hand, någonsin kunnat taga något enda af de menskliga systemerna för att vara vägen till Guds rike. Det gifves vissa krafter, förmånsrätter och välsignelser, som tillhöra Guds rike, hvilka icke igenfinnas i något annat rike, ej heller är något annat folk i besittning deraf. Just härigenom har det alltid varit skiljdt från alla andra riken och system, så att det forstande

finnet, som med allvar söker efter Guds rike, och en gång blir bekant med dess egendomligheter, icke behöfver misstaga sig derpå, eller komma i förlägenhet om huruvida han funnit det eller icke. Men innan vi vidare fortsätta vår efterforskning, så låt oss komma öfverens om hvad benämningen „Guds rike" betyder, eller om den mening, under hvilken vi begagna oss af densamma; ty det gives några, som tillämpa denna benämning på herrlighetens rike i himmelen, och några, som dermed mena deras egna själars särskilda njutning och sällhet, medan andra dermed föreställe sig Guds ordnade rike och regering på jorden. Och då vi här tala om Guds rike, så önska vi att det måtte förstås, att vi mena Hans ordnade rike och regering på jorden.

Låt oss således, kära läsare, fördjupa oss uti det vida fält, som ligger framför oss, för att uppsöka oss ett rike. Men låt oss stanna och först eftertänka: Hvad är ett rike? Jag svarar: Det erfordras fyra ting för att grundlägga ett rike, vare sig i himmelen eller på jorden, nemligen, för det första: en konung; för det andra: befullmäktigade embetsmän, som hafva erforderliga egenskaper till att utföra hans befallningar eller påbud och förordningar; för det tredje: en lagbok, genom hvilken hans undersåter skola styras; för det fjerde: undersåter, som regeras. Der, hvaresst detta finnes i sin rätta ochrigtiga ordning och regelmässiga autoritet eller form, der finnes också ett fullständigt rike; men deremot der, hvaresst någon af dessa anordningar upphöra att finnas, eller borttagas, der blifver strax en upplösning, och följaktigen blir ett sådant rike till intet, så framt det icke åter reorganiseras eller upprättas efter samma plan som förut. I detta hänseende är Guds rike likt alla andra riken, och hvarhelst vi finna embetsmän, som äro befullmäktigade och fickliggjorde af Herren

Jesus sjelf, tillika med hans påbud och lagar i dess ursprungliga renhet, ej uppblandade med menniskors påbud och föreskrifter, der är Guds rike at finna, och der uppenbarar Gud sin kraft, och der uddelar han sin välsignelse likasom i fordna dagar.

Vi vilje nu betrakta upprättandet af Guds rike i Apostlarnes dagar. Den första uppenbarelse om dess nära förestående ankomst skedde för Zacharias genom en Engel, den der lofvade honom en son, som skulle gå framför konungen för att bereda hans väg. Den andra uppenbarelsen skedde till Maria, och slutligen till Joseph, genom en helig Engel, som lofvade, att Christus skulle födas; och under samma tid uppenbarade sig den heliga Anda för Simon i templet, och gaf honom det löftet, att han icke skulle se döden, utan han tillförne hade sett Herrans Christ. Derföre begynte alla dessa, tillika med herdarne och de vise männen från Österlanden, att fröjda sig med en outsäglig och salig glädje, medan verlden omkring dem icke visste orsaken till en sådan glädje. Sedan allt detta skedt, syntes allt hvila uti en tyst och stilla afbidan, till dess Johannes hade uppnått sin mannaålder, då han styndade fram från öknen i Judeen med ett nytt och förunderligt budskap, ropande: „Omvänder eder och görer bättring, ty himmelriket är kommit hardt när!“ och döpte till bättring, och sade dem tydligen, att deras konung redan stod midtibland dem, för att just nu upprätta sitt rike. Och under det han döpte, kom Messias till honom och blef döpt och beseglad med Guds Anda, som kom öfver honom i dufvoskepnad; och strax derefter begynte han utropa samma budskap som Johannes, sägande: „Görer bättring, ty himmelriket är hardt när.“ Derefter, sedan han utvalt tolf Apostlar, utsände han dem till alla städer i Judeen, med samma budskap: „Himmelriket är hardt när“; och efter dem

sände han sjuttio, och åter andra sjuttio med samma nyhet, på det alla skulle blifva väl varnade och beredas för ett rike, som som snart skulle upprättas ibland dem. Men då allt detta hade framkallat den verkan, som dermed åsyftades, att uppväcka en allmän längtan, synnerligast i Apostlarnes hjertan, som dagligen önskade att vinna seger öfver sina förföljare genom denna herrliga personens krönings, i det de sjelfve hoppades på belöning för alla sina besvärligheter och uppoffringar för hans skull, derigenom, att de blefve upphöjda till värdighet vid hans sida. Men ack! huru bedragne blefvo de icke i sina förhoppningar, då de fingo se sin konung gripen och korsfäst, efter att hafva blifvit hudflängd, bespottad och begabbad, och slutligen öfvervunnen och besegrad både af Judar och hedningar! De skulle gärna hafva vågat sitt liv i striden för att sätta sin konung på thronen; men att underdånigt underkasta sig, att utan kämpande eller strid uppgifva alla förhoppningar, och i förtviflan nedsjunka från hoppets och fällhetsbegärets högsta ståndpunkt till den lägsta förnedring och förfakelse, var mera än de rimligtvis kunde uthärda. Med beklämda hjertan drogo de sig tillbaka, och återvända hvar och en till sitt yrke, under förmodan att allt nu var slut, och mähända tänkande så innom sig sjelfva: „Är detta resultatet och lönen för alla våra mödor och besvär? Var det för detta vi förfakade allt det verdsliga, våra vänner, våra hus och vårt land, och ledo förföljelse, hunger, fattigdom och vanära? Och vi förlitade oss på, att han skulle vara densamma, som skulle befria Israel; men ack, de hafva dödat honom, och allt är nu förbi! I tre år hafva vi uppväckt en allmän förmodan och väntan i hela Judeen genom att säga för folket, att himmelriket är hardt när; men nu är vår konung död, och huru skola vi våga att se folket i ansigtet?“ Med dessa betraktelser och föreställningar

blef, under det att hvar och en skötte sitt hvärf, allt åter bringadt till tystnad, och den röst hade upphört att höras i Judeen, ropande: „Omvänder eder och görer bättring, ty himmelriket är hardt när!“ Jesus sof i dödens armar; en stor sten med stadens insegel förvarade den graf, i hvilken han var laggd, och den romerska vakten stod der i vakande tystnad, för att efterse, att allt förblef i säkerhet, då plötsligen en mäktig engel från herrlighetens land nedsteg, för hvilkens närvaro soldaterne förskräcktes och föllo liksom döda till jorden, medan han vältade stenen från grafvens dörr, och Guds Son uppvaknade från sin slummer, sönderbröt dödens bojor, uppstod ur grafven, och, visande sig snart derefter för Maria, sände han henne till Lärjungarne med den glada nyheten om sin uppståndelse, och uppgaf ett ställe, der han ville möta dem. Och efter att hafva sett honom, blef all deras sorg förvandlad i glädje, och alla deras fordna förhoppningar hastigt åter upplifvade; de behöfde således icke mera ropa: „Himmelriket är hardt när!“ utan dröja qvar i Jerusalem tills riket blef upprättadt, och de beredde sig till att öppna dörren till riket, och att upptaga främlingar och utlänningar uti detsamma, såsom lagliga medborgare, genom förvaltningen af vissa lagar och påbud, som voro de oföränderliga upptagelselagarne, och utom hvilka ingen någonsin här kunde blifva medborgare. Sedan Christus var uppfaren till himmelen, blifvit krönt med all magt i himmelen och på jorden, kom han igen till sina Lärjungar och gaf dem deras fullmakt, sägande till dem: „Går ut i hela verlden och predikar Evangelium, allom Kreaturom. Den, der tror och blifver döpt, han skall varda salig; men den, der icke tror, han skall varda fördömd. Men dem, som tro, skola dessa tecken efterfölja: genom mitt namn skola de utdrifva djeflar; de skola tala med nya tungor; de skola

fördrifva ormar; och om de dricka något det dödligt är, skall det dem intet skada; på de kranka skola de lägga händerna, så varder det bättre med dem." Marc. 16: 15—18. Nu önskar jag, att läsaren icke måtte förbigå denna makt och myndighet, som gafs till dem, som trodde, förr än han fattar och förstår hvad dermed menas; ty har han en gång rätt fattat dess mening, så skall han icke behöfva misskänna Guds rike, utan skall på en gång upptäcka de egendomligheter, som alltid skiljt det från alla andra riken eller Religionssystemer på jorden. Men på det han icke skall blifva misledd, vilja vi tydligen förklara det, och särskilda hvarje enskilt del i dess egen ursprungliga ljus. För det första skulle de predika Evangelium, eller med andra ord, förkunna den glada tidningen om en korsfäst och uppstånden Återlösare, för hela verlden; för det andra: den, som trodde och blef döpt, skulle varda salig; för det tredje: hvilken, som icke trodde hvad de predikade, skulle blifva fördömd; och för det fjerde skulle dessa tecken efterfölja dem, som trodde, nemligen: för det första skulle de utdrifva djeflar; för det andra: tala med nya tungor; för det tredje: fördrifva ormar; för det fjerde: om de drucko något det dödligt var, skulle det icke skada dem; för det femte skulle de lägga händerna på de kranka för att göra dem helbregda.

Antingen måtte det vara en egensinnig blindhet, eller också härleda sig från okunnighet i språket, att missförstånd härutinnan alltid förekommit. Ty några berätta oss, att dessa tecken endast skall följa Apostlarne, och åter andra mena, att de endast skulle åtfölja dem, som trodde på den tiden. Men Christus ställer predikandet, troendet, frälsningen och tecknen, som skulle följa, allt på lika fot eller grundval; der, hvarest det ena blefve inskränkt, måste det andra äfven blifva det, och om det ena upphörde, måste äfven det

andra upphöra. Om språket inskränker dessa tecken blott till Apostlarne, så inskränker det äfven tron och frälsningen allenast till dem; och skulle dessa tecken icke åtfölja andra än Apostlarne, så skulle inga andra tro, och inga andra blifva frälste. Återigen, om språket inskränker dessa tecken till Christendomens första tidehvarf, så inskränkes äfven frälsningen blott till samma tid; ty det ena inskränkes alldeles lika mycket som det andra; och der, hvarest det ena har sin kraft och verkan, der måste också det andra hafva det; och der det ena slutar, der stannar också det andra. Man kunde lika så väl säga, att Evangelii förkunnande nu mera ej är nödvändig, ej heller tro, ej heller frälsning; detta behöfdes endast i den första tiden för att upprätta och stadfästa Evangelium — som att säga, att tecken icke längre äro nödvändiga, och behöfdes endast i förstone för att stadfästa Evangelium. Men läsaren frågar måhända med förundran: „Hafva då icke dessa tecken upphört bland menniskorna?“ Jag svarar: Bevisa då att de hafva upphört, så skall detta just bevisa, att Evangelium har upphört att förkunnas, att menniskorna hafva upphört att tro och blifva frälste, och att verlden är i saknad af Guds rike; ty eljest skulle ju detta bevisa, att Jesus Christus var en bedragere, och hans löften utan all betydelse.

Då vi nu hafva betraktat och kommit att förstå innehållet af förutnämnde fullmakt, så låt oss nu fortsätta vår betraktelse om upprättandet af Guds rike i Apostlarnes dagar. Då Frälsaren hade gifvit dem deras myndighet, befallde han dem att dröja och icke företaga sig sin mission, förr än de blifvit begåfvade med kraft ifrån höjden. Men hvarföre detta dröjsmål? Jo, just emedan ingen menniska någonsin varit duglig till, ej heller skall blifva det, att förkunna eller predika det Evangelium, och lära allt det, som Jesus befallt honom, utan att vara begåfvad med den He-

liga Anda; och detta är en helt annan anda än den, som ägas af oinspirerade menniskor, ty den anda, hvarom Christus talade, skall vägleda i all sanning, och erinra dem om allt hvad han sagt dem, och visa dem tillkommande ting, för att icke säga, att den skulle sätta dem i stånd till att tala alla jordens tungomål. En man, som skall predika, är i största behof af den Heliga Anda; för det första: till att vå leda i all sanning, så att han må få veta, hvad han skall lära; för det andra: till att stärka hans minne, på det han icke må försumma att lära något af de ting, som voro dem anbefallde; och för det tredje har han behof af att veta det tillkommande, på det att han måtte kunna varna sina åhörare för en annalkande fara, och detta skulle bestämma honom till profet. Häraf kan läsaren finna, huru nitisk Jesus var om att ingen skulle predika hans evangelium utom den Heliga Anda. En sådan man får äfven erfara, huru olika Sanningens anda är emot de andar, som nu äro ute på jorden för att bedraga verlden under den Heliga Andes namn. Om kyrkosamfunden under närvarande tid hafva den Heliga Anda, hvarföre är det dem då så högst svårt att förstå sanningen? Hvarföre gå de då på så många olika vägar, och hafva så många skiljaktiga läror? Hvarföre behöfva de då hela bibliotek med predikningar, afhandlingar, theologiska skrifter, disputationer, argumenter och förslagsmeningar, alla skrifne och dikterade efter menniskors visdom och funder, ja, af män, som ej ens bekymra sig om hvad det är, att vara inspirerad eller drifven af Guds Anda. Herren må väl hafva skäl till att klaga, då han säger: „De frukta mig efter menniskors bud, som de lära." — Men vi gå nu tillbaka. Apostlarne dröjde i Jerusalem till dess de blefvo utrustade med kraft ifrån höjden, och då först begynte de att förkunna Evangelium.

Här hafva vi således framför oss flera saker, som tillhöra ett rike; för det första hafva vi funnit en konung, som är lefvande och sitter på Guds högra hand, åt hvilken är gifven all makt i himmelen och på jorden; för det andra befullmäktigade embetsmän, vederbörligen förordnade till att förvalta regeringsbestyren; för det tredje: den lag, hvarefter riket skulle styras; och detta var allt det, som Jesus hade befallt sina Lärjungar att lära allt folk.

Kunna vi nu härtill finna, huru menniskorna blefvo upptagne till medborgare i detta rike, d. v. s.: de föreskrifter, hvarefter upptagelsen skedde, så hafva vi funnit Guds rike i det tidehvarfvet, och skola blifva mycket misnöjde med samfundena i vår egen tidsålder, som säga sig vara ett sådant Guds rike, men icke äro öfverensstämmande med sin förebild.

Händelsen var, att det icke fanns några införde undersåtare i det a rike, emedan både Judar och hedningar voro fångne under synd och otro; och ingen kunde blifva medborgare, utan att underkasta sig och lyda upptagelselagen. Hvar och en, som trodde på konungens namn, hade makt till att blifva upptagen, men det fanns blott en enda oföränderlig regel eller plan, genom hvilken de kunde upptagas; och hvar och en, som företog sig att göra anspråk på medborgarerätt på något annat sätt, blef ansedd som tjuf eller röfvare, och kunne aldrig erhålla något upptagelseinsegel. Denna regel inrymdes i Frälsarens lärdom till Nicodemus, då han säger: „Utan en varder född af vatten (det är: döpt i vatten) og anda (det är: döpt med Andan), kan han icke ingå i Guds rike."

Petrus blef anförtrodd himmelrikets Nycklar, och följaktigen var det hans pligt att öppna riket så väl för Judar som för hedningar. Vi vilje derföre noga undersöka det sätt, hvarpå han upptog Judarne uti riket Pingstdagen.

Då nu mycket folk strömmade tillsammans på Pingstdagen, så stod Apostelen Petrus upp med de elfva, upphof sin röst och talade med dem om Skrifterne, vittnande om Jesus Christus, och hans uppståndelse och himmelsfärd, så att många blefvo öfvertygade om sanningen och frågade hvad de skulle göra. Desse voro inga Christna, utan voro ett folk, som i detta ögonblick blefvo öfvertygade om, att Jesus var Christus, och emedan de voro fullt öfvertygade härom, frågade de: „Hvad skola vi göra?“ Då sade Petrus till dem: „Görer bättring, och hvar och en af eder låte sig döpa i Jesu Christi namn till syndarnas förlåtelse, och I skolen undfå den Heliga Andas gåfva. Ty eder är löftet gjordt, och edra barn, och allom dem, som fjärran äro, hvilka Herren vår Gud härtill kallandes varder.“ Förstår du, kära läsare, detta offentliga förkunnande? Om så är, skall du nu finna, att detta evangelium i allmänhet icke predikas för allmänheten i närvarande tider. Låt oss derföre undersöka och granska det i den ena meningen efter den andra. Du kommer ihåg, att de redan trodde, och hvad de derefter hade att göra, var att göra bättring; härtill fordrades för det första: tro; för det andra: omvändelse; för det tredje: dop; för det fjerde: syndernas förlåtelse; och för det femte: den Heliga Anda. Detta var Evangelii ordning och fordringar. Tron gaf makt till att blifva söner eller medborgare; omvändelsen och dopet i Jesu namn var den lydnad, genom hvilken de blefvo upptagne; och löftets Heliga Anda var inseglet på deras upptagelse; och detta voro de förvisade om att erhålla, om de ville lyda. Nå väl, läsare, hvar får du väl höra en sådan predikan i våra dagar? Hvem lärer nu, att blott de, som tro och omvända sig, skola döpas, men inga andra? Läsaren ville måhända säga, att Baptisterna göra det. Men uppmana dessa menniskor att låta sig döpa, så

snart de omvända sig och tro? Och än vidare: utlofva de syndernas förlåtelse, tillika med den Heliga Andas gåfva? Erinra dig väl, hvad verkan den Heliga Anda har på dem, som mottaga densamma. Han skall vägleda dem i all sanning, stärka deras minne, och visa dem tillkommande ting. Och Profeten Joel har sagt, att de genom Andan skola hafva drömmar, skola se syner, och profetera. Ack, kåre läsare! hvar finner du väl ett Evangelium likt detta predikas ibland menniskorna? Skulle väl menniskan gå förjande den ena dagen efter den andra, utan sina synders förlåtelse, eller den Heliga Andas tröst, om Petrus stode midtibland oss och tydligen sade på hvad sätt dessa välsignelser kunna ernås? Hvad skulle du väl tänka om ett möte eller en sammenkomst af tre tusen män, för hvilka förböner och predikan skulle hållas, och en af dess präster (likt Petrus) skulle uppmana enhvar af dem att omvända sig och låta sig döpa till syndernas förlåtelse, med löfte om att alla, som lydde, skulle erhålla syndaförlåtelse och den Heliga Andas gåfva, hvilket skulle komma dem att drömma drömmar och profetera; och han sedan skulle gå fram med sina bröder af samma kall, och samma stund begynna att döpa, och fortfara dermed till dess de hade döpt dem alla; och den Heliga Anda skulle falla på dem, och de begynna att se syner, tala i andra tungomål, och profetera? Skulle icke en sådan nyhet vidt och bredt kringspridas, att en ny lära hade uppstått, helt olika allt hvad som nu vore gängse och brukligt bland menniskorna? Jo, visserligen, svarar läsaren, det skulle i sanning vara någonting ovanligt nytt och besynnerligt för hvar och en af oss. Men så nytt det än måtte synas, så är det likväl just samma Evangelium, som predikades af Petrus på Pingstdagen; och Paulus förklarar, att han predikade samma Evangelium som Petrus, och han har ju äfven

sagt: „Om vi eller en Engel från himmelen predika Evangelium annorlunda, än vi predikat, han vare förbannad.“ (Gal. 1: 8, 9.) Nu behöfver läsaren icke längre förundra sig öfver, att icke dessa tecken medfölja dem, som tro något annat evangelium, eller någon annan lära, olika med den, som predikades af Apostlarne.

Men låt oss nu gå tillbaka till betraktelsen af Guds rike, som blef upprättadt i Apostlarnes dagar. Vi finna, att tre tusen personer blefvo upptagne i riket på första dagen, då dörren öppnades. Desse, tillika med de många förökelser af folk, som derefter gjordes, voro underlåtare i detta rike, och sedan desse alla blifvit på ett passande sätt fogade tillsammans, växte de till ett heligt tempel i Heranom. Sålunda hafva vi borttagit afskummet af sekterisk tradition och vidskepelse eller vantro, som i stor myckenhet uppsteg omkring oss; och efter ett nogrannt sökande hafva vi slutligen funnit och upptäckt Guds rike, sådant det i dess första anordning förefanns i Apostlarnes dagar; och vi hafva sett, huru stor åtskillnad det är emellan Guds rike och vår tids religionssystemer, så väl i embeten som anordningar, makt, förrätningar och privilegier, så att ingen behöfver nu mera misstaga sig eller taga det ena för det andra.

Sedan vi nu gjordt denna upptäckt, skola vi skrida framåt för att undersöka framgången af detta rike ibland Judar och hedningar, och hvilka dess frukter, gåfvor och välsignelser voro, som åtnjutas af dess medborgare.

Strax efter upprättandet af Guds rike i Jerusalem kom Philipus till Samarien och predikade der Evangelium; och då de trodde Philipe predikan, blefvo de döpte, både män och qvinnor, och hade stor glädje. Och derefter komme Petrus och Johannes ifrån Jerusalem och bådo för dem, och lade händerna på dem,

och de fingo den Heliga Anda. Märk nu här: först trodde de, och derefter blefvo de döpte, och hade stor glädje, fastän de icke ännu hade fått den Heliga Anda, men hvilken sedan blef dem gifven genom händers påläggande och bön i Herrans Jesu namn. Ack, huru olika med menniskors systemer och anordningar!

Betrakta Pauli omvändelse, då han var på vägen till Damascus: Herren Jesus uppenbarade sig för honom på vägen, men i stället för att säga honom, att hans synder voro förlåtne, och att utgjuta öfver honom den Heliga Anda, sände han honom till Damascus, och sade, att der skulle han blifva underrättad om hvad han göra skulle. Och då han kom dit, infann sig Ananias, som var sänd af Herren, och sade till honom: „Hvarför tröfver du? Statt upp och låt dig döpa, och två af dina synder, och åkalla Herrans namn.“ (Apg. 22.) Då uppstod han och blef döpt, och uppfylld af den Heliga Anda, och begynte strax att predika, att Jesus var Christus.

Återigen: betrakta Petrus, som går till Cornelius, en mycket from hedning, hvilkens böner blefvo hörde, och hvilkens almosor voro i åminnelse och som äfven hade blifvit besökt af en engel; med med all sin frombet och Gudsfruktan, och med den Heliga Andas gåfva, som var utgjuten öfver honom och hans vänner innan de voro döpte, måste de likväl döpas, ty utom det kunde de icke blifva frälste. Och hvarför? Jo, emedan Herren hade befallt, att Apostlarne skulle predika för allt folk, och hvar och en, som icke trodde och icke blef döpt, skulle varda fördömd, utan något undantag. Engelens vittnesbörd till Cornelius var: „Han (Petrus) skall säga dig de ord, hvarigenom du och hela ditt hus skall blifva frälst.“ Nu frågas: Kunde Cornelius blifva frälst, utan att åtlyda Petri ord? Om så var, var engelens budskap förgäfves.

Nu skulle måhända en präst, som funne en man så god, som Cornelius var, säga till honom: „Gå framåt, min vän, du kan blifva frälst, du har blifvit upplyst om religionen och känner densamma, och nu kan du låta dig döpa för att tillfredsställa ditt samvete, ifall du känner behof deraf; men om så icke är, så gör dopet ingenting till saken, ty ett nytt hjerta är hvad som är verkligen nödvändigt till sanning o. s. v.“; hvilket är detsamma som att säga, att Jesu bud och befallningar icke äro ovilkorligt nödvändiga till frälsningen, och en menniska kan ropa till honom: Herre, Herre! och blifva frälst lika såväl derigenom, som genom att hålla hans bud. O, hvilken fåfäng och dåraktig lärdom! O, I menniskors barn, huru hafven I icke förvändt Guds Evangelium? Förgäfves skolen I ropa till honom: Herre, Herre! om I icke åtlyden och följen hans bud.

Dernäst erinra vi fängvaktaren och hans husfolk, som blefvo döpte i samma stund som de trodde, under natten, utan att afbida dagen; och Lydia med hennes husfolk, som hörsammade påbudet om dopet efter första predikan de hade hört härom; äfven så Philip och kammereraren, som stannade med vagnen vid första vatten de kommo till, för att åtlyda påbudet, ehuru kamreraren hade hört talas om Jesus för första gången endast några minuter förut. Af alla dessa exempel i fordna dagar och af de föreskrifter, som deri finnes, finna vi, att dopet var det initierande eller första påbudet, som skulle åtlydas och efterkommas, och genom hvilket alla de, som trodde och omvände sig, blefvo upptagne uti Kyrkan eller Guds rike, så att de blefvo berättigade till syndernas förlåtelse och den Heliga Andas välsignelser; ja, detta var det påbud, genom hvilket de blefvo söner och döttrar, och emedan de vore söner, utgjöt Herren sin Sons Anda i deras hjertan, och de ropade: Abba,

kära fader! Det är väl sannt, att Herren utgjöt den Heliga Anda öfver Cornelius och hans vänner innan de voro döpte; men detta synes vara nödvändigt för att öfvertyga de troende Judarne, att hedningarne äfven hade del i denna frälsning. Och jag tror, att detta är det enda exempel i hela Skriften på att menniskor hafva mottagit den Heliga Anda, utan att först åtlyda upptagelselagarne.

Men märk: att lyda upptagelselagarne skulle icke göra någon till arfvinge af riket, eller till medborgar, som vore berättigad till Andans välsignelse och gåfvor, så framt ej dessa lagar och påbud förvaltades af en, som hade egen myndighet och vore tillbörligen befullmäktigad af konungen; och en fullmakt som blifvit gifven åt en individ, kunde ju icke berättiga någon annan till att stöta embetet i hans ställe. Detta är en af de mest vigtiga punkter att kunna förstå, emedan den bringar hvarje prestman i hela Christenheten till prófvestenen, och vidrörer organisationen i hvarje kyrkosamfund på jorden, och alla dem, som funnits till, allt sedan den direkte inspirationen upphörde.

För att nu komma till en klar och tydlig betraktelse af detta ämne, så låt oss undersöka inrättningen af de jordiska regentskaperne i afseende på deras myndighet och upptagelselagar. Låt oss antaga till exempel, att Presidenten i Förenta Staterne skrefve en fullmakt till A. B., som berättigade honom till att bekläda ett embete i regeringen, och under det han förvaltar detta, komma twenne Europeer för att bosätta sig i landet, och, som de äro främlingar och utlänningar, de der önska att blifva upptagne till medborgare i landet, gå de till A. B., och han låter dem aflägga trohetseden efter laglig form och fastställer densamma, och detta konstituerar dem till lagliga medborgare, och berättigar dem till samma fri-

heter och rättigheter, som infödde medborgare och underſåter. Men härefter händer det, att A. B. med döden afgår, och C. D., som genomſer hans handlingar, finner händelſevis en fullmakt, ſom blifvit meddelad A. B., och, lämpande denna till ſitt eget bruk, ikläder han ſig det vacanta embetet. Emellertid komma en två andra utlänningar, ſom ſöka vinna medborgarerätt, och ſedan de blifvit underrättade af perſoner, ſom icke känna till regeringsbeſtyren, att C. D. kunde förvalta upptagelſelagarne, underkaſta de ſig ſåledes hans förvaltning, utan att ens underſöka hans myndighet. C. D. bekräftar och ſtadfäſter deras medborgarerätt, och ſåledes förmoda de ſig vara lagligen upptagne och jemlika de andra medborgare, ſamt berättigade till alla medborgerliga förmånsrätter. Men ſnart blir deras medborgareſkap betvifladt och underſökt, och de förete ſitt medborgarebref, ſom de erhållit af C. D. Ordföranden frågar: „Hvem är C. D.? Jag har aldrig gifvit honom någon fullmakt att bekläda något embete. Jag känner honom icke, och I ären utlänningar och främlingar i Republiken, intill deſs I inſinner er hos A. B.'s efterträdare, eller någon annan lagligen befullmäktigad embetsman, åt hvilken jag lemnat fullmakt.“ Emellertid blifver C. D. gripen och ſtraffad efter lag för bedrägeri och för det han gjort ſig ſjelfmyndig i ett embete, ſom honom aldrig blef anförtrodt. — Och på ſamma ſätt är det med Guds rike. Herren bemyndigade Apoſtlarne och andra genom direkt uppenbarelſe, och genom profetians anda, att predika, och döpa, och uppbygga hans kyrka och rike; men de dogo alla efter någon tids förlopp; och en lång tid förflöt, och menniſkor, ſom läſa igenom deras förordnande eller fullmakt, der det heter till de elfva Apoſtlarne: „Går ut i hela verlden och prediker Evangelium o. ſ. v.“ — hafva haft den djerfheten, att till-

egna sig dessa uttryck, och hafva, utan någon annan fullmakt, framträdt med försäkran om, att de predika Evangelium, och döpa och uppbygga Guds kyrka och rike; men dem, som de döpa, undfå aldrig samma välsignelser och gåfvor, som karakteriserade de Helige eller rikets medborgare i Apostlarnes dagar. Och hvarföre? Jo, emedan de ännu äro utlänningar och främlingar; ty den fullmakt, som gafs åt Apostlarne, berättigade aldrig någon annan att handla i deras ställe. Detta var ett prerogativ eller en myndighet, den Herren sjelf förbehöll sig. Ingen menniska har således rättighet att åtaga sig detta embete, utom den, som kallad varder genom uppenbarelse, och blifver utrustad till att verka i sitt kall genom den Heliga Anda. Men läsaren torde med förvåning fråga: „Hvad, är då ingen prest i våra dagar kallad till embetet och lagligen befullmäktigad?" Tålamod, min gode läsare! Jag vill säga dig, huruledes du må kunna förvissa dig derom genom prästernes egen mun, och detta är vida bättre än något svar af mig. Gå till dem och fråga: om Gud har gifvit någon direkt uppenbarelse sedan Nya Testamentet blef afslutadt; fråga dem: om profetiorne och Andans gåfvor upphörde med Apostlarne; och, med ett ord, fråga dem: om uppenbarelser, Profeter, Englars tjenst o. s. v. är nödvändigt eller kan väntas i våra tider, eller om de tro, att allt detta är förbi och aldrig mera återvänder till jorden — och deras svar skall blifva: att Bibeln innehåller allt hvad som behöfves, och att sedan den Canoniska Skriften blef fullkomnad, har uppenbarelse, profetior, Andans gåfvor och Englatjenst upphört, emedan sådant icke sedan var nödvändigt; kortligen: de skola utbasuna hvarje menniska för en bedragare, som vill påstå något sådant. Och när du fått detta svar, så fråga dem: på hvad sätt de sjelfva hafva blifvit kallade och befullmäktigade att

predika Evangelium, och de skola icke veta, hvad de skola svara dig, men skola slutligen vilja inbilla dig, att Bibeln har befullmäktigat dem, i det den säga: „Går ut i hela verlden m. m.“ Således ser du, att alla de, som icke hafva någon personlig uppenbarelse från himmelens konung, antingen genom Englar, genom Guds röst eller genom profetians anda, handla under den myndighet, som blef gifven åt andra, som äro döda, och de hafva slutit deras fullmakt, och tillvällat sig deras myndighet. Och Konungen skall säga: „Jag vet hvem Petrus är, hvem Paulus är; dem hafver jag bemyndigadt. Men ho ären I? Jag känner eder icke; jag har aldrig talat med eder; I trodde ju, att det icke var nödvändigt för eder att tala med mig i edra dagar; derföre sökten I mig icke heller i trone efter någon uppenbarelse, och derföre gaf jag eder ingen; och äfven då jag talade till andra, bespottaden I dem och kallade dem bedragare, och förföljde dem, derföre att de vittnade om hvad jag hade sagt dem. Derföre: går bort ifrån mig, I förbannade, uti evinnerlig eld, som djefvulen och hans englar tillredd är; ty jag var hungrig, och I gåfven mig icke äta; jag var torstig, och I gåfven mig icke dricka; jag var husvill, och I herbergaden mig icke; naken, och I klädden mig icke: jag var sjuk och i fängelse, och I sökten mig icke“ (Matth. 25 Cap.) Och de skola svara: „Ack, Herre! när felade vi allt detta?“ „Allt, hvad I icke hafven gjort den minsta af dessa mina bröder (hållande dem för bedragare, derföre att de vittnade om hvad jag hade uppenbarat för dem), det hafven I ock icke gjort mig.“

Men låt oss återgå till ämnet. Då vi nu betraktat Guds rike i afseende på dess embeten och anordningar, och sedan vi funnit det enda medlet för upptagelsen uti detsamma, så låt oss ännu fullkom-

ligare undersöka hvaruti välsignelserne, förmånsrätterna och njutningarne för dess medborgare bestå. Du har redan sett, at de skulle utdrifva djeflar, tala med nya tungor, göra de sjuka helbregde genom händers påläggande i Jesu namn, äfvensom se syner, drömma drömmar, profetera o. s. v.

Men låt oss betrakta riket i dess ordnade tillstånd, och se till huruvida dessa löften blefvo bekräftade för Judar och hedningar, hvarhelst Guds rike framträdde i verldens alla tidsåldrar.

Paulus skrifver för det första: „till Guds församling i Corinth"; för det andra: „till dem, som äro helgade i Christo Jesum"; för det tredje: „till dem, som äro kallade till att vara heliga"; och för det fjerde: „till alla dem, som åkalla vår Herres Jesu Christi namn, uti hvart och eet rum"; och säger till dem i 1 Corinth. 12: 1. „Om de andeliga gåfvorne vill jag, käre bröder, icke fördölja eder." Och derefter fortfar han med sin undervisning i några få verser och säger: „Uti hvarjom och enom bevisar sig andans gåfvor till gagns. Den ena varder gifvet af anden att tala om visdom; den andre att tala om förstånd, af samma anda; en annan tron; en annan helbregdelsesgåfvor, af samma anda; en annan att göra underliga ting; en annan att profetera; en annan att åtskilja andar; en annan många tungomål; en annan tungomåls uttydelse. Allt detta verkar den ene och samma Anden, delar hvarjom sitt, som honom täckes. Ty som en lekamen är, hvilken hafver många lemmar, men alla lemmar af en lekamen, ändock de äro många, äro de dock en lekamen; sammalunda och Christus. Ty vi äro uti en anda alla döpte till en lekamen, ehvad vi äro Judar eller Greker, tjenare eller frie, och vi hafva alla druckit till en anda. Ty lekamen är icke en lem, utan många. Om foten ville säga: Jag är icke hand, derföre är jag icke af leka-

men; skulle han fördenskull icke vara af lekamen Och om örat ville säga: Jag är icke öga, derföre är jag icke af lekamen; skulle det fördenskull icke vara af lekamen? Om hela lekamen vore öga, hvar blefve då hörseln? Vore allt hörsel, hvar blefve då lukten? Men nu hafver Gud satt lemmarne hvar för sig särdeles uti lekamen, såsom han ville. Om alla lemmar vore en lem, hvor blefve da lekamen? Detta kunde icke vara möjligt. Men nu äro lemmarne många, och lekamen är en. Ögat kan icke säga till handen: Jag behöfver dig intet; eller hufvudet till fötterne: Jag behöfver eder intet. Utan mycket mer de kroppens lemmar, hvm synas svagast vara, äro oss mest af nöden. Och de vi hålle blygeliga vara, dem lägge vi mesta äran uppå; och de oss snöpeliga synas, dem pryde vi allramest. Ty de, som dägelige äro, behöfva intet; men Gud hafver så tillhopa mängt lekamen, och de lemmar, som något fattades, dess mer prydelse tillaggt, på det i lekamen skall ingen skiljaktighet vara, utan alla lemmar skola den ena för den andra ens omsorg hafva. Om en lem lider något, så lida alla lemmarne med; och om en lem varder herrligen hållen, så fröida sig alla lemmarne med. Men I ären Christi lekamen och lemmar, hvar efter sin del. Och Gud hafver satt i församlingerne först Apostlar, dernäst Profeter, sedan lärare, sedan kraftverkare, sedan helbregdagåfvor, hjelpare, regerare, mångahanda tungomål. Äro de alla Apostlar? Äro de alla Profeter? Äro de alla lärare? Äro de alla kraftverkare? Hafva de alla helbregdagåfvor? Tala de alla många tungomål? Kunna de alla uttyda? Men farer efter de yppersta gåfvorne, och jag vill ännu visa eder en kosteligare väg." I den 13 versen af samma Cap. lära vi, att Apostelen ännu talar till hela församlingen i alla tidsåldrar, vare sig Judar eller hedningar, tjenare eller

fria, ja, till alla, som en gång skulle utgöra Christi lekamen, och visa, att Christi lekamen bestodo af många lemmar, döpte genom en anda till en lekamen, hafvande alla dessa olika gåfvor, några en gåfva och några en annan. Han säger sedan uttryckligen, att en lem, som äger en gåfva, skulle icke säga till en annan lem, som äger en annan gåfva: Jag behöfver dig icke.

Sedan Paulus sålunda visat, att det behöfdes Apostlar, Profeter, Evangelister, Herdar och Lärare, tillika med profetians gåfvor, undergärningar, helbregdagörelse och alla andra Andans gåfvor, till sammanfattningen af kyrkan eller Christi lekamen, i hvarje tidsålder, vare sig bland Judar eller hedningar, trälar eller fria; och hafvande förbjudit en hvar af lemmarne att någonsin säga om någon af dessa gåfvor: Jag behöfver dig icke, förklarar han, att lekamen aldrig kunde vara fullkomlig om någon af dem fattades, och att, om de alla blefvo borttagne, skulle det icke finnas något lekamen, det är: Christi kyrka funnes ej mera till. Sedan han tydligt visat allt detta, förmanar han dem, att ifrigt eftertrakta de yppersta gåfvorne. Och i det 13 Cap. uppmanar han dem till tro, hopp och kärlek, hvarförutan alla dessa gåfvor icke skulle gagna dem. Och i det 14 Cap. upprepar han denna förmaning, sägande: „Farer efter kärleken, vinlägger eder om andelige gåfvor, dock mest att I profeteren.“ Och åter i Eph. 1: 17 beder Paulus, att Herren måtte gifva kyrkan vishetens och uppenbarelsens anda, i kunskapen om Gud. Och i Eph. 4 säger han dem, att det er en lekamen, och en anda, en Herre, en tro, ett dop; och att Christus uppfor till himlen, och hafver fört fängelset fånget, och hafver gifvit menniskorna gåfvor. Och han förordnade några till Apostlar, några till Profeter, några till Evangelister, och några till Herdar och Lärare. Och om läsaren frågar, hvartill dessa gåfvor och em-

beten voro nödiga, så kan han läsa den 12 versen: „Till att de Helige skola fullkomne vara; till embetets verk; till att uppbygga Christi lekamen.“ Och om han frågar, hurn länge dette skulle räcka, finner han svaret i 13 v.: „Till dess att vi alla komma till en tro, och Guds Sons kunskap, och vardom en fullkommen man, den der är uti Christi fullbordiga ålders mått.“ Och om läsaren ännu skola fråga, hvad Christus vidare åsyftade med utdelandet af dessa gåfvor, så må han läsa 14 v.: „På det vi icke mera skola vara barn, och låta oss beveka och omföras af allehanda lärdoms väder, genom menniskors skalkhet och illfundighet, med hvilka de falla till, att de mäga bedraga oss.“

Nu kunna således för det första utom dessa gåfvor och embeten de Helige icke blifva fullkomne; för det andra kan embetets verk icke hafva framgång; för det tredje kan Christi lekamen icke uppbyggas; och för det fjerde finns det icke något, som kan hindra dem ifrån att omföras af allehanda lärdoms väder. Jag säger för visso, att orsaken till all split, förvirring, kif, tvedrägt och fiendskap, och den öfverflödande källan af så många trosläror, herrar, dop och andar, och af ett förmörkadt förstånd, och af menniskor, som varit afsöndrade från lifvet i Gudi genom det oförstånd, som är uti dem, till följe af deras hjertans blindhet — är nemligen den, att de icke hafva hvarken Apostlar, eller Profeter, eller gåfvor, som äro inspirerade från himmelen, åt hvilka de kunna lemna sin uppmärksamhet; ty hade de sådana gåfvor, och ville vara uppmärksamma på dem, skulle de uppbyggas till en lekamen i Christi rena lära, och hafva en Herre, en tro, ett dop, och ett hopp i deras bekännelse; de skulle blifva upprättade, uppbyggde uti allt till Christo, i hvilken hela lekamen, rätt sammanfogad, skulle växa till ett heligt tempel i Herranom.

Men så länge menniskornas listiga spetsfundighet kan inbilla dem, att de icke behöfva dessa häfvor, så länge kunna de kringkasta dem med allehanda lärdoms väder, just som det behagar dem.

Och nu, kære läsare, har jag slutat vår undersökning af Guds rike, sådant det var i Apostlarnes dagar, och vi finna icke ett sådant rike i någon annan tidsålder, förr än det å nyo upprättas i de ytterste dagarne; ty det har aldrig varit och kan aldrig blifva upprättadt förutan Apostlar och Profeter, tillika med alla de öfriga andans gåfvor.

Om vi betraktade kyrkorna, alltifrån den tiden inspirationen upphörde och intill denna stund, skulle vi icke finna något, som liknar det rike, som vi nu med så mycken beundran och nöje hafva betraktat. Men i stället för Apostlar och Profeter skulle vi se falska lärare, som menniskorna sjelfva hafva samlat omkring sig; och i stället för Andans gåfvor skulle vi få se menniskors visdom; och i stället för den Heliga Anda många falska andar; i stället för Guds anordningar menniskors påbud och stadgar; i stället för kunskap villomeningar; inbillningens foster i stället för uppenbarelse; oenighet i stället för enighet; tvifvel och oriesbet i stället för tro; förtviflan i stället för hopp; hat i stället för kärlek; läkare i stället för bänders pålåggande för den sjukes helbregdagörelse; fabler och lögner i stället för sanning; ondt ansedt för godt, godt för ondt; mörker för ljus, ljus för mörker; och med ett ord: Antichrist i stället för Christus; jordens makter hafvande fört krig emot de Helige och besegrat dem, tilldess Guds ord skulle uppfyllas. O, min Gud, förbölj denna syn, ty mitt hjerta blir sjukt under åskådandet deraf! Ja, låt den dagen hasta, på hvilken jorden genom eld skall renfas från sin förskräckliga gudlösbet och besmittelse; men låt ditt löfte först blifva uppfylldt, hvilket du gaf genom din

tjenares Johannis mun, att du vill kalla ditt folk ut ifrån detta Babylon, sägande: „Går ut ifrån henne, I mitt folk, att I icke delaktige varden i hennes synder, att I icke får något af hennes plågor.“ Och då, o Herre, när du har kallat ditt folk ut ifrån dess midt, genom de fiskare och jägare, som du har lofvat att sända i de sista dagarne för att insamla Israel; ja, när ditt eviga förbund har blifvit förnyadt och ditt folk derigenom upprättadt — låt då hennes plågor komma på en dag: död, sorg och hungersnöd; låt henne uppbrännas med eld, så att dina heliga Apostlar, och Profeter, och alla, som frukta ditt namn, små och stora, må fröjda sig öfver, att du har hämnats de Heliges blod på henne. Detta beder jag i Jesu Christi namn. Amen.

Fjerde Capitlet.

Mormons Bok. — Om de Amerikanske Indianernas ursprung m. m.

Under det att mörkret betäckte jorden och ett tjockt mörker hvilade öfver menniskorna, och hvar och en vandrade sin egen väg, seende sig omkring efter vinst eller förtjenst i sin egen ort, och Herren på en lång tid ej låtit höra något ifrån sig, och folket i sin blindhet smickrat sig med att inspirationens röst aldrig mera skulle ljuda i de dödliges öron, och störa eller oroa dem i deras lopp på syndens väg; under det att några väntade på Israels tröst, och anropade Gud om den efterlängtade dagens gryning, då en engel skulle flyga midt igenom himmelen, som hade det eviga Evangelium att förkunna för dem, som bo på jorden — si, då höres plötsligen en röst från ökenen, ett rop hälsar de dödliges öron, ett vittnesbörd höres ibland dem, som inträngер i deras hjertas innersta djup, då all hednaverlden på en gång begynner att rasa, och folket att inbilla sig fåfänglighet; presterskapet att upphöja en varnande röst, och ropa: Bedragare, falska propheter, akten eder för ett bedrägligt sken! m. m.; under det att religionsbekännaren, drinkaren, svärjaren, den lärde, och den olärde snart börja att instämma i samma ton och upprepa den oupphörligt. Sålunda höres dess genljud en lång tid från den ena ändan af landet till

den andra, och om någon skulle vara så lycklig att få behålla sitt fornuft, och okonstladt fråga: „Hvad är å färde?“ så blir svaret: „Vi veta det knappast, men det kunna vi säga, att några personer, i likhet med Paulus, hafva framtrådt, och vittna om englasyner, eller om uppenbarelser och inspiration, alldeles likasom religionen i fordna dagar, och om att den tro, som en gång förlänades de Helige, nu skulle åter komma till jorden igen i detta upplysta tidehvarf, så att icke allenast detta vårt näringsfång är i fara, utan äfven våra nyare religionssystemer, som grunda sig på menniskors vishet och lärdom, utan direkt inspiration, blifva snart sagt motsagda, och deras stora herrlighet blir föraktad, ehuru den dyrkas af hela verlden.“ Och sedan ropa de alla åter med en skallande röst: „Stor är menniskors visdom; stor är den nyare theologiens systemer; stor är visdomen hos oinspirerade prester, hvilka komma emot oss med ett högt och värdigt tal, och med menniskors visdom, fastän de ej känna hvad oss angeläget är och endast veta hvad de sjelfve tro och mena; och deras tal, och deras predikan består uti förledande ord af menniskofunder, och icke uti Andans och kraftens bevisning; ty allt sådant är undanröjdt, på det att vår tro icke skulle grunda sig på Guds makt, utan på menniskors visdom.“

Midt ibland ett sådant skrik och larm, och en gensträfvig verlds fördomar, är det svårt att få menniskor att förstå sakens rätta beskaffenhet i afseende på ett af de mest vigtiga förhållanden, som någonsin framställt sig till menniskoslägtets betraktelse.

Mormons Bok har måhända blifvit mindre förstådd, och oriktigare framställd af den största delen af verlden, än någon annan skrift som någonsin utkommit. Amerika, England och Dannemark hafva varit öfversvämmade af varningar och skrifter emot nämnde ok, och de flesta af dessa hafva blifvit författade af

personer, som alldrig sett densamma, eller af sådana, som läst en och annan sida deruti, eller flyktigt och med ett partiskt sinne genomögnat den i afsigt att påpeka fel. Bland några af dessa har den blifvit framställd som en roman; af andra åter som en ny Bibel, som vore beräknad att göra ingrepp i den Heliga Skrift, eller utränga densamma. Några hafva förklarat den vara „ett enfalldigt och dumt mischmasch", som ej vore värdt att ens genomläsa; och andra: att den vore det mest snillrika och lärda verk, som någonsin blifvit sammanskrifvet. Några hafva funnit den felaktig deruti, att den har så mycken likhet med Bibeln och vore dermed öfverensstämmande; och andra hafva utdömt den derföre, att den icke vore tillräckligt öfverensstämmande med Bibeln, och för dess afvikande från densamma. Några hafva utpekat den såsom uppenbarligen förderflig, omoralisk och hädisk i dess grundsatser; och andra hafva fördömt den såsom öfvermåttan ren och moralisk i dess principer, och särdeles egnad till att bedraga menniskor. Man har i synnerhet sett, att en prestman i en afhandling, skrifven på 60 sidor, fördömmer denna bok, emedan den är „en besynnerlig blandning af tro och gärningar, af Guds nåd och menniskans lydighet". Några lärda personer hafva förklarat den aldeles för gammal till styl, språk och föredrag, och såsom bärande ett stort inre vittnesbörd om och bevis på dess egna höga ålder; medan andra hafva fördömt den såsom bärande en omisskänlig pregel af att vara en aldeles ny produkt. Några hafva sagt, att den icke innehåller några bestämda förutsägelser om det tillkommande, genom hvars uppfyllelse eller icke-uppfyllelse dess profetiska förtjenster kunde blifva bepröfvade; och andra hafva utlåtit sig vidt och bredt öfver dess så utmärkt tydliga och påvekade förutsägelser, hvilka hafva afseende på sådana omständigheter,

som äro på väg att gå i fullbordan, och hafva fördömt den för dess klara tydlighets skull.

Midt ibland dessa inbördes mot hvarandra stridande framställningar, blir det nu vår pligt att så vidt som möjligt visa, hvad Mormons Bok verkligen är.

Då Herren förbistrade språken i Babel, förde han derifrån fram en koloni till det vestra fastlandet, som nu kallas Amerika. Sedan denna koloni eller dessa nybyggare hade på åtta fartyg farit öfver hafvet och landstigit i detta land, blefvo de under tidernas lopp snart en stor nation, och bebodde Amerika något öfver femton hundrade år. De blefvo dock slutligen för sin ogudaktighets skull utrotade, omkring sex hundrade år före Christi födelse. En Profet vid namn Ether skref deras historia och en berättelse om deras undergång.

Ether lefde för att vittna om deras fullkomliga förödelse, och förvarade sina skrifter der, hvarest de sedermera blefvo fundne af en koloni Israeliter, som kom ifrån Jerusalem sex hundrade år före Christi födelse, och återbefolkade Amerika. Denna sednare koloni härstammade från Joseph; de tilltogo och förökades, så att slutligen tvenne mäktiga nationer uppstodo af detta folk. Den ena af dessa nationer blef kallad Nephiter, emedan en man vid namn Nephi var deras stiftare; den andra blef kallad Lamaniter, efter en af deras anförare vid namn Laman.

Lamaniterne blefvo ett mörkt och fördunkladt folk, af hvilka de Amerikanska Indianerna ännu äro en lemning. Nephiterne voro ett upplyst och hyfsadt folk, och ett folk, i hvilket Herren fann ett stort behag; de hade syner, Englar och profetians gåfva ibland sig, från den ena tidsåldren till den andra, och slutligen blefvo de välsignade med Christi personliga närvaro efter hans uppståndelse, och från hans mun emottogo de Evangelii lära, och kunskap om det

tillkommande ända nedigenom alla kommande tidehvarf. Men efter alla de välsignelser och förmåner, som dem bestärdes, föllo de uti stor ogudaktighet i det tredje och fjerde århundradet efter den christna tidräkningen, och blefvo slutligen utrotade genom Lamaniternes händer. Detta tilldrog sig omkring fyra hundrade år efter Christi födelse.

Mormon, en Nephit och en Herrans Profet, lefde på denna tiden. På Herrans befallning författade han sitt sammandrag af de heliga skrifter, som innehöllo hans förfäders historia och de profetior och det Evangelium, som hade blifvit uppenbarade ibland dem; och härtill bifogade han ett utkast öfver sin egen tidshistoria, och sin nations undergång. Kort före hans död föllo hans handlingar och anteckningar i händerna på hans son Moroni, som fortsatte dem intill året 426, vid hvilken tid han nedlade dem omsorgsfullt i jorden i en kulle, som då kallades Cumorah, och som är belägen i landskapet Ontario i provinsen Manchester uti staten New-York i Nordamerika. Detta gjorde han för att hafva dem i säkerhet för Lamaniterne, som genomströfvade landet, och som eftertraktade att förstöra dem, jemte alla urkunder och handlingar, som tillhörde Nephiterne. Dessa handlingar eller denna urkund hade legat undangömd eller förseglad ifrån år 420 ända till den 22 Sept. 1827, då den blef funnen af Joseph Smith jun., som blef ledsagad till nämnde ställe genom en Herrans Engel.

Följande berättelse om upptäckten och öfversättningen af denna urkund är hemtad ifrån en afhandling af Äldsten Orson Pratt, utgifven i Edinburg år 1840 under titel „Märkvärdiga Syner", o. s. v., till hvilken afhandling våra läsare hänvisas, för att erhålla vidare underrättelse i ämnet:

„Huru djupt (säger han) under jordytan denna urkund blifvit laggd af Moroni, kan jag icke säga,

men derigenom, att den legat i fjorton hundrade år begrafven, och jemväl på sidan af en så brant kulle, kan man lätt föreställa sig, att den blef laggd några fot djupt, emedan jorden kunde hafva mer eller mindre glidit nedåt under loppet af en så lång tid; men som den blifvit nedlaggd uppemot toppen af kullen, kunde grunden måhända icke hafva satt sig mer än vid pass två tredjedelar. Men det gifves en annan omständighet, som kunde förekomma jordens glidande, ty efter all sannolikhet blef kullen, sedan Nephiterne voro utrotade och träd hade tid till att växa, dermed betäckt, och deras rötter fästade då jordytan; men jag vill dock lemna detta förhållande åt hvars och ens eget bedömmande. Det må likväl anmärkas, att en håla af tillräckligt djup blifvit gräfven; på dess botten var en stor sten af passande storlek nedlaggd, och dess uppåt vända yta var slät; på hvarje kant låg en stor mängd cement, och uti detta cement voro, på de fyra kanterne af denna sten, fyra rättuppstående stenar uppställda; deras bottenkanter voro fastmurade i cement på de yttre kanterne af den första stenen; som de fyra sistnämnde stodo upprätt, bildade de en kista; hörnen, eller der kanterna af dessa fyra stenar kommo i beröring med hvarandra, voro så väl förseddа med murbruk, att ingen fuktighet kunde intränga utifrån. Det är äfven att märka, att den inre ytan af de fyra upprättstående eller sidostenarne var slät. Denna kista var tillräckligt stor för att rymma en embetsstöld (en sådan stöld, som bars af Judarnes Öfverstepreſt). Från bottnen af kistan eller från stölden uppstego tre små pelare, bestående af samma slags cement, som var begagnadt till kistans sammanfogning, och på dessa tre pelare var skriftan eller urkunden laggd. — — Denna låda, som innehåll skriften, var betäckt med en annan sten, hvars nedåt vända sida var slät, men den uppåt vända halfrund.

Då den först besågs af herr Smith på morgonen den 22 Sept. 1823, var en del af den halfrunda stenen synlig öfvan jordytan, men kanterne voro betäckta med jord och gräs. Häraf kan man finna, att huru djupt kistan än i förstone må hafva blifvit nedsatt af Moroni, hade dock tiden varit tillräcklig för att minska jorden, så att kistan lätt kunde upptäckas, sedan den en gång blifvit påpekad, men kunde likväl icke så lätt observeras af den förbigående. — — Efter ankomsten till förvaringsrummet behöfdes blott en ringa ansträngning för att bortskaffa jorden från kistans öfre del, och ett lätt forstande frambragte snart dess innehåll för hans naturliga syn.

Under det han nu med förvåning och beundran betraktade denna heliga skatt, si, en Herrans Engel, som förut hade besökt honom, stod der åter framför honom, och hans själ blef upplyst såsom aftonen förut, och han blef uppfylld af den Heliga Anda, och himmelen öppnade sig, och Herrans herrlighet sken omkring honom och hvilade öfver honom. Under det han sålunda stod der och åskådade och förvånades, sade Engelen till honom: Se! och som han detta sagt hade, fick han se mörkrets förste, omgifven af en otalig skara af alla sina anhängare. Allt detta framställde sig för honom, och det himmelska sändebudet sade: „Allt detta har blifvit dig visadt, det goda och det onda, det heliga och det oheliga, Guds herrlighet och mörkrets makt, på det du måtte hädanefter känna och kunna urskilja dessa båda makter, och aldrig bevekas eller öfvervinnas af den onda. Si, allt hvad som upplifvar och leder till det goda och till att göra godt, det är af Gudi; och allt hvad som det icke gör, är af djefvulen. Det är han, som uppfyller menniskors hjertan med det ondt är, så att de vandra i mörkret och försmäda Gud; och du må allt framgent lära dig förstå, att hans vägar

leda till förderf; men helighetens väg förer till frid och lyckfalighet. Du ser nu, hvarföre du icke kunde erhålla denna skrift, att befallningen var bestämd och noggrann, och att om dessa heliga ting någonsin erhållas, måste det ske genom bön och trofasthet och genom lydnad för Herran. De äro icke förvarade här fördenskull, att man genom dem skall förvärfva denna verldens gunst, rikedom och ära; de blefvo beseglade genom bönen i trone, och för den lärdoms skull, de innehålla, äro de af intet värde ibland menniskors barn, förutan deras lärdom. De innehålla fyllnaden af Jesu Christi Evangelium, sådant det blef gifvet åt hans folk i detta land; och då det en gång genom Guds kraft kommer i dagen, skall det först gifvas åt bedningarne, af hvilka många skola mottaga det, och derefter skall Israels säd föras till sin återlösares hjord genom lydnaden för hans Evangelium. De, som höllo Herrans bud och å lydde hans befallningar i detta land, begärde det från hans hand, och genom trons bön fingo de det löftet, att om deras efterkommande skulle falla i öfverträdelser och gå förlorade, skulle en urkund vara i förvar, och uti de sista dagarne öfverlemnas åt deras barn. Dessa ting äro heliga och måste på detta sätt förvaras, ty Herrans löfte angående dem måste uppfyllas. Ingen menniska med ett orent hjerta kan erhålla dem, ty deras innehåll är heligt. — — Genom dem skall Herren utföra ett stort och underfullt verk; de visas visdom skall blifva till intet, och de klokas förstånd skall vara fördold; och på det Guds makt skall uppenbar varda, skola de, som föregifva sig att känna sanningen, men ändå vandra i mörkret och bedraga sig sjelfva och andra, darra af vrede och bitterhet; men med gåfvor och läkekraft, med uppenbarelser af Guds kraft och med den Heliga Anda skola de trofastes hjertan blifva hugnade och tröstade. Nu har du sett

Guds makt och satans makt uppenbarade; du finner, att det icke gifves något önskansvärdt eller behagligt i mörkrets gärningar; att de icke kunna bringa dig någon lycka; att de, som låta sig öfvervinna af dem, blifva olyckliga; men deremot blifva de rättfärdige välsignade med en plats i Guds rike, hvarest outsäglig glädje omgifver dem; hvarest de äro skyddade för dens makt, som är en fiende till sanningen; och hvarest intet ondt kan störa dem; Guds herrlighet bekrönar dem, och de mättas utan återvändo af hans godhet och uppmuntras af hans leende ansigte. Si, fastän du har sett denna stora uppenbarelse af makt, genom hvilken du alltid kan blifva i stånd till att upptäcka den onda makten, gifver jag dig dock ett annat tecken, och när detta sker, skall du få erfara, att Herren är Gud, och att han skall fullborda sina afsigter, och att den lärdom, som denna urkund innehåller, skall gå till alla folkslag eller nationer, slägter och tungomål, och till allt folk under hela himmelen. Och detta är tecknet: då dessa ting begynna att blifva kända, det är, sedan det blifvit bekant, att Herren har visat dig dessa ting, skola orättfärdighetens och syndens redskap söka att omstörta dig; de skola utsprida falska beskyllningar för att tillintetgöra ditt anseende; ja, de skola eftertrakta ditt lif; men kom ihåg, att om du fortfar att vara trofast, och städse iakttager Guds bud och befallningar, skall du blifva bevarad till att frambära dessa handlingar; ty när tiden dertill är inne, skall han gifva dig befallning att komma och taga dem. Så snart de blifvit öfversatta, skall Herren gifva det Heliga Prestadömet till några, och de skola begynna predika detta Evangelium och döpa med vatten, och derefter skola de få makt att meddela den Heliga Anda genom sina händers påläggande. Och sedan skall förföljelsen allt mer och mera rasa; ty menniskornas ogudaktighet skall uppenbar varda, och de, som icke

hafva byggt på Klippan, skola söka till att kullkasta denna Kyrka; men ju mer den motarbetas, ju mer skall den tillväxa, och utvidga sig allt längre och längre, tilltagande i lärdom och kunskap, tilldess dess medlemmar varda renade och heliggjorde, och emottaga en Arfvedel der, hvareft Guds herrlighet skall hvila öfver dem; och då detta sker, och allting är beredt, skola de tio stammarne af Israel blifva uppenbarade i Nordlandene, hvareft de en lång tid haft sitt tillhåll; och då detta är fullkomnadt, skall den profetian fullbordas, som säger: „Och frälsaren skall komma till Zion och afvända ogudaktigheten af Jacob, säger Herren.“ Men oaktadt ogudaktighetens redskaper skola söka att förgöra dig, skall dock Herrans arm vara utsträckt öfver dig, och du skall vinna seger, om du iakttager alla hans bud. Dit namn skall varda kändt ibland folken, ty det verk, som Herren genom din hand vill utföra, skall komma de rättfärdiga till att glädja sig, och de ogudaktiga till att rasa; af de rättfärdiga skall det hållas i ära, men af de ogudaktiga skall det bespottas; det skall likväl vara en fasa för dessa sednare, i anseende till det stora och underbara verk, som skall åtfölja framgången af denna Evangeliets fullkomlighet. Gack nu din väg, och förglöm aldrig, hvad Herren för dig gjort hafver, och beflita dig om att uppfylla hans bud, så skall han bevara dig ifrån frestelser, och från den onda maktens alla snaror och bedragerier. Förglöm aldrig att bedja, att du må undfå kraft och vinna styrka, så att, då Herren skall uppenbara sig för dig, du må hafva kraft att emotstå det onda och erhålla denna kostbara skatt.“

Vi vilje här tillkännagifva, att ofvan anförda tal är ett utdrag af ett bref, skrifvet af Äldsten Oliver Cowdery och infördt i ett numer af tidskriften „Latter-Day Saints' Messenger and Advocate“ (de sista dagarnes Heliges Sändebud och Förespråkare).

Uhuru flera andra lärdomar blefvo genom engelens mun herr Smith meddelade, men hvilka vi ej i denna bok velat nedskrifva, så finnes likväl det vigtigaste uti föregående berättelse. Under loppet af de derpå följande fyra åren emottog han många underrättelser af det himmelska Sändebudet, och om morgonen den 22 Sept. 1827 öfverlemnade Herrans engel den förvarade skriften eller Urkunden i hans händer.

Skriften var ingraverad på plåtar, som liknade guld. Hvarje plåt var omkring 7 tum bred och 8 tum i längd, och icke fullkomligt så tjock som vanligt jernbleck. De voro på båda sidor uppfyllda med ingraverade Egyptiska charaktärer eller bokstafstecken och sammanbundna i en volym (ett band), liksom bladen i en bok, och fästade i ena kanten medelst tre ringar, som löpte igenom dem alla. Denna Volym var nära 6 tum i tjocklek, och en del deraf var förseglad. Charaktärerna eller bokstäfverna på den oförseglade delen voro små och nätt ingraverade. Hela boken företedde flera kännetecken af hög ålder i dess sammanfattning, äfvensom en färdeles stor skicklighet i Graveringskonsten. Jemte plåtarne befanns äfven ett besynnerligt instrument, som af de Gamle kallades Urim och Thummim, hvilket bestod af twenne genomskinliga stenar, klara som kristall, och infattade uti båda ändarne af en båge. Detta instrument begagnades i forntiden af personer, som kallades Siare. Genom bruket af detsamma emottogo desse uppenbarelse om aflägse varande ting, eller om det förflutna eller tillkommande.

Emellertid, så snart innebyggarne i granskapet hade fått kännedom om, att herr Smith hade sett himmelska syner, och att han hade upptäckt den heliga Urkunden, började de strax att förakta och drifva gäck med saken. Och sedan han hade erhållit Urkunden, och var på väg till hemmet genom skog och marker,

blef han öfverfallen af tvenne bofvar, som lagt sig i försåt för honom i afsigt att beröfva honom Urkunden. Den ene af dem gaf honom ett slag med en påk, innan han blef dem varse; men som han sjelf var en stor och stark man, gjorde han sig efter någon ansträngning snart qvitt ifrån dem, och sprang åt hemmet till, under det han blef hårdt eftersatt af dem ända tilldess han var nära sin faders hus, då hans förföljare, af fruktan för att blifva upptäckte, flydde tillbaka en annan väg.

Nyheten om upptäckten spridde sig hastigt omkring öfver allt i dessa nejder. Falska rykten, vrängda framställningar och ett nedrigt förtal slög liksom på vindens vingar ut åt alla håll. Hans boning blef ofta omringad af pöbelhopar och illasinnade personer; flere gånger stöt man efter honom, så att han med möda undkom. Man brukade jemväl all möjlig list för att få plåtarne ifrån honom; och som hans lif beständigt sväfvade i fara för ett band af eländiga varelser, beslöt han ändtligen att lemna orten och begifva sig till Pensylvanien. Följaktligen packade han in sina saker och lade plåtarne i en tunna, fylld med bönor, och begaf sig i väg. Han hade icke hunnit särdeles långt, förr än han blef anträffad af en Embetsman, försedd med en visitationsfullmakt, och denne smickrade sig med den tanken, att han säkert skulle erhålla plåtarne; men efter den mest noggranna visitation var han högst ledsen och harmsen öfver att ej finna dem. Herr Smith fortsatte nu sin resa, men innan han hade hunnit målet, blef han på nytt anhållen af en embetsman i samma ärende, och sedan denne med mycken omsorg ransakat vagnen, gick han sin väg med samma förtrytelse som den förre, öfver att ej hafva upptäckt föremålet för sin ransakning. Utan att blifva vidare störd fortsatte han resan tills han kom i norra delen af Pensylvanien, nära

Susquehannah-floden, i hvilken del af landet hans fäderfader bodde.

Efter att sålunda hafva förskaffat sig ett hem, började han att öfversätta Urkunden eller plåtarne, genom Guds gåfva och kraft förmedelst Urim och Thummim; men som han var en dålig skribent, var han nödsakad att anlita en skrifvare för att nedskrifva öfversättningen, sådan den kom ifrån hans mun.

Emellertid blefvo några få af original-charaktärerna noggrannt afskrifne och öfversatta af herr Smith, hvilka tillika med öfversättningen öfverlemnades till en herre vid namn Martin Harris, som tog dem med sig till Staden New-York, hvarest de blefvo uppvista för en lärd herre vid namn Anthon, hvilken var allmänt känd för att vara särdeles kunnig i flera såväl äldre som nyare språk. Han granskade dem, men var ej i stånd till att felfritt dechiffrera dem; men han påstod, att om han finge se original-skriften, skulle han kunna biträda vid öfversättningen deraf.

Men vi återtaga vår förra berättelse. Herr Smith fortsatte öfversättningsarbetet så vidt hans omständigheter kunde tillåta det, tilldess han hade fulländat den delen af Skriften, som var oförseglad, och denna del kallas „Mormons Bok", och innehåller nästan lika så mycket att läsa, som Gamla Testamentet.

„Nå väl," säger någon, som vill göra inkast, „vore det ej för det underbaras skull, så skulle boken kunna anses för en af de största upptäckter, som verlden någonsin varit vittne till." Men, min goda läsare, som tänker eller säger så, om du till exempel hade plöjt på en åker, eller arbetat på att gräfva en brunn eller en källare, och du händelsevis påträffat en skrift eller en handling, som innehöll någon underrättelse i gamla historien om Amerikas fastland, och om dess ur-innebyggare, tillika med de Indianska stammars ursprung, hvilka ännu bebo endel af detta

land; och hade en sådan handling ej haft något att skaffa med Gud, eller englar, eller inspiration, skulle den hafva blifvit hälsad af alla lärda i Amerika och Europa såsom en af de största och mest vigtiga upptäckter i sednare tider, emedan den upptäckte en hemlighet, hvilken intill denna stund hade trotsat hvarje forskning af den lärda verlden. Hvarje tidningsblad skulle hafva blifvit fyld med den glada underrättelsen, under det dess innehåll skulle hafva utgjutit en flod af ljus öfver verlden, öfver det, som tillförene varit doldt i ovisshetens och tviflets labyrinth. Men ho kan väl nedlåta eller så förödmjuka sig sjelf, att han i dessa upplysta tider, som anses så förträffliga med afseende på deras religion och lärdom, kan emottaga något genom englauppenbarelser och inspiration? Det vore alltför mycket! Bort med allt sådant! Det kommer i kontakt med nutidens visdom och popularitet, eller det allmäntfattliga och begripliga! Men härpå vill jag svara: Herren visste alltför väl detta, innan han uppenbarade det. Detta var huvudsaken i hans afsigt; det är just på detta sätt han vill handla med menniskors barn; han har alltid andra tankar och vägar än dem menniskorna i sin vishet vilja föreskrifva honom, på det han må hafva tillfälle att "komma den vises visdom på skam, och göra den förståndiges förstånd till intet". Han utkorar män af ringa stånd och härkomst, ja, enfalldiga och olärda män, och sådana, som äro föraktade af verlden, till att uträtta hans verk och utföra hans rådslag, på det intet kött skall kunna berömma sig inför honom. O, I verldsvise och lärde, som förakten och förkasten den visdom, som kommer ifrån Höjden! veten I icke, att det är omöjligt för verlden att genom sin visdom utransaka Gud? Veten I icke, att I måsten omvända eder och blifva såsom barn, och blifva benägne till att lära och inhemta visdom äfven ifrån den ringaste af hans tjenare,

så framt I icke viljen förgås i eder okunnighet och själsblindhet?

Men hvilka äro nu de vittnesbörd, vi kunna inhemta ifrån den Heliga Skrift angående framgången af detta herrliga verk? Vi skola söka att visa, för det första: att Amerika är ett land, som blef lofvadt åt Josephs säd; för det andra: att Herren skulle för dess afkomlingar, äfvensom för Judarne, uppenbara sin sanning; och för det tredje: att deras handlingar och skrifter skulle komma fram, och dess vittnesbörd förenas med Judarnes heliga Skrift, eller Bibeln, och att detta skulle ske vid Israels återupprättelse i de yttersta dagarne.

I första Mos. 48 Cap. läsa vi, att då Jacob välsignar Josephs båda söner, säger han: „De skola växa till och förökas på jorden.“ Och i samma välsignelse säges det om Ephraim, att „hans säd skulle växa till ett stort folk“, d. v. s.: till en mångfaldighet af nationer. Lägg nu meningarne af dessa yttranden tillsammans, så skall detta göra Ephraim till ett folk af flere Nationer, kringspridda midt på jorden. I det 49 Cap. säges det i profetian om Joseph, medan hans fader välsignar honom, att han skulle växa till såsom „ett fruktbart träd vid en källa, hvars grenar skulle utbreda sig öfver muren: Bågskyttarne hafva svårligen bedröfvat honom, skjutit efter honom och hatat honom; men hans båge är dock förblifven stark, och hans händers armar förmannade“; och han säger än vidare: „Din faders välsignelser hafva öfverstigit mina förfäders välsignelser intill de yttersta gränserna af de eviga högarne; de skola vara öfver Josephs hufvud och hjessa såsom skiljd ifrån sina bröder.“ (Ofvanstående är öfversatt från Engelska Bibelns 1 Mos. 49 Cap.) Nu frågas: Hvilka voro då Jacobs förfäder, och hvilken var den välsignelse, som desse gåfvo honom? Abraham och Isac voro

Jacobs förfäder, och Canaans land var den välsignelse, som de gåfvo honom, eller som Gud lofvade dem att han skulle äga. Men märk väl: Jacob gifver Joseph ett mycket större land än Canaans, ja, vida större än hans fäder hade gifvit honom; ty Josephs välsignelse skulle utsträcka sig ända till de yttersta gränserna af de eviga högarne. Läsare, ställ dig i Egypten, hvarest Jacob då stod, och mät ända till den yttre gränsen af de eviga högarne eller höjderna, och du skall landa någonstädes i Central-Amerika. Åter säger en af Profeterna, då han talar om Ephraim: „Då Herren skall ryta som ett lejon, skola Ephraims barn skälfva i vesterlanden." Låt oss nu sammandraga dessa profetior, nemligen: 1) Att Ephraim skulle förökas till en mångfalldighet af nationer midt på jorden; 2) Att Joseph skulle få en vida större Arfvedel, så långt bort som Amerika; 3) Att denna skulle vara vesterut ifrån Egypten och Jerusalem.

Låt nu menniskor undersöka ifrån den ena polen till den andra, och de skola dock icke finna någon „mångfalldighet af nationer midt på jorden", som rimligtvis kunde härstamma från Ephraim, så framt de ej finna dem i Amerika; ty midten af alla andra delar på jorden är bebodd af blandade folkstammar, som leda sitt ursprung från olika källor, under det att här ett nästan gränslöst land var uteslutet från den öfriga verlden, och bebodt af en menniskostam, ögonskenligen af en och samma härkomst, ehuru likaså ögonskenligt delad i många folkslag. Skriften kan icke förtydas; således måste dessa Skriftställen häntyda på Amerika, ty enligt de tydligaste stål och sundt förnuft kunna de icke häntyda på något annat ställe.

Nu vilja vi för det andra bevisa, att Gud uppenbarade sig för Josephs och Ephraims säd (deras uppehållsort hafva vi förut bevisat), som vistades i Amerika. I detta afseende vilja vi hänvisa till

Hosea 8, 12., då han talar om Ephraim genom profetians anda, sägande: „Om jag än mycket predikar dem om min lag, så kalla de det kätteri.“ Detta är ett säkert bevis, som icke behöfver förklaras, att nemligen de stora himmelska sanningarne blefvo uppenbarade för Ephraim och kallade för kätteri eller besynnerliga ting.

För det tredje: Skulle väl dessa skrifter framkomma någon tid före Israels insamling? Derpå svaras: De skulle det, enligt Ezechiels 37 Cap., der Gud befaller honom, sägande: „Du menniskobarn, gör dig en tafla, och skrif deruppå om Juda och deras medbröder, Israels barn; och gör ändå en tafla, och skrif deruppå om Josephs och Ephraims slägt, och om hela Israels hus, deras medbröder; och fatta dem båda tillsammans uti din hand, så att det varder allt en tafla. Om nu ditt folk talar till dig och säger: Vill du icke kungöra oss hvad du dermed menar? så säg till dem: Detta säger Herren: si, jag vill taga Josephs slägt, den när Ephraim är, samt med deras medbröder, Israels slägte, och skall lägga dem intill Juda slägte, och göra en slägt af dem båda i min hand. Och skall allteså hålla de taflor, der du uppå skrifvit hafver, uti din hand, att de måga det se; och du skall säga till dem: Detta säger Herren: si, jag vill hemta Israels barn ifrån hedningarne, dit de dragne äro, och skall församla dem ifrån alla orter, och skall låta dem komma uti sitt land igen, och göra allt ett folk ut af dem i landena på Israels berg; och de skola allesamman hafva en konung, och skola icke mera vara tu folk eller uti tu konungariken delade varda.“

Nu kan ingenting vara tydligare eller klarare än denna profetia; här öfverlemnas twenne skrifter, den ena åt Ephraim, den andra åt Juda. Ephraims skrift skall frambringas af Herren och förenas med

Juda skrift, och de skola blifva ett i sitt vittnesbörd, och på detta sätt växa tillsamman, för att förkunna Israels insamling. Davids 85 Psalm är mycket tydlig angående detta ämne. David talar här om Israels upprättelse eller återbringande till deras eget land och säger: „Godhet och trohet skola mötas tillsamman, rättfärdighet och frid kyssas, att sanning skall växa upp af jorden, och rättfärdighet skåda neder af himmelen; att och Herren oss godt gör, på det vårt land må sina frukt gifva; att rättfärdighet må för honom blifva, och sin rätta gång hafva." Under det Frälsaren bad för sina Lärjungar, sade han: „Helga dem i din sanning; ditt ord är sanning." Af dessa meningar inhemta vi, att hans ord skall växa upp af jorden, under det att rättfärdigheten skådar neder af himmelen. Och hvad derefter följer är, att Israel ej träder i hans fotspår och njuter af sitt eget lands frukt. Då Jeremias i sitt 38 Cap. 6 v. talar om både Juda och Israels på sistone återvändande från fångenskapen, säger han: „Jag skall tillåta dem deras bön om frid och trohet." (Efter Engelska Bibeln: Jag skall uppenbara för dem mycken frid och sanning.) Och då Esaias talar om det eviga förbundet, som skulle församla dem, begagnar han sig af detta utomordentliga och mycket märkvärdiga uttryck: „Deras säd skall blifva känd ibland hedningarne, och deras efterkommande ibland folken." Tillåt oss nu, kære läsare, att fråga: Kan någon säga, om Amerikas Indianer äro af Israel, med mindre än genom uppenbarelse från Gud? Derföre var detta en fördold hemlighet, som nödvändigt skulle upptäckas före deras insamling.

Så mycket hafva vi då nu utdragit af Skriften till stöd för ett verk, sådant som Mormons Bok, hvilken i dessa dagar utkommit från trycket, för att icke säga något om Esaiä 29 Cap. „Men," torde

någon säga, „hvad tjenar Mormons bok till, äfven om den skulle vara sannfärdig?“ Härtill vill jag svara: För det första framlägger den en vigtig historia i dagen, hvilken tillförene icke var bekant. För det andra uppenbarar den de Amerikanska Indianernes ursprung, hvilket förut var en hemlighet. För det tredje innehåller den vigtiga profetior, som skola gå i fullbordan, hvilket omedelbart angår den närvarande generationen eller slägtet. För det fjerde innehåller den mycken tydlighet i afseende på Läropunkterna, på det hvar och en eller alla måtte kunna klart förstå och fatta dess innehåll, om de vilja göra sig mödan att läsa dem.

„Men hvad har man för bevis på, att denna bok är öfversatt genom inspiration?“ För att besvara detta, får jag hänvisa läsaren till det vittnets vittnesbörd, som finnes på första sidan i Mormons Bok, och der skall han finna ett lika så säkert vittnesbörd, som någonsin har blifvit funnet i andra Skrifter, angående hvar och en sanning, som Gud någonsin uppenbarat. Der finnes intyg af män, som kunna säga, att de ej allenast hafva sett plåtarne och haft dem i sina händer, utan äfven att en Guds engel kom ned ifrån himmelen och visade dem dessa plåtar, under det att Guds herrlighet kringsken dem, och en röst hördes ifrån himmelen, som förkunnade dem, att dessa ting voro vissa och sanna, och hade blifvit öfversatta genom Guds gåfva och makt, och befallte dem att bära offentligt vittnesbörd om dem för allt folk.

Välsignad vare Herren, våra fäders Gud, som i nödens tid hafver besökt sitt folk och ännu en gång låtit morgonrodnan från höjden sprida sina strålar öfver vår förmörkade jord; ty knappast hade boken blifvit öfversatt, och menniskor börjat att bära vittnesbörd om densamma, förr än Herrans engel åter nedersteg från himmelen, och utsände män till att

predika Evangelium för allom kreaturom, och döpa med vatten till syndernas förlåtelse. Och knappast hade folket begynt att tro deras vittnesbörd och blifva döpte, förr än den Heliga Anda föll öfver dem genom händers pålåggande i Jesu namn; och himmelen öppnade sig; och medan några blefvo besökte af englar, begynte andra tala med nya tungor, och profetera; och alltifrån denna stund blefvo många af dem helbregda genom händers pålåggning i Jesu namn; och så mäktigt växte Herrans ord och fick framgång. Och sålunda hafva tusentalls uppstått för att vittna, att de innom sig sjelfve verkligen förnimma väsendet af detta Guds verk, och ej bero af menniskors vittnesbörd om sanningen af dessa ting, ty dessa tecken skola efterfölja dem, som tro. Och då en menniska tror sanningen genom Guds tjenares vittnesbörd, så efterfölja dessa tecken ej allenast dem, utan äfven henne; om hon har besök af englar, om hon har blifvit helbregdagjord, eller gör andra helbregda genom händers pålåggande i Jesu namn, eller om hon talar i nya tungomål, eller profeterar — så förnimmer hon detta innom sig sjelf; och sålunda fullbordas det Skriftens uttryck, som säger: „Den, som gör min vilja, skall förnimma, om denna lärdom är af Gud eller af menniskor." Således kommer tron genom att höra, och kunskapen genom att lyda; men hörande kommer af predikande, och predikande kommer af sändande, såsom skrifvit är: „Huru skola de höra utan predikare, och huru skola de predika utan de varda sände?" Men der äro många, som säga: „Visa oss ett tecken, så vilja vi tro." Men glöm ej, att tron icke kommer genom tecken, men att tecken kommer genom tron. Gåfvor blifva icke gifna för att bringa menniskor till att tro; ty hvad säger skriften: „Gåfvor äro för kyrkans uppbyggelse." Om det vore annorlunda, hvarföre blef det då ej skrifvet: „Tron kommer genom

undergärningar", i stället för att: „Tron kommer genom att höra predikan?" Jag antager för en afgiord sak, att en man eller en qvinna, som kommer att begära ett tecken för att göra dem troende, tillhörer ett ogudaktigt och vanartigt slägte, för att icke säga något värre; ty hvar och en, som vill gå till Jesus med ett rent hjerta, önskande och bedjande i trone, att han måtte få veta sanningen om dessa ting, för honom skall Herren uppenbara den, och han skall få förnimma och bära vittnesbörd om densamma; ty igenom Guds anda skola de komma till att urskilja sanningen ifrån villfarelsen, såsom skrifvet är: „Mina får känna min röst." Och den, som icke vill komma till Jesus genom trone, skall aldrig lära känna sanningen förr än det blir försent, och fördetiden är förbi, och sommaren slut, utan att hans själ blifvit bergad.

Således är Jesu religion olik alla andra religionssystemer äfven deruti, att den bär sin egen vigt, samt medförer visshet och kunskap, och lemnar intet rum för bedrägeri. Och nu ropar jag åter till alla folkslag: Kommen till fadren i Jesu namn; tviflen icke, utan varen troende, såsom man det var i forntiden; och bedjen i trone om hvad eder göres behof, men beder icke, att I mågen förbruka det i edra lustar, utan bedjen med en orubblig ståndaktighet; och gifver honom löfte om, att I icke viljen eller skolen gifva efter för någon frestelse, men att I viljen hålla hans bud och efterkomma hans befallningar, så snart han behagar att uppenbara dem för eder; och om I detta gören, och han för eder uppenbarar, att han ofs med ett nytt och evigt förbund sändt hafver, och befallt ofs att predika, och döpa, och uppbygga hans Kyrka såsom i fordna dagar — så kommen då fram och annammen och åtlyden sanningen. Men om I icke förnimmen eller icke ären öfvertygade om att Herren har sändt ofs, så tillegnen eder icke den lära, vi

predika. Sålunda skolen I antingen stå eller falla för eder egen herre. Men en dag skolen I förnimma, ja, om icke förr, på den stora dagen, då alla knän skola böja sig, då skolen I förnimma, att Herren Gud har sändt oss med sanningen och andans svärd", för att för sista gången bestära hans vingård och inhemta dess frukt.

Vi vilja härefter anföra några mycket omständeliga bevis på Amerikanska fornlemningar, och från Inföddningarnes traditioner m. m.

För det första berättar oss Herr Boudinot, att „det säges ibland deras förnämsta och mest aktade män, att den boken, som det hvita folket har, skall en gång tillförene hafva varit deras; och under den tiden de ägde den voro de utomordentligt lyckliga. De säga äfven, att deras fäder voro i besittning af en utomordentlig gudomlig Ande, genom hvilken de kunde förutsäja kommande händelser, och regera öfver naturens allmänna gång, och denna öfverlemnade de åt sina efterkommande, med det förbehåll att de skulle åtlyda de heliga lagarne; att de härigenom nedkallade välsignelser såsom regn öfver deras älskade land; men att denna makt för en lång tid tillbaka hade alldeles upphört". Öfverste James Smith säger i sin Journal, hvilka han förer under det han var fången ibland Indianerne, att „de hafva en tradition eller saga, att landet i begynnelsen ofta blef besökt af englar eller himmelske invånare, som de kallade dem, hvilka ofta kommo till folket och talade med deras förfäder, och gåfvo dem undervisning om huru de skulle bedja".

Herr Boudinot anmärker i sitt berömda verk, angående deras språk: „Deras språk (säger han) synes i sina stamord, talesätt och besynnerliga satsbyggnad hafva hela andeinnehållet af Hebreiska språket, och hvad som är ännu mera märkvärdigt och förtjenar uppmärksamhet, är, att Indianernes språk har de flesta

af detta språks egendomligheter, och serdeles dessa, genom hvilka det mest skiljer sig ifrån en mängd andra språk." En gammal Indian af Stammen Stockbridge har berättat en traditionella Saga om att deras förfäder ägt en „Helig Bok", hvilken blifvit öfverlemnad ifrån slägte till slägte; men blef slutligen gömd i jorden, och sedan den tiden hade de blifvit underkufvade af sina fiender. Men dessa orakler (denna bok) skulle gifvas dem tillbaka: och då skulle de vinna seger öfver sina fiender, och återfå sina rättigheter och privilegier. Sedan Hr. Boudinot antecknat flera dylika traditioner, anmärker han slutligen: „kan någon läsa korta berättelser om Indianernes traditioner, samlade från stammar af olika nationer, från öster till vester, från syd till nord, alldeles åtskiljda ifrån hverandra, skrifne af åtskilliga författare af den bästa karakter, kända både för kunskaper och trovärdighet, ägande de bästa medel till att skaffa sig säkra underrättelser från åtskilliga äldre tider, utan at de på något sätt kommit i beröring med hvarandra och äntå föreställa sig, att allt detta blifvit framdragt af en slump, af en händelse eller med flit, endast af förkärlek till det underbara, eller i en förutfattad bedräglig mening, tjenande endast till att bedraga menniskor, — och derigenom beröfva dessa män deras allmänt erkända heder och nyttbarhet? Kan väl någon forgfälligt och med djup eftertanka betrakta och jemföra dessa traditioner och folkslag med Israels länge förlorade tio stammars ställning och omständigheter, utan att åtminstone draga några inbillade slutsatser om att detta kringströfvande folk härstammar ifrån de tio stammarne af Israel?

Herr Joseph Merrick, Esq., en mycket aktad man i Pittsfield, Massaschusset, har meddelat följande berättelse. År 1815 utjemnade han marken under och nära ett gammalt vedskjul, som stod på hans

område, beläget på „Indian Hill“ (Indianska Kullen). Han plöjde och borttog gamla spåner och jord till ett visst djup. Sedan arbetet var gjordt, passerade han öfver stället, och blef varse på ett ställe, der jorden djupast hade blifvit uppgräfd, något som liknade en svart läderrem, omkring 6 tum i längd och en och en half tum i bredd. I hvardera ändan på denna rem befanns en liten hank af något hårdt ämne, förmodligen för att bequämt kunna bära den. Han tog den med sig hem och kastade den uti en gammal redskapslåda. Sedermera fann han den utkastad utanför dörren, men lade den åter i samma låda.

„Någon tid derefter fall det honom in att granska sitt fynd, och han försökte att skära i remmen, men fann den vara hård som ben. Det lyckades honom likväl att klyfva den, och då såg han, att den bestod af tvenne stycken tjock råhud, hopsömmad och gjord vattentät medelst senor af något djur, samt öfverstrykten med kåda. Inuti befunnos fyra hopvecklade stycken pergament, af en mörkgul färg. Desse innehöllo någon slags skrift. Då grannarne kommo in för att få se det besynnerliga fyndet, söndersleto de ett af pergamentsstyckena i små bitar, på ett sätt, som gaf tillkänna vandalism eller förstörelselystnad. De återstående 3ne styckena tog Herr Merrick i förvar, och man fann, att skriften blifvit skrifven med penna, på en klar och läselig Hebreiska. Denna skrift bestod af utdrag från det Gamla Testamentet. Se 5 moseb. 6: 4—9; äfvensom 11: 13—21: och andra moseb. 13: 11—16. Till dessa Skriftställen få vi hänvisa läsaren, ifall han har lust till att läsa angående denna så högst intressanta upptäckt.“

På stranden af White River (hvitafloden), i Territoriet Arkansas, har man upptäckt lemningar efter storartade byggnadsföretag, som utan tvifvel blifvit utförda af ett upplyst och bildadt samhälle,

hvilket bevisas deraf, att dessa Arbeten förete den mest utomordentliga stil, med afseende på dimensionerna och de materialier, hvaraf de blifvit uppförda. Ett af dessa arbeten är en jordvall, som innesluter en areal (yta) af 640 acres (540 Sv. tunnland eller 2640 Sv. qvadratalnar); i dess midt eller medelpunkt är en grund laggd till en stor cirkelrund byggnad eller tempel. En annan ännu underligare och vidlöftigare lemning består af grundvalen till en stor stad, hvars gator korsa hvarandra i räta vinklar, och kunna lätt spåras igenom den väldiga urskogen. Dessutom har man funnit grundläggningar till hus, hvilka blifvit uppförda af brändt tegel, likt det tegel, som nu för tiden begagnas. Dessa har man spårat till en vidd af en eng. mil (omkring $\frac{1}{4}$ Sv. mil)."

Ofvanstående är utdraget ifrån „Priest's American Antiquities" (Priest's Beskrifning öfver Amerikanska Fornlemningar), och från samma bok hemta vi följande underrättelse från sidan 246:

„Ruinerna af staden Otolum, upptäckt i Nordamerika." — I ett bref från C. S. Rafinesque, om hvilken vi förut talat, till en Correspondent i Europa, finna vi följande: För några år sedan erbjöd det Geografiska Sällskapet i Paris ett stort premium eller resestöd för en resa till Guatemala, och för en ny ritning och beskrifning öfver Fornlemningarne i Yucatan och Chiapa, förnämligast öfver den, som finnas 15 mil från Palenque.

„Jag har (säger denna författare) återgifvit dem deras rätta eller ursprungliga namn: Otolum, hvilket ännu är namnet på den ström, som flyter emellan dem. De blefvo tagne i ögonsigte af Capten Del Rio år 1787, och en redogörelse deröfver blef publicerad på engelska språket år 1822. I denna redogörelse eller berättelse beskrifvas till en del ruinerna af en stad, byggd af sten, icke mindre än 75

eng. (omkring 11 Sv.) mil i omkrets, 32 (eng.) mil i längd och 12 mil i bredd, full af palatser, monumenter, statyer och inskriptioner; ett af de tidigaste Säten för Amerikansk kultur och civilisation, ungefär lika med gamla Egyptens Thebe."

I „Familje-Magasinet" Nr. 34, S. 266, för år 1833, har följande blifvit anfördt:

„Hvad som sednast väckt allmän uppmärksamhet, är underrättelserna om ruinerna efter en gammal stad, hvilka blifvit upptäckta i Guatemala. Det vill synas som om dessa ruiner nu snart blifvit utforskade, och man väntar sig en särdeles sällsam och lärorik afhandling derom. Och som denna upptäckt nu ådragit sig en så stor uppmärksamhet bland Allmänheten, anse vi närvarande tidpunkt för den mest gynsamma till att framlägga dess hufvudinnehåll för våra läsare, såsom en anledning till framtida upptäckter under de forskningar, som nu äro för handen."

Följande är en sammanfattning af några af de underrättelser, som anföras af förenämnde Capten Del Rio, hvilken delvis tog dessa ruiner i ögonsigte, såsom nämdt är, år 1787:

„Då man går från Palenque, den sista staden mot norr i provinsen Ciudad Real de Chiapa, i sydvestlig riktning, och öfverstiger en liten bergås, som skiljer Konungariket Guatemola från Yucatan, en väg af sex eng. mil — så kommer man till den lilla floden Micol, hvars vatten flyter i vestlig riktning och förenar sig slutligen med den stora floden Tulijah, hvilken kröker sitt lopp mod provinsen Tobasco. När man kommit öfver Micol, begynner uppstigningen, och en half eller en och en half eng. mil längere fram sätter den resande öfver en liten flod, kallad Otolum; från denna punkt ser man hopar af ruiner hvilka ganska mycket hindra passagen den återstående alfva milen, då man når den höjd, hvarpå

Stenhusen äro belägne, som ännu äro 14 till antalet, på ett ställe, somliga mera förfallna än andra, men man kan likväl ännu fullkomligt urskilja flera af dess rum. De stå i en aflång fyrkant, som håller 300 yards (en yard är 3 Sv. fot) i bredd och 450 yards i längd, och hela dess omfång är 280 rods (stänger) eller något öfver $\frac{3}{4}$ eng. mil. Denna plats består af en slätt vid foten af den högsta bergsåsen. Midtpå denna slätt ligger den största af de byggnader, som hittills blifvit upptäckta bland dessa ruiner. Den står på en hög pyramidformig jordvall, hvars höjd är 60 fot, hvilket gifver den ett sublimt och majestätiskt utseende, liksom vore den ett tempel, som sväfvade i skyn. Detta storverk är omgifvet af andra byggnader, nemligen 5 norrut, 4 söderut, en i sydvest och 3 österut, inalles 14.

„I alla riktningar ser man lemningar af andra förfallna byggnader, längs utmed berget, som löper lika långt i öster som mot vester från dessa byggnader, liksom skulle detta hafva varit det stora templet för Gudsdyrkan, eller deras regerings säte, omkring hvilket de byggde sin stad, och hvarest deras konungar och Statsmän bodde. På detta ställe fann man jemväl en underjordisk vattenledning af sten, som var mycket fast och stark, och hvars lopp var rigtadt under den största byggnaden.

„Det bör anmärkas, att denna stad Otolum, hvars ruiner äro så ofantligt stora och märkvärdiga, ligger i Norra, ej i Södra Amerika, under samma breddgrad som ön Jamaica, hvilken är belägen omkring 18 grader Norr om Equatorn, på den högsta punkten emellan Nordliga ändan af det Caraibiska och det Stilla hafvet, hvarest fastlandet blifver allt smalare mot näset eller landtungan Darien, och är omkring 800 eng. mil söder om New-Orleans.

„Upptäckten af dessa ruiner och äfven af flera

andra, lika så underbara, i samma land, har just nu börjat väcka uppmärksamhet hos Europas lärde samfund, som hittills hafva förnekat, att Amerika kunde berömma sig af sina fornlemningar. Men dessa ofantliga ruiner hafva nu blifvit undersökte under ledning af sakkunniga Vetenskapsmän, och en utförlig och detaljerad historik derom skall utan tvifvel i sinom tid blifva tillgänglig. Tvenne Volymer deraf i manuscript hafva, som vi hört, redan blifvit skrifne, och kunna ej annat än med största nöje emottagas af Amerikanerne."

En man, som bodde nära staden Cincinnati, lät år 1826 gräfva en brunn, och arbetet fortgick till ett djup af 80 fot, utan att man fann något vatten; men det oaktadt fortsattes gräfvandet, och arbetarne stötte emellertid på något fast ämne, som hindrade deras arbete, ehuru detta ämne icke var sten. De borttogo jorden på och omkring detsamma, och funno, att det var en stubbe, 3 fot i diameter och 2 fot hög, samt afhuggen med yxa. Huggen af yxan voro jemväl synliga. Dess utseende liknade kol, men hade icke dess egenskaper. Tio fot djupare fingo de vatten, och brunnen lemnar nu ständigt och godt vatten.

I Morse's Geografi, första häftet, S. 142, finns upptäckten af denna stubbe bekräftad sålunda: „Vid gräfningen af en brunn i Cincinnati har man funnit en alldeles trifsk trästubbe, nitio fot under jordytan, hvilken bar tydliga märken efter yxan, och på dess öfra ända syntes det som om något redskap af jern der hade legat och blifvit förtärdt af rost."

Vi skulle kunna skrifva en hel bok endast med underrättelser om Amerikanska fornlemningar, för att visa, att detta land har varit bebodt af ett folk, som ägde kännedom om både konster och vetenskaper, ett folk, som byggde städer, odlade jorden, och som voro i besittning af ett skriftspråk. Men hvad som redan

blifvit anförd t, må vara tillräckligt för vårt syftemål. Då man, som förut är nämndt, funnit några få hebreiska bokstäfver uti Jorden i Amerika, skrifne på pergament, så är det ju lika lätt att antaga, att en hel volym eller bok har blifvit funnen uti Jorden derstädes, skrifven på plåtar med Egyptiska charaktärer eller bokstäfver. Den märkvärdiga omständigheten, att man på ett djup af 80 till 90 fot under jordytan funnit trästubbar och andra dylika upptäckter, så väl i Nord- som Sydamerika, såsom begrafna städer och andra fornlemningar, bevisar, att mäktiga skakningar och omhvälfningar derstädes inträffat, och detta ej allenast ibland menniskorna, utan äfven i naturen; och en sådan skakning, som eljest ingenstädes förut blifvit så omständligen beskrifven, är följande utomordentliga och underbara berättelse om hvad som tilldrog sig i detta land under Christi korsfästelse, hvilket vi utdraga från Mormons Bok, Nephi 4 c. 2—11:

„Och det skedde i det 34 året, på fjerde dagen i den första månaden, att en häftig storm upphof sig, hvars like man aldrig hade känt i hela landet; och med densamma följde ett förskräckligt åskväder; och åskan var så våldsam, att den skakade jorden, så att den var nära att brista; och blixtarne voro så skarpa och bländande, att man aldrig hade sett något dylikt. Och staden Zarahemla råkade i brand; och staden Moroni sjönk ned i hafvets djup, och dess innevånare drunknade; och marken uppkastades öfver och betäckte staden Moronihah, så att der blef ett stort berg i stället för staden; och det blef en stor och förfärlig förstörelse i landet Söderut. Men si, det blef en ännu större och förfärligare förstörelse i landet norrut; ty si, hela landets utseende blef förändradt genom oväder, och orkanerna, och ljungelden, och blixtarne, och den ofantligt stora jordbäfningen; och landsvägarne uppbrötos, och bivägarne förstördes, många

fläta marker blefvo ojemna, och flere stora och berömda städer gingo i sank, och många blefvo uppbrända, och många skadades, så att husen föllo i grus till marken, och invånarne krossades, och plaisen blef öde; och några städer voro qvar, men blefvo ganska mycket skadade, och många af dess invånare blefvo ihjelslagna, och flere blefvo bortförda af hvirfvelvindarne, och hvarthän de fördes visste ingen menniska, men att de blefvo bortförda, det visste man. På detta sätt blef hela jordens yta förvandlad, genom thordön, ljungeld och jordbäfning. Och si, klipporna remnade, sletes i stycken, och uppkastades öfverallt på hela landets yta.

„Och det skedde, att sedan thordönet, ljungelden, stormen, ovädret och jordbäfningarne upphörde, hvilket allt hade varat under en tid af vidspaes tre timmar, ehuru väl några påstode, att det fortfarit längre; men icke dessmindre föregingo dessa stora och förfärliga händelser på en tid af omkring tre timmar — si, sedan blef det ett mörker öfver hela landet.

„Och det skedde, att det blef ett tjockt mörker öfver hela landet, så att de qvarlefvande innebyggare kunde känna dunsterna af mörkret; och ingen belysning af ljus, lampor eller facklor kunde begagnas för mörkrets skull; ej heller kunde eld uppgöras med deras fina och ytterst torra ved, så att man alls icke kunde få något ljus; och man såg icke något ljus, ingen eld, intet sken, ingen sol, ingen måne, inga stjernor, ty så tjock var den dimma af mörker, som betäckte landet.

„Och det skedde, att det varade i tre dagar, att man icke såg något ljus; och det var stor jemmer, skrän och gråt ibland folket; ja, stort var qvidandet bland folket för detta mörkers och för den stora förstörelsens skull, som hade kommit öfver dem. Och på ett ställe hördes de ropa, sägande: O, att vi hade omvändt och bättrat oss innan denna stora och för-

fräckliga dag, så skulle våra bröder hafva varit skonade, och skulle icke hafva blifvit uppbrände i den stora staden Zarahemla. Och på ett annat ställe hördes de ropa och qvida, sägande: O, att vi hade bättrat och omvändt oss innan denna stora och för fräckliga dag, och icke hade dödat och stenat profeterna, och utkastat dem, så skulle våra mödrar, och våra söna döttrar, och våra barn hafva blifvit skonade, och icke blifvit lefvande begrafne under den stora staden Moronihah. Och sålunda var folkets jemmer och elände stort och förfärligt.

„Och det skedde, att en röst hördes ibland alla innebyggare i dette land, ropande: Ve, ve, ve detta folk; ve alla jordens innebyggare om de icke omvända sig; ty djefvulen ler, och hans englar fröjda sig öfver de dräpte bland mitt folk, söna söner och döttrar, hvilka fallit ett offer för deras ogudaktighet och vederstyggliga gerningars skull. Si, den stora staden Zarahemla har jag uppbränt med eld, tillika med dess invånare. Och si, den stora staden Moroni har jag låtit nedsjunka i hafvets djup, och låtit dess invånare drukna. Och, si, den stora staden Moronihah har jag betäckt med jord, tillika med dess invånare, för att dölja deras misgerningar och vederstyggligheten för mitt anfigte, att icke profeternas och de heliges blod längre skall ropa till mig, emot dem. Och, si, staden Gilgal har jag låtit sjunka, och dess invånare begrafvas neduti jordens afgrunder: ja, staden Onihah, med dess invånare, och staden Mocum med dess invånare, och staden Jerusalem med dess invånare — (Si alla dessa hafver jag förgjort) — och låit vattensjöar uppkomma i deras ställe, for att dölja deras synder och vederstyggligheter för mitt anfigte, att Profeternas och de heliges blod icke längre skall ropa till mig emot dem. Och, si, staden Gadiandi och staden Gadiomnah och staden

Jacob, och staden Gimgimno, alla dessa städer har jag låtit sjunka, och gjort kullar och dalar i dess ställe; och deras invånare har jag begrafvit i jordens afgrunder, för att dölja deras synder och vederstyggligheter för mitt anssigte, att Profeternas och de heliges blod icke längre skall ropa till mig emot dem. Och si, den stora staden Jacobugath, som beboddes af konung Jacobs folk, har jag låtit uppbränna med eld, för deras synders och ondskas skull, som öfvergick all ondska på jorden, förmedelst deras lönnmord och sammangaddningar; ty det var detta folk, som förstörde mitt folks frid och landets regering: derföre har jag låtit uppbränna dem, for att bortskaffa dem ifrån mitt anssigte, att mina Profeters och de heliges blod icke mera skulle ropa till mig emot dem. Och si, staden Laman och staden Josh, och staden Gad, och staden Kishkumen, har jag låtit uppbränna med eld, tillika med deras invånare, för deras ondskas skull, ty de fördrefvo propheterne ifrån sig, och stenade dem, som jag sände till dem, for att upplysa dem om deras ondska och vederstyggligheter; och emedan de utkastade dem alle ifrån sig, så att ingen enda rättfärdig mera fanns ibland dem, nedsände jag eld och förstörde dem, att deras ondska och vederstyggligheter måtte blifva dolde för mitt anssigte, att propheternas och de heliges blod, hvilka jag sände ibland dem, icke mera måtte ropa af jordena till mig, emot dem; och många stora förödelser har jag låtit komma öfver detta folk för deras ondskas och vederstyggligheters skull.

„O, I alle, som äro skonade, emedan I voren mera rättfärdiga än desse, viljen I icke nu i denna stund återvända till mig, och ångra edra synder och omvända eder, att jag måtte göra eder friska och helbrägda? Ja, sannerligen säger jag eder, om I viljen komma till mig, skolen I **hafva** evinnerligt lif.

Si, min barmhertighets arm är utsträckt emot eder, och hvilken som helst som vill komma, honom tager jag emot; och saliga äro de, som komma till mig. Si, jag är Jesus Christus, Guds enfödde son. Jag skapade himlarne och jorden med allt hvad deruti är. Jag var hos fadren från begynnelsen. Jag är i fadren, och fadren i mig; och i mig hafver fadren herrliggjort sitt namn. Jag kom till mina egna och mina egna annammade mig icke. Och skrifterne anangående min ankomst äro fullbordade. Och så många som hafva annammat mig, dem hafver jag gifvit makt till att blifva Guds barn; och detta vill jag gifva åt alla dem, som tro på mit namn, ty, si, genom mig kommer återlösning, och genom mig är mose lag fullkomnad. Jag är verldens ljus och lif. Jag är A och O, begynnelsen och ändan. Och I skolen nu ej mera offra blod eller blodsutgjutelse till mig; ty edra offer och edra brännoffer skola upphöra, ty jag vil icke annamma edra offer eller brännoffer; men I skolen såsom offer till mig frambära ett förkrossadt hjerta och ett ångerfullt sinne. Och den, som kommer till mig med ett förkrossadt hjerta och ett ångerfullt sinne, skall jag döpa med eld och med den Heliga Anda, lika som jag gjorde med Lamaniterne, då de omvände sig i tron på mig, döpte jag dem med eld och med den Heliga Anda, och de visste det icke. Si, jag är kommen till verlden för att återlösa verlden, och för att borttaga verldens synder: Hvilken som derföre omvänder sig och vorder såsom barn, och kommer till mig, honom vill jag emottaga; ty Guds rike hörer sådana till. Si, för sådana hafver jag utgifvit mitt lif, och har tagit det igen. Derföre omvänder eder och kommen till mig ifrån alle jordenes ändar, att I mågen salige varda."

„Och nu si, det skedde, att allt folket i landet hörde detta tal, och voro vittnen dertill. Och efter

detta tal vardt det en stillhet och tystnad i landet under flera timmar; ty genom folkets stora förundran upphörde all jemmer och klagan öfver förlusten af deras hädangångna slägtingar och vänner, som blefvo förgjorde; derföre vardt en tystnad i hela landet under en tid af flera timmar.

„Och det skedde, att det åter kom en röst till folket, och allt folket hörde densamma och voro vittnen dertill; och denna röst talade och sade: „O, I folk i dessa stora och fallna städer, som äro af Jacobs säd och af Israels hus, huru ofta har jag icke velat församla eder, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar, och hafva närt eder. Och åter: huru ofta skulle jag icke hafva församlat eder, såsom en höna församlar sina kycklingar under sina vingar, ja, o, I folk af Israels hus, som hafven fallit, ja o, I folk af Israels hus, I, som bon i Jerusalem, I, som hafven fallit — ja, huru ofta skulle jag icke hafva församlat eder, men I villen icke. O, I af Israels hus, som jag skonat hafver, huru ofta ville jag icke församla eder, såsom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar, om I viljen omvända eder och komma tillbaka till mig med fullt allvar i hjertat. Men hvarest icke, o Israels hus, skola edra boningar öde varda, intills den tiden kommer, då förbundet med edra fäder uppfyllt varder."

„Och nu skedde, att sedan folket hade hört dessa ord, si, de började åter gråta och jemra sig öfver förlusten af sina anhöriga och vänner; och det skedde, att de tre dagarne sålunda förflöto. Och det vardt morgon, och mörkret, som betäckte landet, skingrade sig, och jorden upphörde att bäfva, och hällebergen att remna, och det förskräckliga larmet upphörde, och allt det rysliga bullret och skränet försvann, och jorden blef åter fast och kom till stånd igen, och all jemmer och klagan upphörde nu ibland de menni-

skor, som fått behålla lifvet, och all deras sorg blef förvandlad i glädje, och deras klagan i lof och tacksägelse till deras Herre Jesus Christus, deras frälsare och återlösare. Och så vidt blefvo de Skrifter uppfyllda, som blifvit uttalade af Profeterne."

Här hafva vi således en berättelse, som bestämt och tydligen visar, på hvad sätt och vid hvilken tid de Amerikanska Antiqviteterna blefvo begrafne; och huruledes trästubbarne kommit ända till 80 eller 90 fot ned i jorden; huru städer nedsjunkit och blifvit öfverhöljde; huru bergen föllo och dalarne höjde sig; huru hällebergen eller klipporna remnade; och huruledes hela det fasta landets yta blef förändrad och vanställd. Vi afsluta härmed detta ämne, och vilja blott säga till allt folk, att om I önsken upplysning och underrättelse om Amerikas Antiqviteter eller fornlemningar, om I önsken upplysning och lärdom af ytterst vigt — läsen då Mormons Bok med sans och eftertanka.

Femte Capitlet.

De Heliges Uppståndelse och allfings återupprättelse, enligt Profeternes utsagor.

Detta är ett af de mest vigtiga ämnen, som menniskoanden någonsin kan taga i betraktande, ett ämne, måhända lika litet begripet i närvarande tidsålder, som hvarje annat, som nu ligger på profetians yta. Men huru mycket det än nu för tiden åsidosättes, var det likväl en gång just detsamma, som utgjorde grundvalen för de Heliges tro, hopp och glädje. Det fanns då en riktig insigt i detta ämne, och en fast tro derpå, som hade inflytande på alla deras böjelser. Då deras sinne en gång fästade sig vid detsamma, kunde ingenting beveka dem till att afvika ifrån sina föresatser; ty deras tro var fast, deras glädje beständig, och deras hopp var ett själens ankar, som var både säkert och orubbligt, och sträckte sig bortom tiden, och inn om evighetens gräns. Det var detta, som gjorde dem kraftiga till at lida, och ändå vara glada midt under bedröfvelsen, förföljelsen, elden och svärdet; och med detta till ögonmärke tålde de med undergifvenhet stöflandet af sitt timliga gods, och vankade gerna omkring som främlingar och pilgrimer på jorden; ty de sökte ett land, en stad, och ett arf, som ingen annan än en Helig någonsin tänkt på, begripit eller hoppats på.

Nu kunna vi icke fullkomligt förstå hvad som menas med återupprättelse, om vi icke förstå hvad

som gått förloradt eller blifvit borttaget; ty när vi till exempel erbjuda oss att återställa något till någon, vill ju detta säga, att han en gång ägde det, men hade förlorat det, och vi göra förslag om att ersätta, eller sätta honom i besittning af det, som han en gång innehade. Då således en Profet talar om återupprättelse af allting, så menar han, att alting har undergått en förändring, och måste på nytt återställes i sitt ursprungliga skick, just så, som det i förstone förefanns eller existerade.

Det blir således nödvändigt för oss att först taga skapelsen i betraktande, sådan den framgått ur sin Skapares hand; och om vi kunna upptäcka det sanna tillståndet, i hvilket den då existerade, og förstå de förändringar, som sedan tilldragit sig, så skola vi kunna förstå hvad som bör återställas; och sedan våra sinnen sålunda blifvit förberedda, skola vi se oss omkring för att upptäcka hvad som komma skall, och icke blottställa oss för den fara, i okunnighet att upplyfta vår svaga arm för att motstå Guds verk.

Vi vilja då först betrakta jorden, i afseende på dess yta, lokala läge och alster.

Då Gud hade skapat himmel och jord, och skiljt ljuset ifrån mörkret, gaf han dernäst sin befallning till vattnet, 1 Mosebok 1: 9. „Och Gud sade: Församle sig vattnet, som är under himmelen, uti ett särskildt rum, att det torra må synas. Och det skedde så." Häraf lära vi en underbar sak, hvilka ganska få hafva någonsin betänkt eller trott i detta villfarelsernas och mörkrets tidehvarf; vi lära nemligen, att vattnen, som nu äro delade i oceaner eller verldshaf, haf och sjöar, voro da alla församlade uti en stor och vidsträckt ocean; och följaktligen, att landet, som nu är söndradt och indelt i fastländer och nästan otaliga öar, då utgjorde en enda stor kontinent eller kropp, som ej var splittrad såsom nu.

För det andra höra vi, att Herren Gud förklarar jorden, likasom allting annat, för att vara ganska godt. Härutaf lära vi, att det hvarken fanns öknar, eller ofruktbara marker, eller stillastående moras, eller kärr, ojemna, kuperade och gropiga backar; icke heller vidsträckta bergskedjor, betäckta med evig snö och is; och ingen del af jorden var belägen i den kalla Zonen (bältet), så att klimatet derigenom blefve obehagligt och landet ofruktbart, utsatt för evig köld eller eviga fjettrar af is, utan hela jorden förmodligen var en stor slättmark, eller späckad med små uppskjutande höjder och långsluttande dälder, som lätt kunde odlas; medan dess klimat var på ett behagligt sätt ombytligt med måttliga omvexlingar af värme och köld, af väta och torka, endast tjenande till att kröna det vexlande året med en desto större mångfald af alster, alla för menniskans, djurens, foglarnes och de krälande varelsernes bästa; under det att ljufva blomsterångor viftades omkring med hvarje vindslägt från blomstrande fält eller aromatiska lundar, och hela den vidsträckta skapelsen af lefvande väsenden endast och allenast andades hälsofrid och glädje.

Dernäst lära vi i 1 Mosebok 1: 29, 30. „Och Gud sade: Si, jag hafver gifvit eder allehanda örter, som frö hafva, på hela jorden, och allehanda frukt, som träd, som frö hafva i sig sjelfva, eder till mat, och allom djuren på jordene, och alla foglar under himmelen, och allt det, som kräker på jorden, och lif hafver. Att de skola hafva allehanda gröna örter till att äta, och det skedde så.“ Af dessa verser lära vi, att jorden då hvarken bar något skadligt ogräs, eller några giftiga växter, eller onyttigt törne och tistlar; nej, allt hvad som växte på jorden var sannerligen gifvet till näring för menniskor och djur, foglar och krälande varelser, och deras föda bestod af vegetabilier eller hemtades endast ur växtriket; kött

och blod voro aldrig ämnade till att mätta deras själar eller tillfredsställa deras lustar; djuren på jorden stodo alla i en fullkomlig harmoni med hvarandra; lejonet åt halm eller hö liksom oxen, Vargen fällade sig till lammet, Leoparden lade sig vid sidan af kidlingen, kon och björnen gingo i bet tillsammans, på en och samma mark, medan deras ungar hvilade sig i fullkomlig säkerhet under skuggan af samma träd; allt andades frid och harmoni, och intet var, som åstadkom skada eller förderf på hela det heliga berget.

Och för att krona det hela eller allt detta, skåda vi menniskan, skapad efter Guds belåte, och upphöjd i herrlighet och makt, med herravälde öfver hela den stora skapelsen af lefvande varelser, hvilka hvimlade på jorden, under det hon på samma gång bodde i en skön och väl vattnad trädgård, i hvars midt stod lifvets träd, till hvilket hon hade fri tillgång; under det hon stod i sin Mästares åsyn, och samtalade med honom ansigte mot ansigte och beskådade hans herrlighet, utan någon skymmande slöja dem emellan. O, kära läsare! betrakta för ett ögonblick denna skona Skapelse, iklädd frid och ymnighet; denna jord med sitt öfverflod af oskadliga djur glädjande sig öfver allt på slättmarken, luften svärmande af glada foglar, hvars upphörliga sånger fyllde örat med omvexlande melodi, och alla underdånige sin rättmätiga öfverherre, som fröjdade sig öfver dem; medan menniskan, uti en skön och angenäm trädgård, Skapelsens Capitolium, satt på detta stora och vidsträckta rikes thron, förande spiran öfver hela jorden med oemotsäglig rätt, medan legioner af englar lägrade sig omkring henne, och deltogo med sina glada röster, i herrliga lofsånger, och glädjeorop; ingen suck, ingen klagan hördes någonstädes i hela den stora rymden; ingen sorg, inga tårar, ingen vedermöda, ingen gråt, ingen sjukdom, ingen död fanns; inga strider, inga krig, ingen

blodsutgjutelse; utan fröjd och frid krönte årstiderne under deras lopp, och lif, glädje och kärleck hvilade öfver Guds verk. Men ack! huru blef icke Scenen förändrad! —

Det blir nu min svåra pligt och skyldighet att anföra någon af de vigtiga förändringarne, som hafva föregått, och de orsaker som samverkat till at bringa jorden och dess innebyggare till deras närvarande tillstånd.

För det första föll menniskan från sin ställning inför Gud, då hon öfverlemnade sig åt fristelsen, och detta hennes fall gjorde intryck på hela skapelsen, så väl som på henne sjelf, och förorsakade åtskilliga förändringar; hon blef förvist ifrån sin Skapares anstigte, och et täckelse blef draget imellan dem, och menniskan blef utdrifven från Edens trädgård, för att odla jorden, hvilken för hennes skull då vardt förbannad, och skulle begynna att frambringa tistel och törne, och i sin anletes svett skulle hon äta sitt bröd, i alla sina lefnadsdagar, och slutligen blifva till jord igen. Men Evas förbannelse var, att hon skulle få mycken vedermöda, och hafvande varda; och mellan hennes säd och ormens säd skulle det blifva en beständig fiendskap; qvinnans säd skulle söndertrampa ormens hufvud och ormen skulle stinga menniskan i hälen.

Beskåda nu, kåre läsare, denna förändring. Denna scen, som var så skön kort förut, hade nu blifvit en hemvist för sorg och vedermöda, för död och grämelse: jorden suckande under dess alster af förbannelsens törnen och tistlar; menniskor och djur i fiendskap med hvarandra; ormen slingrande sig listigt undan af fruktan för att få sitt hufvud krossadt, och menniskan rörer sig ängsligt på den törnbevärta stigen, af fruktan för att ormens huggtänder skulle genomstinga hennes häl; medan lammet lemnar sitt blod på det rökande altaret. Snart begynner menni-

skan att förfölja, hata och mörda sina medbröder, till dess jorden blir uppfylld af våldsgärningar, och allt kött förderfvadt, mörkrets makter få öfverhanden, och det smärtade Noach, att Gud hade skapat menniskan, och det gjorde honom ondt i hjertat, emedan Gud skulle nödgas till att hämnas och rensa jorden med vatten.

Huru mycket floden kan hafva bidragit till att frambringa de åtskilliga förändringarne, rörande jordens delning i sönderbrutna stycken, öar och kontinenter, berg och dalar, hafva vi ingen kännedom om; men förändringen måste hafva varit betydlig. Men efter flodyn, i Pelegs dagar, blef jorden delad. Se 1 Mosebok. 10: 25. Det är visserligen en kort historia om en så stor och vigtig händelse, men den är likväl tillräcklig för att underrätta oss om den stora revolution, som rullade hafvet ifrån dess egentliga plats i Nordan, och tvingade det att lägga sig emellan åtskilliga delar af jorden, som sålunda blefvo söndrade och försatta något så när i deras närvarande skepnad; detta, tillika med de många jordbäfningar, revolutioner och andra häftiga skakningar, som sedan tilldragit sig, har bidragit till att förvandla jordens yta till dens nuvarande utseende; under det att de svåra förbannelser, som hafva fallit öfver åtskilliga trakter, för menniskornas ondska och ogudaktighet skull, visar orsaken till dessa sumpiga kärr och moras, insjunkna sjöar och såkallade döda haf och stora öde marker. Se till exempel propheternes utsagor öfver Babylon, huru det skulle blifva för alltid tomt och öde, och ett tillhåll för vilddjur och roffoglar, såsom ugglor och rördromar, och skulle aldrig blifva bebodt, utan skulle ligga öde från slägte till slägte. Vi se också Sodoms slättland, som tillförene var uppfyldt med städer och byar, och blomstrande och väl vattnade lustgårdar: men nu, ack, hvilken förändring!

Endast en stor sjö med stillastående och stinkande vatten betecknar stället. Se landet Palestina: i Salomons dagar kunde detta land gifva uppehälle åt Millioner menniskor, och ändå blef det ett stort öfverskott af hvete och andra produkter, som utfördes till försäljning åt främmande nationer. Nu deremot är det nästan öde och knappast i stånd till att lifnära några få eländiga innbyggare. Och då jag kastar mina ögon öfver vårt eget land (Amerika), och ser de talrika kärren, sjöarne och pölarne med deras stillastående vatten, och omätliga ödemarkerne, och klipporna, som remnat ända igenom, — då utropar jag: hvaraf kommer sig allt detta!

Då jag läser Mormons bok, underrättar den mig om, att då Christus blef korsfäst ibland Judarne, skadades hela det amerikanska fastlandet i dess grundvalar, så att många städer gingo i sank och vatten uppkom i deras ställe; att klipporna remnade; att bergen uppkastades till en ofantlig höjd; att andra berg nedsjönko och bildade dalar, och att jordens yta undergick förvandling. Jag utropar då: Allt detta är numera icke någon myth eller hemlighet; jag har nu fått lära mig att göra reda för dessa under, som jag öfverallt i hela vårt land skådar. Då jag bestiger en kedja af klippor och ser dessa remnade och sönderslitna, medan några större stycken befinnas vara djupt nedbäddade i jorden långt ifrån det ställe, hvarifrån de blifvit lösryckta, utropar jag med förvåning: Se der den qvalda naturens veklagan och konvulsiviska dödskamp under det Guds son led uppå korset.

Men menniskorna äro äfven vanslägtade och förändrade likaväl som jorden. Synder, vederstygglighet, och onda och lastfulla vanor hafva på sednare tider tillskyndat det menskliga lifvet mycket elände, besvärligheter och lidanden. Lättja, utsväfningar,

högmod, girighet, dryckenskap, otukt, tillika med många andra afskyvärda laster, hvilka äro den sednare tidens kännetecken, hafva alle bidragit till att nedsätta menniskoslägtet till den lägsta ståndpunkt af elände och förnedring; medan prästernes listighet och falska lärosatser hafva så mycket som möjligt utgått derpå att lulla menniskorna i sömn, och få dem til att glömma att de äro blottade för den förmåga, de krafter og talanger, hvaraf de Gamle voro i besittning, och hvilka endast och allenast äro egnade till att upphöja och förädla det menskliga sinnets intellektuella krafter, att åstadkomma fria och ädelmodiga tänkesätt och meningar, att utvidga hjertat och att förstora själen till den ytterste vidden af dess kraft eller förmåga. Se desse forntidens män, som talade med den store Jehovah, som lärde af englarne och emottogo undervisning af den Heliga Anda, under natten i drömme, och om dagen i syner, till dess slutligen täckelset borttoges, och de fingo tillåtelse att med förundran beskåda allt det tillkommande, ja, att till och med svåfva upp ibland otaliga verldar, medan evighetens gränslösa rymder ligga öppna framför dem och de skåda den Store Allfadrens mäktiga verk, intill dess de känna såsom de äro kända, och se såsom de äro sedde.

Gör nu en jemförelse af dessa stora och höga kunskapsgåfvor med den löja och ytliga bildning, och verldsliga visbet, som nu synes tillfredsställa menniskans trånga sinne i närvarande tidpunkt, ja, skåda den trånghjertade, beräknande, snikna och giriga smickraren i det nittande århundradet, som icke drömmer eller tänker på något annat här i verlden, än på huru han lättast må kunna föröka sina egodelar och ockra och söka vinning på sina medmenniskor; hvars enda gudsfruktan blott består i att visa sig i kyrkan, gå till skrift blott för syns skull, gifva prästen sin tionde då tiden dertill är inne, och bedja till Gud utan att vänta

sig eller hoppas att blifva hörd eller få något svar, i den föreställning, att Gud har varit döf i många århundraden eller aldeles likgiltig och känslolös, likasom han sjelf är. Och då du nu har fett motsatsen, kan du lätt göra dig ett begrepp om, från hvilken hög ståndpunkt menniskan är fallen; du torde äfven kunna inse, huru lågt under sin fordna ära och värdighet menniskan nu lefver; och ditt hjerta skall förja och blifva högst bedröfvadt, då du ser henne i detta förnedringstillstånd — och dertill nödgas tänka att han är din medbroder! och du skal vara färdig att med förundran utropa: O, menniska! huru har du icke fallit! - En gång var du himmelens älskling, och din skapare fann behag uti att samtala med dig, och englar och rättfärdiga menniskors andar, som voro fullkomliggjorda, voro ditt sällskap; men nu är du nedsatt och bringad till samma ställning som de oskäliga djuren; ja, långt under dem, ty de se med afsky och fruktan på dina fåfänga tidsfördrif, dina lustar och din dryckenskap, och visa dig sålunda exempel, värdiga din efterföljd. Med rätta säger Apostelen Petrus: „De äro såsom de oförnuftiga djuren, som af naturen dertil födda äro, att de skola fångne och slagtade varda. Och således skolen I förgås ifrån slägte til slägte, under det hela skapelsen suckar under sin besmittelse; och sorg och död, jämmer och gråt åtföljer menniskans hela lefnadslopp." Men o, min själ, dröj icke längre ved denna ryssliga scen: låt det vara nog med att hafva till en del uppdagat, hvad som är förloradt, och låt oss nu vända vår uppmärksamhet på hvad Propheterna sagt skola åter upprättas.

Då Apostelen Petrus predikar för Judarne, säger han: „När han sändandes varder den eder nu tillförene predikad är, Jesum Christum, hvilken himmelen intaga måste, till den tid, att igen upprättadt varder allt det Gud sagt hafver genom alla sina he-

liga Profeters mun af verldens begynnelse (Apg. 3: 20, 21). Det synes tydligen häraf, att alla de heliga Profeterne ända från Adam till Christus, och de, som derefter följde, hade sina ögon fästade på en viss tid, då allting skulle återupprättas till dess ursprungliga skönhet och förträfflighet. Vi lära äfven, att återställningens tid skulle inträffa vid eller nära tiden för Christi andra Ankomst; ty han skulle intaga himmelen intill den tid, att igen upprättadt varder allt det, Gud sagt hafver, och då skulle fadren åter sända honom till jorden igen (Apg. 1: 11; Zach. 14: 4).

Vi vilja nu skrida till betraktelse af Es. 40: 1—5. „Tröster, tröster mitt folk, säger eder Gud; taler ljufliga med Jerusalem och predikar förthy att dess tid är fullbordad, ty dess missgärning är förlåten, ty de hafva fångat dubbelt af Herrans hand för alla sina synder. En predikares röst är i öknen: Bereder Herranom väg, görer en jemnan stig på markene, värom Gudi. Alla dalar skola upphöjde varda, och alla berg och högar skola förnedrade varda, och det ojemt är skall jemnas, och det oslätt är skall slätt varda. Ty Herrens herrlighet skall uppenbar varda, och allt kött skall tillsammans se, att Herrans mun talar."

Af dessa versen lära vi för det första, att en röst af en viss predikare skulle höras i öknen för att bereda Herrans väg, just vid den tiden, då Jerusalem länge nog hade blifvit trampadt af hedningarne, och hade fått dubbelt af Herrans hand för alla deras synder; ja, då Jerusalems strid är fulländad och dess missgärning förlåten. Då skall detta förkunnande åter ske, såsom det redan skedde af Johannes, ett annat förkunnande för att bereda Herranom väg för hans andra Ankomst; och vid denna tid skola alla dalar upphöjde varda, och alla berg och

högar skola förnedrade varda, och det ojemnt är skall jemnas, och det oslätt är skall slätt varda. Ty Herrans herrlighet skall uppenbar varda, och allt kött skall tillsammans se, att Herrens mun talar.

Således ses då, att alla berg skola fornedrade varda, och dalarne upphöjas, och allt det som ojemt är, skall slätt vardä — att dessa stora omhvälfningar skola begynna till att återställa jordens yta till dess fordna skönhet. Men då allt detta skedt, hafva vi dock ännu icke genomgått vor återupprättelse; ty många stora händelser återstå ännu till uppfyllelse, innan allt kan blifva återupprättadt.

Vi vilja nu gå till Esa. 35 Capitel, hvar vi åter läsa om Herrens andra Ankomst och de mägtiga gärningar, som skola åtfölja densamma. Öknen och vildmarken skall blomstra såsom en lilja, och i de vattenlösa öknarne skola rinnande källor vara, och gräs och rör skola der trifvas; och på den tiden kommer Gud med vrede och hämd, hvilket måste häntyda på hans andra Ankomst; och Israel skall vid samma tid komma til Zion, med glädje; evig fröjd skall vara öfver deras hufvud; lust og glädje skola de få, och värk og suckan skall bortgå. Här hafva vi således öknens förbannelse borttagen; og den blifver en fruktbar och välvattnad äng.

Nu skola vi jemväl undersöka, om öarne vända tillbaka till de fastländer, ifrån hvilka de en gång blefvo skiljda. Angående detta ämne få vi hänvisa till Uppbb. 6: 14. „Och all berg och öar vordo rörde af sitt rum." Härutaf lära vi, att de bortflyttades till något annat rum, och som just den tiden är förhanden, då allt, som gått förloradt, skall återställas eller ersättas, så måste de nödvändigtvis återvända och förena sig med det land, hvarifrån de kommo. Vi framskrida vidare till Es. 13: 13, 14. „Jorden skall bäfva ut af sitt rum, och skall vara

såsom en förjagad rå." Vidare, Es. 62: 4. „Och man skall icke mer kalla dig den öfvergifna, ej heller ditt land ett öde, utan du skall kallas min lust i henne, och ditt land det hafver en Herre."

I det första exemplet se vi jorden bäfva af sitt rum som en förjagad rå; och för det andra se vi att Herren icke skulle öfvergifva henne, men i stället hafva lust till henne. Af dessa och andra ställen i Skriften lära vi, att öarne åter skola blifva förenade med de fasta Länderne, och blifva till ett, såsom de i Skapelsens morgon voro, och hafvet skall draga sig tillbaka och intaga sitt eget bestämda rum; och alla dessa Natur-scener skola föregå under mäktiga skakningar i Naturen, vid den tid, då Herren varder kommande.

Si, Oljeberget bryter opp,
När han står åter på dess topp;
Der öar flygta för hans ord,
Och hafvet rullar han mot nord;
Gör jorden hel, som först den var,
Dess bann han tog, och fröjd blef qvar;
Sen gifver han välsignelsen,
Och tager bort förbannelsen.

Sedan jorden sålunda blifvit återställd till samma herrliga tillstånd, i hvilket den i begynnelsen satt var, sedan nemligen bergen blifvit förnedrade, dalarne upphöjde, det ojämna jämnadt, öknarne fruktbara, och de fasta länderna och öarne återförenade till ett, och förbannelsen borttagen, så att jorden icke längre af sig frambringar skadliga växter, törnen och tistlar — så blifver det följande att ordna och återupprätta de oskäliga djuren till deras första frid, och herrlighetstillstånd, och borttaga all fiendskap af jorden. Men detta skall icke ske förrän en allmän förstörelse öfvergått menniskan, hvarigenom jorden skall blifva fullkomligt renfad, och all orättfärdighet borttagen ifrån jordens yta. Detta skall ske genom hans muns staf

och med hans läppars anda, eller, med andra ord: genom en eld, lika så förhärjande som Vattusloden. Esaias säger i 11 Cap. 4: 6—9. „Han skall med rättvisa dömma de fattiga, och med dom straffa de elända på jorden, och skall slå jordena med sin muns staf, och med sina läppars anda dräpa de ogudaktige. Ulfvar skola bo tillsammans med Lamb, och leoparder ligga ibland kid; en liten dräng skall tillhopa drifva kalfvar och unga lejon och gödd boskap; kor och björnar skola gå i bet, och deras ungar tillhopa ligga; och lejonen skola äta halm såsom oxar; och ett spenbarn skall lust hafva vid en hugorms hål, och ett afvändt barn skall stinga sina hand uti en basiliffs kula. Man skall ingen sarga eller förderfva på mitt helga berg, ty landet är fullt af Herrans kunskap, lika som med hafvens vatten betäckt."

Hafvande sålunda renfat jorden och förherrligat den med Guds Kunskap, likasom med hafvens vatten betäckt, och hafvande utgjutit sin anda öfver allt kött, så att både menniskor och djur blifva fullkomligt rena och oskyldiga, såsom de af begynnelsen voro, närande sig endast af jordens frukter, medan ingenting mera finnes qvar, som kan skada eller förderfva någonting i hela den vidsträckta skapelsen — fortfara Profeterna sedan att gifva oss många herrliga beskrifningar om dess innebyggares fällhet och glädje. Esaias säger: „De skola bygga hus, och bo deruti; de skola plantera vingårdar, och äta frukter af dem. De skola icke bygga, att en annan bor deruti, och icke plantera, att en annan äter; ty mitt folks dagar skall vara såsom ett träds dagar, och deras händers verk skall icke föråldras när mina utkorade. De skola icke arbeta fåfängt eller föda otidiga födslor; ty de äro Herrans välsignades säd, och deras efterkommande med dem. Och det skall ske, att förrän de ropa, vill jag svara; medan de ännu tala, vill jag höra." (Es.

65: 17—25.) I detta lyckliga tillstånd synes det, att allt folk skall lefva och uppnå ett träds fulla ålder, och detta utan smärta och sorg, och hvad de bedja om, skall dem hastteligen gifvas, och alla deras förnödenheter skola dem rikeligen tilldelas. Ingen af dem skall önska sig att sofva i stoftet, utan de skola hellre vilja förvandlas, det är: förändras i ett ögonblick från dödlighet till odödlighet; och derefter skola de beständigt regera med Christus på jorden.

Sålunda hafva vi nu följt Profeterna i spåren genom de omvexlande scener, som medverka till att återuprätta jorden och dens innebyggare till det tillstånd af fullkomlighet, i hvilket de först existerade, och i hvilket de skola existera eller hafva sin tillvaro under Skapelsens stora Sabat. Och sedan vi nu hafva sett allt bland de lefvande återupprättadt och förnyadt, skola vi vända vår uppmärksamhet till dem, som sofva i stoftet; men för att riktigt förstå beskaffenheten af deras återupprättelse, måste vi först göra oss noga underrättade om alla omständigheter angående Jesu uppståndelse; ty i honom se vi just den förebild, efter hvilken alla hans Helige skola blifva upprättade. Vi erinra oss för det första: att han var iklädd en menskflig lekamen, med kött, blod och ben, likasom en annan menniska, och på allt sätt underkastad hunger, törst, smärta, trötthet, sjukdom och död, likasom hvarje annan person, likvisst med den åtskillnad, att han var i stånd till att uthärda mera än hvarje annan menskflig lekamen. För det andra: att denna samma kropp eller lekamen blef upphängd på korset, sargad med spikar, som drefvos igenom hans händer och fötter, och hans sida genomstungen med ett spjut, från hvilken der utrann blod och vatten. För det tredje, att denna lekamen var fullkomligt liflös då han blef nedtagen från korset, utan att något ben sönderslogs, hvarefter han omsveptes med

linnekläder och lades i grafven, i hvilken han låg intill tredje dagen, då qvinnorna och hans Lärjungar tidigt på morgonen kommo dit, och funno linnekläderna liggande allena, och duken, som varit omkring dess hufvud, var sorgfälligt hopviken och laggd afsides, men lekamen, som hade legat der, var borta. — Af alla dessa omständigheter inhemta vi, att samma kött och ben, som lades i grafven, nu blifvit återupplifvade, uppstått och aflaggt linnekläderna, som nu ej mer behöfdes. Och Jesus Christus uppstod segrande ifrån dödens boning, med samma lekamen, som af qvinno född blifvit och korsfäst varit; men intet blod flöt nu i hans ådror, ty blod var det naturliga lifvet, i hvilket dödlighetens elementer funnos, och en menniska, som uppstode med kött och blod ifrån de döda, skulle åter på nytt blifva döden underkastad, hvilket icke var förhållandet med vår Frälsare, ehuru han hade en lekamen med kött och ben efter uppståndelsen; ty då han visade sig för sina lärjungar, och de blefvo rädda, i det de trodde sig se en ande, men för att visa dem, att de misstogo sig, sade han till dem: „Tager på mig och ser, att det är jag; ty anden hafver icke kött och ben, såsom I sen mig hafva.“ Och då han begärde något att äta, gåfvo de honom ett stycke stekt fisk och honingskaka, och han åt. Någon tid härefter blef Thomas anmodad att sticka sitt finger i hålen efter spikarne på hans händer och fötter, och att räcka sin hand i hans sida, hvaraf det tydligen syntes, att han icke allenast hade samma lekamen, utan att äfven samma sår funnas qvar, till vittnesbörd, och skola fortfara att finnas, tilldess han återkommer, då Judarne skola i honom se i hvem de stungit hafva (Zach. 12: 10), och fråga: „Hvad är det för sår i dina händer?“ (13: 5; 14: 5).

O, I hårdhjertade, I ogudaktige menniskobarn! edra ögon skola snart se honom, som blef korsfäst

för edra synders skull; då skolen I få se, att de dödas uppståndelse är en verklighet, och att deras kroppar är något, som man kan röra vid och känna, och att evigheten icke är något land, fullt af idel skuggor, ej heller en verld, full af spöken, såsom mången måhända föreställer sig.

Ibland annat, som Jesus efter sin uppståndelse gjorde, finna vi honom sysselsatt med det simpla göromålet att steka fisk, och bjudande sina lärjungar att komma och äta. O, hvilken menlöshet, hvilken kärlek, hvilken foglighet! Förundren eder, o I himlar! O, du jord, förvånas! Se, återlösaren iklädd odödlighetens drägt, och ändå sittande vid en koleld under öppen himmel med sina bröder, och deltagande ödmjukt i en måltid af fisk, verkligen tillagad med hans egna händer! O, I förnäme och adlige på denna jorden, som vältren eder i yppighet och slärd, och leven hvar dag kräseliga! O, I prester, som ären öfverhopade med ärebetygelser, hederstitlar och denna verldens pomp och stråt. Här är en lexa för eder, som skall komma eder till att rodna: berömmen eder icke vidare af att vara den fromme och kärleksfulle Herren Jesu tjenare och efterföljare!

Men vi återvända till ämnet för våra berättelser. Sedan vi nu klart och tydligt bevisat, att vår Frälsare uppstod ifrån de döda med samma lekamen, som var korsfäst, hafvande kött och ben, att han åt och drack med sina lärjungar — så är den saken angående de Heligas uppståndelse afgjord. Men skulle vidare bevis vara af nöden, så finna vi det uti en profetia af Job, hvilken tillförene blifvit omnämnd i denna bok, då han förklarar, att hans återlösare skall på den ytterste dagen stå på jorden, och han skulle se honom i köttet, ehuru maskar skulle förstöra den lekamen, som han då hade. Det är visst och sannt, att Helgonen skola återfå sin lekamen, och hvarje led

blifva satt i sitt rätta och fullkomliga läge, och bekläd med kött, senor och hud, likasom vi nu äro; och det hela skall vara odödligt, och icke mera underkastadt förgängelsen, och klädt i en hvit drägt af fint linne, passande för odödlighetens lekamen att bära. Apostlen säger med rätta: „I himmelen hafva vi en mera varaktig fasthet (d. v. s.: en kropp, icke en skugga)."

Men för att än vidare göra detta ämne tydligt, vilja vi noggrant betrakta Hezech. 37 Cap., hvilket vi förut hafva berört. I denna syn är Profeten bortförd i Andanom, och en dal med torra ben framställer sig för honom, och dessa ben äro mycket talrika och mycket torra, och medan han står och betraktar denna hemska scen, framställes en mycket besynnerlig fråga till honom: „Du menniskobarn, menar du ock att dessa benen åter måge lefvande varda?" Och han svarade: „Du vet det, Herre, Herre!" Och Herren sade: „Profetera om dessa benen, och säg till dem: I förtorkade ben, hörer Herrans ord." Och då han profeterade såsom honom befallt var, blef der ett stort gny, och si, benen rörde sig och kommo åter tillhopa, hvart och ett till sitt ben, och der växte senor och kött uppå, och han öfverdrog dem med hud. Och åter profeterade han till andan och sade: „Du ande, kom härtill från de fyra väder, och blås upp dessa döda, att de varda lefvande igen." Och då kom anden uti dem, och de blefvo lefvande igen och reste sig uppå sina fötter, och de voro en ganska stor hop. Vi hafva hört många Commentarier öfver denna syn; några förlikna den med Syndare, som blifva omvände, och några med Christi lekamen, med kyrkan, såsom varande död i anseende till de andeliga gåfvorna; men när kyrkan är död, kan den icke längre sägas vara Christi lekamen, ty så länge hon förblifver i det sanna vinträdet, så länge lefver hon och bär frukt, och är icke död, och hvarest hon icke förblifver i honom, skall

hon afstäras såsom en förvisnad gren och uppbrännas, i stället för att åter uppstå. Men har du väl någonsin hört Herrans egen uttydning af denna syn i samma Cap.? Den öfverträffar efter min åsigt hvarje annan förklaring. Jag vill derföre framlägga den företrädesvis framför hvarje annan, och riskera att blifva ansedd för inpopulär, i det jag så gör. Herren säger: „Du menniskobarn, dessa ben äro hela Israels hus. Si, de säga nu: Vi äro torra ben, och vårt hopp är ute, och vi äro förtappade. Derföre, profetera och säg till dem: „Detta säger Herren, Herren: Si, jag skall upplåta edra grifter, och vill hemta eder, mitt folk, derut, och låta eder komma uti Israels land, och I skolen förnimma, att jag är Herren, då jag hafver öppnat edra grifter, och haft eder, mitt folk, derut, att jag skall gifva min anda uti eder, att I skolen få lif igen, och jag skall sätta eder uti edert eget land igen, och I skolen förnimma, att jag är Herren. Jag talar det, och gör det ock, säger Herren." Här har du således hela den profetiska synen tydligen förklarad; så vidt Herrans makt kan blifva erkänd, hvilket sällan är händelsen i detta vishetens och lärdomens tidehvarf. Men det är icke dess mindre sannt, att hela Israels säd skall uppväckas ifrån de döda, och föras till Israels land, hvilket var dem gifvet till ett evigt arf. Och för att detta skall ske, måste deras gamla torra ben bringas tillsamman, ben till ben, och hvarje del af deras kroppar åter upplifvas, och detta skall åstadkomma ett stort gny och en underlig rörelse, då de komma tillsammans; och då de stå på sina fötter, skola de sannerligen utgöra en mäkta stor skara.

Detta förklarar just det i skriften så ofta upprepade löftet: „Min tjenare David skall vara deras furste evinnerligen." Och det samma Cap. gifver

dem det löftet, att Herrans tjenare David skall uppväckas ifrån de döda och blifva deras furste evinnerligen, medan Herren skall vara deras högste konung, medan både de, som äro lefvande, och de, som äro döda, skola åter upprättas och blifva till ett folk uti landet på Israels berg, medan David kommer fram och regerar som furste och herde öfver dem evinnerligen, och medan Herren Jesus regerar som alla konungars Konung och alla herrars Herre, på Zions berg, och i Jerusalem, och inför sina Gamle, i makt och herrlighet.

O, sköna dag! O, ljufva hopp!
Min själ vid tanken styr sitt lopp
Bort till det öfversälla land,
Der vi de Gamla ge vår hand,
Och kärleksfullt till vänner gå; —
Der sorg och död oss mer ej nå.

Jag förundrar mig nu icke längre öfver, att Abraham kallar sig en främling och en pelegrim, som söker ett bättre land och en stad, hvars byggmästare och danare är Gud sjelf. Det synes, som om det efter denna upprättelse endast skulle behöfvas ännu en förändring för att bereda jorden till menniskans eviga arf, och denna förändring skall komma att ske på den sista dagen, sedan menniskan besuttit jorden i fred i tusende år. Vi hafva nu kommit under fund med den stora hemligheten, hvilken ingen annan än de Helige förstått (men var dem väl bekant igenom alla verldens tidsåldrar), och som består deruti, att menniskan skall bo på jorden i köttet med Messias, med hela Israels hus och med alla den Allrahögstes Helige, icke allenast i tusende år, utan i alla evigheters evighet. Der skall vår stamfader Adam, hvars hår är hvitt som en ren ull, sitta med värdighet på thronen såsom den Gamle eller äldste af dagar, den store Pa-

triarchen, den mäktige Fursten, medan tusende sinom tusende stå framför honom och en oräknelig skara tjenar honom — der skall han hälsa alla sina barn, som dogo i tron på Jesum Christum, medan Abel, Enoch, Noach, Abraham, Job och David med alla Profeterne och Apostlarne och alla Guds Helige från alla tidsåldrar hälsa hvarandra uti köttet. Jesus, den store Messias, skall stå midtibland dem, och skall, för att fullkomna det hela, omgjorda sig och utdela bröd och vin till hela skaran, och han sjelf skall deltaga deruti med dem på jorden, och alla skola vara klädde i rent, hvitt linne såsom silke. Detta är Lambets bröllops nattvard. Salige äro de, som deltaga deruti.

Sedan vi nu genomgått vår betraktelse öfver Jorden och dess innebyggares stora återupprättelse, ända tilldess vi finna dem i ett fullkomligt åtnjutande af alla de löften, som blifvit deras förfäder gifne; och hafvande lärt, att det tillkommande tillståndet icke är något tillstånd af skuggbilder och fabler, utan någonting, som kan vidröras och kännas, och som har en „fasthet" — så skola vi skrida till betraktelse af deras lands delning och anläggandet af deras stad, den heliga staden, hvarest Guds tabernakel och hans helgedom skall stå evinnerligen; ty det var en sådan stad, som Abraham med många andra eftersökte, och som de ej kunde finna.

Denna syn framställes i Hezechiels sista Cap., hvaruti han delar landet lottvis till alla tolf stammarne, och förlägger staden och helgedomen till dess medelpunkt, med sina tolf portar, tre på hvardera sidan, det hela liggande i fyrkant. Men i det 47 Cap. hafva vi en beskrifning öfver en herrlig flod, som skall utflyta från templets östra sida, under helgedomen, och gå mot öster ut i döda hafvet, görande dess vatten friskt, hvarigenom det kommer att frambringa en stor myckenhet af fisk, så att fiskare skola

der utlägga sina nät alltifrån Engedi ända till Eneglaim; men det stillastående och grumliga vattnet skall icke uppfriskas, utan skall förblifva salt; och på båda sidor skall växa allehanda fruktträd, hvars blad icke skola förvissna, ej heller deras frukt förderfvas, men deras frukt skall hvarje månad förnyas, i följd af vattnet, som framflyter från helgedomen, och deras frukt skall vara till spis och deras blad till läkemedel.

En fullständigare beskrifning om stadens byggnad och de materialier, hvaraf den skall byggas, gifver oss Esaias i sitt 54 Cap. 11 v.: „Du elända, öfver hvilken alla väder gå, och du tröstlösa, si, jag vill lägga dina stenar såsom en prydning, och lägga din grundval med saphirer, och dina fönster göra af kristal, och dina portar af rubiner, och alla dina gränsor af utkorade stenar, och alla dina barn lärda af Herranom, och stor fred dinom barn. Du skall genom rättfärdighet beredd varda: du skall vara längt ifrån öfvervåld och orätt, så att du icke skall behöfva frukta dig derföre; och ifrån förskräckelse, ty det skall icke nalkas dig. Si, ho vill församla sig emot dig, och öfverfalla dig, då de församla sig utom mig? Si, jag gör det, att smeden, som uppblåser kolen i elden, han gör der ett tyg af till sitt verk; ty jag gör ock att förderfvaren förgås. Ty hvart och ett tyg, som emot dig tillredt varder, skall icke väl gå; och hvar och en tunga, som sig uppsätter emot dig, den skall du fördöma i domen. Detta är Herrans tjenares arf och deras rättfärdighet af mig, säger Herran.“

Af dessa verser kunna vi inhemta något om skönheten af deras stad, och om materialierna, hvaraf den skall byggas, deras sköna stenar, deras grundval af saphirer, deras fenster af kristall, deras portar af rubiner, och alla deras gränsmärken af utkorade stenar, hvilket allt är beräknadt till att förskona Hans

helgedom, och göra Hans fötters rum herrligt, äfvensom för att gifva glans och prakt åt hela staden, hvarom hedningarne med all sin prålande rikedom och storhet blott kunna göra sig ett dunkelt begrepp; och om vi dertill i samma beskrifning gifva akt på innevånarnes kunskap tillika med deras frid och trygghet, medan de, som församla sig emot dem till strid, kunna vara förvissade om att falla för deras skull — så måste vi medgifva, att detta visserligen är Herrans tjenares arf och en ljuslig stad, väl värd en pelegrimsfärd lik Abrahams.

Men för att kunna göra oss ett ännu tydligare begrepp om städerna Zions och Jerusalems lycka, rikedom, skönhet och storhet, skola vi anföra Esaia 60 kap.: „Statt upp, var ljus; ty ditt ljus kommer och Herrens herrlighet går upp öfver dig. Ty, si, mörke öfvertäcker jordena och mörkhet folket; men öfver dig uppgår Herran och hans herrlighet skall synas öfver dig. Och hedningarne skola vandra i ditt ljus och konungarne uti skenet som uppgår öfver dig. Lyft dina ögon upp, och se omkring dig: dessa alla församlade komma till dig; dina söner skola komma fjerran efter, och dina döttrar vid sidona uppfödde varda. Då skall du se dina lust, och utbrista, och ditt hjerta skall förundra och utvidga sig, när den stora hopen vid hafvet vänder sig till dig, och hedningarnes makt kommer till dig. Ty de många kameler skola öfvertäcka dig; de lopare af Midian och Epha: af Saba skola de alla komma, guld och rökelse föra, och Herrans lof förkunna. Alle hjordar i Kedar skola till dig församlade varda, och Nebajoths bockar skola tjena dig: de skola på mitt taknämliga altare offrade varda; ty jag vill pryda min herrlighets hus. Hvilka äro de, som flyga såsom skyar, och såsom dufvor till deras fenster? Öarne förbida mig, och skeppen i hafvet för lång tid, att

de skola hafva dina barn fram ifrån sjerran, samt med deras silfver och guld, Herrans din Guds namn, och den Helige i Israel, der dig herrliga gjort hafver. Främmande skola bygga dina murar, och deras konungar skola tjena dig; ty uti mine vrede hafver jag slagit dig, och i mine nåd förbarmar jag mig öfver dig; och dina portar skola städse öppne stå, hvarken dag eller natt tillslutne varda, att hedningarnes makt skall till dig hafd varda, och deras konungar tillförde varda. Ty hvilka hedningar eller konungariken, som icke vilja tjena dig, de skola förgås, och hedningarne förödde blifva. Libanons herrlighet skall till dig komma; furu, bök och buxbom tillsammans, till att bepryda min helgedoms rum; ty jag vill mina fötters rum herrligt göra. Skola ock de, som dig undertryckt hafva, bugande komma till dig, och alla de, som dig försmädat hafva, skola nederfalla till dina fötter, och skola kalla dig en Herrans stad, ett Zion den Heliges i Israel. Ty derföre, att du varit öfvergifven och förkastad, der ingen gick, vill jag göra dig till herrlighet evinnerliga, och till glädje utan ända. Så att du skal suga mjölk af hedningomen, och konungabröst skola dig suga gifva, på det du skalt förnimma, att jag, Herren, är din frälsare; och jag, den mäktige i Jacob, är din förlosfare. Jag vill låta komma guld för koppar, silfver för jern, koppar för trä och jern för sten; och vill så görat, att dina föreståndare skola frid lära, och dina skaffare predika rättfärdighet. Man skall ingen orätt mer höra uti ditt land, ej heller skada eller förderf uti dina gränsor; utan dina murar skola heta salighet, och dina portar lof. Solen skall icke mera skina dig om dagen, och månens sken skall icke mer lysa dig; utan Herren varder ditt eviga ljus, och din Gud skall din pris vara. Din sol skall icke mera nedergå, eller din måne tappa sitt sken; ty Herren skall vara ditt eviga ljus,

och dina sorgedagar skola en ända hafva. Och ditt folk skola allesammans vara rättfärdige, och skola besitta jordena evinnerliga; såsom de, der mine planterings qvist och mina händers verk äro, till pris. Utaf den minsta skola varda tusende, och utaf den ringaste ett mäktigt folk. Jag, Herren, vill detta i sinom tid snarligen uträtta."

Af detta Cap. lära vi för det första: att der skall blifva uppbyggd en stad i de ytterste dagarne, till hvilken ej allenast Israel, utan äfven andra folkslag skola fly; och det folk, eller det rike, som icke vilja tjena den staden, skola omkomma och förgås. För det andra: att namnet på denna stad skall vara Zion, Herrans stad. För det tredje: och hans fötters rum och hans helgedoms rum. För det fjerde: att timmer af flera slags sköna träd skall i stor mängd föras dit till stadens och helgedomens beprydande. För det femte: att en stor mängd af ädla stenar och metaller skola finnes der; att guld skall finnes i stället för koppar, silfver för jern, koppar för trä, jern för sten; och deras föreståndare skola lära frid och deras skaffare predika rättfärdighet. Ingen orätt skall bedrifvas eller skada göras inom deras gränsor. Deras murar skola heta salighet och deras portar lof, och Guds herrlighet i midten af staden skall långt öfvergå solens glans, hvilken skall vara deras eviga ljus, och deras sorgedagar skola en ände hafva, och deras folk skola allesammans vara rättfärdiga, och skola besitta jorden evinnerliga. Såsom Herrans egen planterings qvist, honom till pris; och af den minsta skall varda tusende, och utaf den ringaste ett mäktigt folk. Och då tiden kom, skulle Herren detta snarligen uträtta.

Psalmisten David förkunnar oss i sin 102 Ps. från 14 till 23 v., rörande tiden för uppbyggandet af denna stad, följande: „Statt upp och förbarma

dig öfver Zion, ty det är tid att du äst nådelig och stunden är kommen. Ty din tjenare ville gerna att det skulle byggdt varda, och säge gerne att dess sten och kalk tillredd vore, att hedningarne måtte frukta ditt namn, Herre, och alla konungar på jorden din ära, att Herren bygger Zion, och låter se sig i sin ära. Han vänder sig till de öfvergifnas bön, och försmår icke deras bön. Det varder beskrifvet för de efterkommande: och det folk, som skall skapadt varda, skall lofva Herren, ty han städar af sine helga höjd, och Herren ser af himmelen på jorden, att han skall höra deras fångnas suckande, och förlossa dödsens barn, när folken sammankomma och konungariken till att tjena Herranom."

Af detta skriftställe lära vi för det första: att der är en viss bestämd tid för uppbyggandet af Zion eller den stad, om hvilken Esaias talar, nemligen nyss före Christi andra ankomst; och att när denna staden är byggd, skall Herren låta sig se i sin herrlighet, och icke förr. Således finna vi för vissо, att om en sådan stad icke blifver byggd, skulle Herren aldrig återkomma. För det andra: att folk och konungariken skola församlas till att tjena Herren både i Zion och i Jerusalem. För det tredje: att denna Psalm skulle vara skrifven för de efterkommande, och det folk, som skall skapas, skall lofva Herren, då de läsa den och se den uppfylld.

Jag vill nu påkalla läsarens uppmärksamhet på första paragrafen i 16 Cap. i Ethers bok uti Mormons Bok: „Ty han förkunnade dem allt ifrån menniskans begynnelse; och huru sedan vattnet dragit sig bort ifrån hans land (Amerika), det blef ett valdt land framför alla andra länder, ett af Herren utvaldt land, hvarföre Herren fordrade, att alla menniskor, som bo derpå, skulle tjena och lyda honom; och att det var stället för det nya Jerusalem, som skulle

komma ned från himmelen, och Herrens heliga Helgedom. Si, Ether såg Christi dagar, och han talade om ett nytt Jerusalem uppå detta land; och han talade äfven om Israels hus, och om det Jerusalem, hvarifrån Lehi skulle komma; att sedan det blifvit förstördt, skulle det återuppbyggas och sedan förblifva en helig stad för Herranom; således kunde det icke vara något nytt Jerusalem, ty det hade varit till från forntiden; men det skulle åter blifva uppbyggdt, och blifva Herranom en helig stad, och denna staden skulle uppbyggas till Israels hus; och att ett nytt Jerusalem skulle uppbyggas uppå detta land till de öfverblefne af Josephs säd, det har visat sig genom en typ eller förebild; ty då Joseph förskaffade sin fader bort till Egypti land (för att han icke skulle omkomma under den dyra tiden), dog han sjelf der, och derföre förde Herren de öfverblefne af Josephs säd ut ifrån Jerusalems område, på det han måtte kunna visa sin barmhertighet emot Josephs säd, så att de icke skulle omkomma, likasom han emot Josephs fader barmhertig var, på det att han icke skulle omkomma; och derföre skall det öfverblefna af Josephs hus uppbyggas på detta land, och det skall vara deras arfland, och de skola här uppbygga en helig stad till Herren, lik det gamla Jerusalem, och skola icke mer komma på skam intill ändan, då jorden skall förgås. Och det skall, blifva en ny himmel och en ny jord, och de skola vara lika med den gamla himmelen och den gamla jorden, men det gamla är förgånget; ty si, han gör allting ny. Och då skall det nya Jerusalem komma: och salige äro de, som bo derinne, ty oessa äro de, hvars kläder äro hvita genom lammets blod, och dessе äro de, som äro räknade ibland de öfverblefne af Josephs säd, som voro af Israels hus. Och då skall äfven det gamla Jerusalem komma och dess invånare: salige äro de, ty de hafva blifvit

twagne i lammets blod, och desse äro de, som voro kringströdde och blefvo insamlade från jordens alla fyra väder, och ifrån Nordlandene, och äro deltagare i uppfyllandet af det förbund, som Gud gjorde med deras fader Abraham. Och då detta sker, fullkomnas det, som skrifvet är: „Och de första skola vara de yttersta, och de yttersta de första.“

Af denna profetia inhemta vi: För det första, att Amerika är ett af Herran utkorat land, framför hvarje annat land. För det andra, att det är stället för det nya Jerusalem, som skall komma ned från Gud, ifrån himmelen, till jorden, sedan hon blifvit förnyad. För det tredje, att det nya Jerusalem skall byggas i Amerika, för de öfverblefne af Joseph, i fullkomlig likhet med det gamla Jerusalem i Canaans land; och att dett gamla Jerusalem skall på nyt uppbyggas vid samma tid, och, sedan detta skedt, skola båda dessa städer njuta en beständig fällhet på jorden, intill den sista stora förändringen, då himmel och jord skola förnyas. För det fjerde lära vi, att då denna förändring eller förvandling inträffar, skola båda dessa städar tillika med dess invånare upptagas till himmelen, och sedan de blifvit förvandlade och nygjorde, kommer den ena ned på Amerikas land, och den andra till sin egen plats och fordna ställe: och för det femta lära vi, att invånarne i dessa båda städer äro desamma som församlade sig och först byggde dem. De öfverblefne af Josephs säd, och de med dem församlade, skola ärfva det nya Jerusalem. Och Israels stammar, som blifvit insamlade från Nordlandene, och från jordens alla fyra väder, skola bebo det andra; och då allt sålunda blifvit nytt, skola vi återfinna dem, som engång voro främlingar och pelegrimer på Jorden, i full besittning af det der bättre landet, och den der staden, som de eftersökte.

Vi vilja nu vända oss till Johannis uppenba-

relse och företaga oss en granskning af staden, sedan den är ny gjord, och se till om den har likhet med det mönster som den framställde före dess sista förändring. Uppbb. 21 Cap.: „Och jag såg en ny himmel och en ny jord, ty den första himmelen och den första jorden förgingos, och hafvet är icke mer. Och jag, Johannes, såg den Heliga Staden det Nya Jerusalem nederkomma af himmelen, ifrån Gud, tillredd, såsom en prydd brud till sin man, och jag hörde en stor röst af himmelen säga: „Si Guds tabernakel ibland menniskorna, och han skall bo med dem, och de skola vara hans folk, och sjelfve Gud med dem skall vara deras Gud. Och Gud skall aftorka alla tårar af deras ögon, och ingen död skall sedan vara, icke heller gråt, icke heller rop, icke heller någon värk varder mer, ty det första är förgånget. Och den der satt på stolen sade: Si, jag gör allting ny. Och han sade till mig: Skrif; ty dessa ord äro vissa och sanna. Och han sade till mig: Det är gjordt, jag är A och O, begynnelsen och ändan; jag skall gifva honom, som törstar, af lefvande vattnens källa för intet; den som vinner, han skall allt detta få äga; och jag skall vara honom hans Gud, och han skall vara min son. Men dem räddom, och otrognom, och grufveligom, och mandråpare, och bolare, og trollkarlar, och afgudadyrkare, och alla lögnaktiga, deras del skall vara uti den sjön som brinner med eld och svafvel; hvilket är den andra döden.

Och till mig kom en af de sju englar, som har de sju skålar fulla med de sju ytterste plågor, och han talade med mig, och sade: kom jag vil visa dig brudena, lambsens hustru. Och han förde mig i andanom på ett stort och högt berg, och viste mig den stora staden det Heliga Jerusalem, nederkomma af himmelen ifrån Gud: och hade Guds herrlighet; och hans ljus var likasom den allra ädlaste stenen, en

klar Jaspis. Och han hade en stor hög mur, den der tolf portar hade, och i portarne tolf englar, och inskrifna namn. Östantill tre portar, nordantill tre portar, sunnantill tre portar, västantil tre portar. Och Stadsmuren hade tolf grundvalar, och i dem de tolf lambsens Apostlars namn. Och den som talade med mig hade ena gyldne rö, der han med mäta skulle staden, och hans portar, och hans mur. Och staden ligger i fyrkant, och hans längd är så stor som bredden; och han mätte staden med rön, tolf tusen stadier, och hans längd, och bredd, och höjd äro lika. Och han mätte hans mur hundrade fyra och fyratio alnar, efter ens menniskas mått, som engelen hade. Och hans murs byggning var af jaspis; men sjelfva staden var af klart guld, lik vid rent glas. Och stadsmurens grundvalar voro prydde med all dyrbar sten; den första grundvalen var en Jaspis, den andra en Saphir, den tredje en Calcedonier, den fjerde en smaragd, den femte en sardonix, den sjette en sardis, den sjunde en chrysolith, den åttonde en beryll, den nionde en topazier, den tionde en chrysopras, den ellofte en hyazinth, den tolfte en amethist. Och de tolf portar hade tolf perlor, hvar för sig, och hvar port var af ena perlo, och stadens gator voro klart guld, såsom genomskinande glas. Och jag såg der intet tempel uti, ty Herren allsvåldige Gud, är templet deruti och lambet. Och staden behöfver icke sol eller måne, att de skola lysa deruti; ty Guds herrlighet upplyser honom, och hans ljus är lambet. Och hedningarne, som salige varda, skola vandra i hans ljus; och konungarne på jorden skola föra sina herrlighet och ära in uti honom. Och hans portar låtes intet till om dagen; ty der vardar ingen natt, och de skola föra hedningarnes herrlighet och ära in uti honom. Der skal intet inkomma, som besmitteligt är, eller det styggelse gör

och lögn; utan de som skrifne äro i lambsens lefvande bok." Vidare sägar han i 22 Cap. „Och han vista mig ena klara älf, med lefvande vatten, klar som chrystal. Den gick ifrån Guds stol och lambsens, midt uppå hans gator, och på båda sidor ved älfvena stod lifsens träd, bärandes tolffall frukt och bar sina frukt alla månader; och löfven af trädet tjente till hedningarnes hellbregdo. Och intet förbannadt skall vara mer; utan Guds och lambsens stol skal blifva deruti, och hans tjenare skola honom tjena. Och de skola se hans Ansigte, och hans namn skall vara på dens anleten. Och natt blifver icke mer der, och de behöfva icke ljus, icke heller solens ljus, ty Herren Gud upplyser dem, och de skola regera från evighet till evighet. Och han sade till mig: dessa ord äro vissa och sanna; och Herren, de heliga Profeters Gud, sände sin Engel, att visa sin tjenare, hvad ske skall innan kort tid. Och, si, jag kommer snarliga; salig är den som håller profetians ord i denna Bok."

Af denna sköna och herrliga beskrifning inhemta vi — för det första, att den nya jorden icke skall vara delad genom haf eller sjöar, och följaktligen skall det som nu kallas östra och vestra fastlanden, då blifva ett enda land. För det andra, att Gud icke allenast gör himmelen och jorden, utan allting ny (således äfven städerne Jerusalem och Zion, hvarest hans Tabernakel skall hafva stått i mer än tusinde år). För det tredje, att staden skall ligga i fyrkant, och hafva tolf portar, med namnen på de tolf Israels stammar, ett på hvardera porten; tre portar nordantill, tre sunnantill, tre östantill, tre vestantill; således alldeles i samma form som det i timlig mått under de tusinde åren skall befinnas uti, enligt Hezekiels beskrifning. För det fjerde, att det skal bestå af kostliga ädelstenar, och af guld, i likhet med den timliga staden, som beskrifves af Esaias. För det

femte: skall en klar älf med lefvande vatten, klart som christal, flyta igenom denna förnyade stad, utspringande från Guds thron, just såsom lefvande vatten skall flyta från Helgedomen i den timliga staden, som Hezekiel beskrifvit. För det sjette: skall lifsens träd stå på båda sidor om älfven, detta träd, som en gång skall hafva burit tolffaldt frukt, och frambringat sin frukt alla månader, hvars löf voro till folkens helbregdo. Men nu, när Johannes ser det, hafva folken icke behof af läkedom, ty döden finns ej mer, ej heller gråt, ej heller sorg; ty allt det fordna är förbi, och allting är ny; och han talar således här om det förslutna, då han säger voro till folkens helbregdo eller läkedom, och följaktigen hänvisar han till de tider, då de i timlig måtto existerade, enligt Hezekiels ord: „före deras sista förändring".

Af allt, som blifvit omtalt, är detta summan af innehållet: att Hezekiel tillika med de andra Profeterne hafva för oss framställt utsigten af städerne Zion och Jerusalem, så som de skola vara eller existera under loppet af den tusenåriga hvilan, kallad Millennium; och Johannes har gifvit oss en utsigt af samma städer efter deras sista förändring, då de komma ned från Gud af himmelen och blifva stående på den nya jorden. Men Ether har gifvit oss ett utkast öfver dem, sådana de skola blifva både i deras timliga och eviga tillstånd; och han har tydligen underrättat oss om deras läge först och sist, nemligen: att det nya Jerusalem skall vara i Amerika och bebos af de öfverblifne af Josephs säd samt de med dem församlade, som hafva tvagit sina kläder hvita i lambsens blod; och det andra Jerusalem på dess fordna plats i Canaans land, och bebos af dem af Israels hus, som blifvit insamlade från Nordlanden och ifrån alla land, der de voro kringströdde, hafvande tvagit sina kläder hvita i lambsens blod. — Och hermed är ämnet afslutadt.

Jag skulle endast vilja tillägga, att de Förenta Staternas Regering har varit sysselsatt i omkring nio års tid att insamla de öfverblefne af Joseph just till det ställe, hvarest de slutligen komma att bygga ett nytt Jerusalem, en stad Zion, med biträde af hedningarne, som skola församla dem ifrån hela landets område; och denna församling är tydligen förutsagd i Mormons Bok och i andra uppenbarelser, och platsen tillförene bestämd, och tiden för dess fullbordan utsatt. Och om hedningarne icke omvända sig ifrån alla sina vederstyggligheter, och sluta sig till samma förbund, skola de snarligen blifva fullkomligt utrotade och undanröjda från detta landets yta, såsom skrifvet är af Esaias: „Hvilka hedningar eller konungariken, som icke vilja tjena dig, de skola förgås. Ja, de skola alldeles förödde blifva.“ Och såsom Profeten Nephi har skrifvit i slutet af nionde Cap. i Mormons Bok: „Sannerligen säger jag eder: Jag skall gifva eder ett tecken, på det I mågen veta, när allt detta är hardt när att gå i fullbordan, att jag skall samla in mitt folk ifrån sin långa kringspridning, o, Israels hus, och skall åter upprätta mitt Zion ibland dem. Och si, detta skall vara tecknet, som jag vill gifva eder: ty sannerligen säger jag eder, att då de ting, som jag förkunnat eder, och som jag härefter skall förkunna af mig sjelf och igenom den Heliga Andas kraft, hvilken skall varda eder gifven af fadren — skola blifva kungjorda för Hedningarne, att de måge få kunskap om detta folk, som äro de öfverblifna af Jacobs hus, och om detta mitt folk, som skola förskingras af dem: sannerligen, sannerligen säger jag eder, då dessa ting skola kungöras dem af fadren, och utgå från fadren, från dem till eder, ty i fadren är vishet, att de skola upprättas i detta land, och upphöjas till ett fritt folk, genom fadrens makt, att dessa ting måtte utgå ifrån dem, till en lemning af eder

säd, att fadrens förbund, hvilket han gjort med sitt folk, måtte uppfyllas, o Israels hus. Således, när dessa gärningar och de gärningar, som härefter skola uträttas bland eder, skola framkomma från hedningarne till eders säd, hvilken skall vara nedsjunken i vantro för deras ogudaktighets skull; ty så behagar det fadren att det skulle framkomma från hedningarne, att han må bevisa sin makt på dem i denna sak, att hedningarne, om de icke förhärda sina hjertan, måtte omvända sig, och komma till mig, och bliva döpte i mitt namn, så att de må kunna bliva räknade ibland mitt folk, o Israels hus; och när detta kommer att ske, att din säd skall begynna att förstå dessa ting, skall det vara ett tecken för dem, att de måga förstå, att fadrens verk redan har börjat till uppfyllande af det förbund, som han har gjort med sitt folk, som äro af Israels hus. Och när den dagen skall komma, skall det ske, att konungar skola tillsluta sin mun: ty det, som icke blifvit dem förkunnadt, det skola de se, och det, som de icke hade hört, det skola de taga i betraktande; ty på den dagen skall fadren för min skull uträtta ett verk, som skall vara ett stort och underbart verk ibland dem; och det skall vara många ibland dem, som icke vilja tro det, fastän en menniska skall förkunna det för dem. Men si, min tjenares lif skall vara i min hand, derföre skola de ej kunna skada honom, ehuru han skall varda krossad af dem. Jag skall dock göra honom helbregda, ty jag vill visa för dem, att min vishet är större än djefvulens list. Derföre skall det ske, att eho, som icke tror på mina ord, som är Jesus Christus, hvilka fadren skall låta honom frambringa till hedningarne, och skall förläna honom makt, så att han skall framföra dem till hedningarne (det skall ske just såsom Moses sade), de skola afskäras ifrån mitt folk, som tillhöra förbundet; och mitt folk, som äro öfverblefne af Jacob, skola

vara ibland hedningarne, ja, midtibland dem, liksom ett lejon ibland skogens vilddjur, som ett ungt lejon bland fårahjorden, hvilket, om det går derigenom, både nedtrampar och sönderslitet, och ingen är som räddar. Deras hand skall upplyftas öfver deras motståndare, och alla deras fiender skola afskäras. Ja, ve öfver hedningarne, om de icke omvända sig! Ty det skall ske på den dagen, säger Herren, att jag skall afskaffa dina hästar midtifrån dig, och förstöra dina vagnar; och jag skall stöfla dina städer i ditt land, och nedbryta alla dina skansar; och jag skall borttaga allt trolleri utur ditt land, att der icke mer skola finnas spåmän och teckentydare. Jag skall äfven borttaga dina beläten och bilder midtifrån dig, och du skall icke mer tillbedja dina egna händers verk; och jag skall upprycka dina lundar midtifrån dig, och dina städer skall jag förstöra. Och det skall ske, att all lögnaktighet och allt bedrägeri, hat och afund, tif och vrede och förföriska lärdomar, allt, ehvad det är, skall utrensas ifrån dig. Ty det skall ske, säger Herren, att eho det är, som på den dagen icke vill omvända sig och komma till min älskelige son, dem skall jag utesluta ifrån mitt folk, o Israels hus, och jag skall utföra min vredes hämd öfver dem, en oerhörd hämd, likasom den öfver hedniska folket." (Cap. 9: 11, 12.)

„Men om de omvända sig, och vilja lyssna till mina ord, och icke lyssna till sitt eget hjertas röst, så skall jag upprätta min Kyrka ibland dem, och de skola komma in uti förbundet, och blifva räknade ibland desse öfverblefne af Jacob, åt hvilke jag gifvit detta land till arf; och de skola bistå och hjelpa mitt folk, de öfverblefne af Jacob; och äfven alla dem af Israels hus, som skola komma, att de måge bygga en stad, som skall kallas det Nya Jerusalem; och sedan skola de hjelpa mitt folk, att de må blifva insamlade, som äro kringströdde på hela landets yta,

till det nya Jerusalem. Och derefter skall himmelens makt komma ned ibland dem, och jag skall äfven vara midtibland dem; och då skall fadrens verk börjas den dagen, just då detta Evangelium skall predikas ibland de öfverblefne af detta folk. Sannerligen säger jag eder: på den dagen skall fadren begynna sitt verk ibland alla de förströdde af mitt folk; ja, äfven bland de stammar, som gått förlorade, hvilka fadren förde bort ifrån Jerusalem. Ja, fadrens verk skall taga sin början ibland alla de kringspridde af mitt folk, att bereda den väg, på hvilken de få komma till mig, att de måge åkalla fadren i mitt namn; ja, och då skall verket begynna vid fadren, ibland alla folken, med att bereda vägen, hvarpå hans folk måge samlas hem till sitt ärfda land. Och de skola gå ut ifrån alla Nationer; och de skola icke gå ut med hast, ej heller flykta, ty jag skall gå framför dem, säger fadren, och jag skall följa bakefter dem.

O, I öfverblefne af Joseph, eder hemlighet är nu uppenbarad, I, somären föraktade, slagne, förströdde och förbrefne af bedningarne från ett ställe till ett annat, tilldess I ären få till antalet! O, du, som är plagad och jagad af stormen och tröstlös, lyften upp edra hufvuden och fröjdens, ty eder förlosning nalkas; ja, vi hafva funnit eder bok, edra annaler, Guds underverk, som en gång följde edra förfäder, som varit fördolda för eder en lång tid för vantrons skull. Si, de äro på väg till att återställas till eder igen, och då skolen I blifva glade, ty I skolen erfara, att det är en välsignelse ifrån Guds hand; och mörkrets fjäll skall begynna att falla ifrån edra ögon, och bedningarne skola icke mer få någon makt öfver eder, men genom dem skolen I blifva tamlade och uppbyggas och åter blifva ett behagligt folk; och tiden är inne, ja, verket har redan begynt, ty vi hafva sett eder församlas från alla trakter af

landet till det ställe, som Gud har utsett åt hedningarne till eder samlingsplats; lägger derföre ned edra krigsvapen, och upphörer med att göra hedningarne motstånd under insamlandet af edra åtskilliga stammar, ty Herren eder Guds hand är med uti allt detta, och det blef allt förutsagdt af edra förfäder för tiotusende månar sedan. Tillåter dem derföre att uti frid fullborda denna sista vänskapstjenst emot eder, såsom en billig ersättning för alla de oförätter, som eder blifvit tillfogade af dem.

Det är med en af glädje och smärta blandad känsla, som jag gör mina betraktelser öfver allt detta: jag känner mig smärtfull, då jag tänker på huru I blifvit slagne; glad, då jag betraktar den lyckliga förändring, som nu väntar eder; men smärtan kommer igen, då jag vänder mina tankar på den förfärliga förödelsen, som väntar hedningarne, om de icke omvända sig. Men Jehovahs eviga rådsbeslut måste hafva sin framgång, tilldess alla hans löften äro uppfyllda, och ingen kan förhindra det; derföre, o Gud, ske din vilje! — Men medan jag ännu uppehåller mig vid ämnet med känslor, som äro lättare att känna än att beskrifva, tycker jag mig just höra Indianens klagofulla sång genljuda genom hans fosterlands skogar. Den hviskar ungefärligen sålunda:

O, store And' af våra fäder, gif gehör!
Emot den Röde var nådig, hans rop du hör!
Redan länge ditt agande ris honom slog;
När skall händen och vreden af dig vara nog?
När skall den Hvite sluta en afskyvärd strid
Och låta de qvarblefne, af oss, njuta frid;
Kanhända bortdrifne till den vestliga strand,
Vi aldrig mer upplyfta vår hufvud, vår hand?

O, nej! du store Ande! din nåd oss bestär;
Gör kunnig din sanning; Se till de fångar bär;
Sträck ut din mäktiga arm, och rädda i tid,
Och utsprid öfver jorden ditt välde, din frid!

Sjette Capitlet.

Guds handlingssätt med alla menniskor, med afseende på Uppenbarelsen.

„Och hafver gjort allt menniskoslägtet af ett blod, till att bo på hela jorden; och satt dem före bestärda tider, och stickat huru vidt och långt de bo skola, på det att de skola söka Herren, att de måtte kunna kännan och finnan, ändock han icke är långt ifrån hvarjom och enom af oss. Ty i honom lefva vi, röras och hafva varelse."

Apg. 17: 26—28.

Af denna text lära vi för det första, att alla menniskor äro af ett blod; för det andra, att de skola bo på hela jorden, (Amerika icke undantaget): för det tredje, att Herren bestämt gräuserna för deras boningsort, d. v. s. att han har delat jorden bland sina barn, gifvande hvarje folk det område, som honom för godt syntes: till Exempel, Canaans land, åt Israel; berget Seir åt Esau; Arabien åt Ismael, Amerika åt de öfverblefne af Joseph o. s. v. likasom en fader styckar ut ett stort jordagods åt sina barn — och för det fjerde, har han gifvit hela jordens befolkning den förmånsrätten att söka efter honom och finna honom; emedan han icke är så särdeles långt borta ifrån dem, de må nu befinna sig i Asien, Afrika, Europa eller Amerika, eller på hafvets öar. Om nu något folk på jorden, i någon tidsålder, eller på någon del af jorden, skulle händelsesvis lefva ända till ernåendet af denna sin förmånsrätt, hvad

skola de väl då erhålla? Jag svarar: Uppenbarelse, och det medrätta, emedan intet folk, ingen menniska någonsin funnit Gud på någon annan väg, ej heller kommer att göra det. Således om någon har funnit Gud, så har det skedt genom uppenbarelse, direcre ifrån honom sjelf, i det att han uppenbarat menniskan sin vilje; och om menniskor icke funno honom på detta sätt, så hafva de aldrig känt honom. Och om de verkligen erhöllo uppenbarelse, var det deras privilegium att anteckna den, och deraf göra ett vittnesbörd, till lärdom för sina barn och efterkommande; och detta vittnesbörd skulle vara heligt, emedan det skulle innehålla Guds ord; och således skulle det vara en Helig Bibel, utan afseende på om den vore skrifven af Judarne, af de tio Stammarne, af Nephiterne, eller af Hedningarne. Jag skulle lika gerna se Evangelium skrifvet af Nephi, Mormon, Moroni, eller Alma, som jag ser det skrifvit af Matheus, Marcus, Lucas och Johannes. Åter igen skulle jag lika så snart tro på en uppenbarelse gifven i Amerika, som jag tror på en uppenbarelse, gifven i Asien; ty om någonsin någon nation gick miste om en uppenbarelse, så skedde det emedan de icke kunde ernå det som var deras förmånsrätt eller privilegium. Men huru så? blef någon nation någonsin lemnad i mörker, ifrån det ena århundradet till det andra, utan uppenbarelsens ljus till deras vägledning? Svaret blir: ja, emedan deras förfäder i något af verldens tidehvarf förkastade all uppenbarelse, utstötte och dräpte Profeterne, och vände ett döft öra till allt hvad Gud lärde, till dess Gud slutelig borttog det, som de voro i besittning af och anförtrodde det åt något annat folk, och lät den ifrån slägte till slägte tilltaga i okunnighet, till dess han skulle finna det lämpligt, att på nytt sända sitt ljus och sin sanning till detta folk; men de, som intet ljus förkasta, äro icke under

fördömelse, och Guds barmhertighet hvilar öfver dem, genom Christi blod, som utplånar verldens synder. Det hedniska folk, som aldrig sett uppenbarelsens ljus, skola genom Christi blod frälste varda; men deremot deras förfäder, som förkastade ljuset, skola varda fördömde, ty detta är deras dom, att då ljuset kom, förkastade de detsamma.

Låt oss nu, med asseende på detta ämne, betrakta historien öfver åtskilliga tidehvarf. På skapelsens morgon, eller i begynnelsen, fingo menniskorna ljus genom omedelbar uppenbarelse, ty Adam, Cain och Abel talade med Herren. Under tidehvarfet derefter fingo menniskorna ljus genom uppenbarelse, ty Enoch vandrade i sällskap med Gud, och såg ej allenast Christi första Ankomst i köttet, utan jemväl hans andra Ankomst, hvorom är skrifvit i Judæ Epistel, 14 och 15 versena: „Si Herren kommer med mång tusend Helgon, till att sätta dom öfver alla och straffa alla dem, som ogudaktiga äro, för alla deras ogudaktiga gärningar, med hvilka de hafva illa gjort," osv. Häraf synes, att Enoch visste och profeterade om Messias, med en Apostels frimodighet. Äfven i Noe tid gaf Herren sig tilkänna genom uppenbarelse för menniskorna, ehuru de då voro hedningar, eller fastmer, ordet Israel hade då ännu icke blifvit nämndt på Jacob genom engelen. Om det nu således var ett privilegium för så många hedningar att få annamma Guds ord och att hafva kunskap om den sanna Guden genom uppenbarelse, så var detta jemväl alles privilegium eller förmånsrätt; och om några vandrade i mörkret och tillbådo beläten, till dess Gud tillstädde dem att med största begär utöfva allaslags misgärningar, och tog sina ord ifrån dem, och inskränkte dessa synnerligast till Abraham, så skedde detta derföre, att de redan länge förkastat dem, och gjorde sig ovärdiga derutaf; så att allt ifrån Israels dagar Guds

ord syntes hufvudsakligen tillkomma den utvalde säden, utvald just för det ändamålet, nemligen att åt dem måtte kunna anförtros Guds ord, Prestembetet, Gudstjenften, och de löften, som kommit till stånd alltifrån begynnelsen bland hedningarne, som länge gjort sig sjelfva ovärdiga till sådana välsignelser.

Men under tidernas längd hade jemväl Israel gjort sig ovärdiga till dessa välsignelser genom att stena och dräpa Profeterne, förkasta Messias och alla dem, som Gud sände till dem, till dess slutligen Gud tog riket ifrån dem såsom nation, och gaf det tillbaka åt hedningarne, och vände sitt ansigte ifrån all den fåvitska och okunnighet hedningarne visat allt ifrån den tid riket blef dem fråntaget intill dess det blef dem återlemnadt. Men såsnart riket var af Gud återlemnadt till hedningarne, befallde han dem att allmänt omvända sig, och hvareft de det icke gjorde, vore de under fördömelsen, men icke dessförinnan. Men knappast var riket fråntaget judarne, förrän frukterna deraf försvunno ifrån dem, och de blefvo kringströdde bland verldens alla folkslag, hvareft de aldrig sedan hafva hört inspirationens röst uppmana dem till omvändelse. Och om någon hedning har uppmanat dem att omvända sig och låta sig döpa (i Jesu namn), utan att denna blifvit inspirerad eller befalld att göra det, så var detta ett bedrägeri, som förövades emot dem: icke så, att ånger och bättring vore något skadligt, men bedrägeriet bestode deruti, att åberopa sig på att vara sänd med ett budskap, under det att något dylikt alls icke fanns, ty när Gud uppmanar menniskor att omvända sig, sänder han någon med det budet, på det att denna må kunna derom undervisa dem, åt hvilka han ernar det; och när han icke befaller någon att göra något, så fordrar han icke, att han skall göra det af sig sjelf. Hvar och en som säger, att Judarne, såsom nation, hafva blifvit be-

fallde att omvända sig och blifva döpte, under de sist förflutna sjutten hundrade åren, säger något, som han alls icke kan bevisa, så framt han icke kan bevisa att någon ny uppenbarelse förefallet under samma tidelängd, hvilken berättigat någon menniska att gå till dem i ett dylikt ärende; icke heller skall någon generation af Judar, hvilken funnits till sedan inspirationen upphörde, varda fördömd för det den förkastat något sändebud ifrån Gud, ty han har icke skickat något sändebud till dem, följaktligen hafva de icke kunnat förkasta något sådant; men deras förfäder, som förkastade Guds verk, äro under fördömelse.

Åter igen, när menniskor blefvo sände med Evangeliet till hedningarne, blefvo dessa uppmanade att omvända sig, och denna uppmaning eller befallning var gällande, enär män, som voro utrustade med tillbörlig makt och myndighet och inspirerade af den Heliga Anda, framstodo till att predika; men sedan de hade dräpt Apostlarne och inspirerade män och misbrukat sina förmånsrätter, till dess Gud borttog dem och lemnade dem utan inspiration, då kom straffet öfver detta slägte, och de som sedermera kommit fram på skådeplatsen hafva alldrig blifvit befallda att omvända sig och blifva döpte (om icke genom någon ny uppenbarelse). Och en hvar som påstår, att Gud har befallt någon hedning att omvända sig och åtlyda Evangelium sedan inspirationens dagar upphörde, eller sedan den tiden, då Apostlar och Profeter upphörde att vara ibland menniskorna, han säger något, som han icke kan bevisa, så framt han icke bevisar, att någon uppenbarelse har blifvit gifven sedan den tiden, som på nytt bemyndigat menniskor att gå till hedningarne i ett sådant ärende.

Förhållandet är emellertid, at Gud icke utkräfver något mera af ett slägte än att göra hvad han befaller dem, och det slägte, för hvilket han icke up-

penbarar något, eller till hvilket han icke sänder menniskor med budskap ifrån sig, hafva ej något budskap att åtlyda, och icke något att bortstöta, och följaktligen finnes ingenting som binder dem, med undantag af de moraliska grundsatserna om rätt och orätt, hvilka i hvarje tidsålder äro lika bindande, alltefter det kunskapsmått, menniskor hafva om moralisk rättskaffenhet.

Men i dessa sista dagar har Gud åter talat från himmelen och utsändt menniskor att först gå till hedningarne, med allmän uppmaning till dem att omvända sig och åtlyda Evangelium; och derefter har han också befallt dem at gå till Judarne, och uppmana dem att omvända sig, och åtlyda Evangelium; sålunda återupprättande det, som så länge varit borta ifrån jorden. Och hvarhelst deras röst skall höras utropa detta offentliga förkunnande, denna proklamation, i Jesu Christi namn, såsom han dem befallt, då, och der äro menniskorna pligtiga till att omvända sig och låta sig döpa. Och den sig omvänder, tror och blifver döpt, han skall varda salig; och den der icke tror deras vittnesbörd, omvänder sig och blifver döpt, skall varda fördömd, och det just fördenskull, att Gud genom uppenbarelse har sändt dem i detta ärende, och till detta slägte, och den som förkastar den minsta af Guds utskickade, han förkastar äfven den som honom sändt hafver, och derföre skall de vara under Guds dom alltifrån den stunden. Men det budskap, med hvilket Gud sände dessa män, är endast bindande för det slägte till hvilket det sändes, men är alls icke bindande för dem som äro döda och borta, innan det kom; icke heller skall det vara bindande för något efterkommande slägte, så framt Gud icke skulle uppresa män och sända dessa till dem med samma Evangelium, och då skall det slägte till hvilket han sänder dem, varda frälst eller fördömdt, alltefter som det annammar eller förkastar deras vittnesbörd.

Man hör ofta det spörsmålet framställas: „Om Gud har sändt män med vissa sanningar, som för menniskorna äro bindande, och hvarförutan de icke kunna blifva salige, hvad skall det då bli utaf det goda folket, som dogo innan budskapet kom?“ Jag svarar: Om de åtlydde det budskap, som Gud sände till deras egna slägte, så skola de varda salige; hvarom ej, skola de varda fördömda: Men om Gud icke sände dem något budskab så hade de heller icke något budskap att förkasta, och följaktligen äro de icke under någon fördömelse; och de skola uppstå till doms emot detta slägte, och fördöma det; ty hade de emottagit samma välsignelser som nu erbjudas oss, så skulle de utan tvifvel hafva mottagit dem med största nöje. Grundorsaken till fördömelse, i alla verldens tidsåldrar, är ingen annan än förkastandet af just det budskap, som Gud till dem utsänder, under det de påstå sig stå fast vid allt det, som Gud i fordna dagar sände.

Ve eder, J Skriftlärde och Pharisеer, J skrymtare, som byggen och pryden Profeternas grafvar, sägande: „Om vi hade lefvat i våra fäders dagar, skulle vi icke hafva stenat och dräpt Profeterne, såsom de det gjorde.“ Men sålunda bären J jo ett vittnesbörd emot eder sjelfve, då J samtycken till edra fäders bedrifter: ty de dräpte Profeterne, och J byggen deras grafvar. Detta var Frälsarens vittnesbörd emot Judarne, hvilka påstodo sig stå fast vid deras fordna Profeter, under det de på samma gång förkastade Christus och hans Apostlar. Och sammalunda är det nu i det nittonde århundradet. J Christne (till namnet) pryden Christi graf, och hans fordna Apostlars grifter, byggen också präktiga kyrkor till deras minne, och kallen dem St. Peters Kyrka, St. Pauli Kyrka, St. Johannis Kyrka, o. s. v.; och sägen: „Om vi hade lefvat i Apostlarnes dagar, skulle vi icke

hafva stenat och dräpt dem." Men I bären jo sjelfva vittnesbörd om att I samtycken till edra fäders bedrifter: ty de dräpte Apostlarne, och I byggen till deras ära; medan I på samma gång, om en Profet eller Apostel kommer til eder, straxt ären färdiga att tillstänga edra dörrar för honom, så snart han börjar vittna om och förkunna hvad Gud befallt honom vittna och förkunna, ty I sägen, att det numera icke skall vara några Profeter eller Apostlar på Jorden, och straxt förklaren I honom för en falsk Profet, en Antichrist; och om några lumpna och illesinnade personer ibland eder uppstå och dräpa honom eller uppbränna hans hus, eller stöfla hans gods, så skola I antingen glädja eder deråt, eller åse våldsbragden med tystnad och likgiltighet, och måhända utropa: „falska Profeter! Ulfvar i fårakläder!" Medan edra tidningsblad och edra predikstolar utösa allaslags vrängda framställningar och lögner öfver en sådan person. Ve eder I andeligen blinda Präster, Phariséer, skrymtare och bedragare; men I uppfyllen edra fäders mått: ty såsom de gjorde, så göra I. — Hämden hörer Gud till. Han skall hasteligen hämnas sina utvalda, som ropa till honom dag och natt.

Men för att återvända till Uppenbarelsen: „Ty der är ingenting fördoldt, som icke skall uppenbaradt varda: och intet lönligt, som icke skall blifva vitterligt;" Detta var en af Frälsarens grundsatser. Och åter: „Herrans kunskap skall öfvertäcka jorden, lika som vatten öfvertäcker hafsbotten." Nu frågar jag huruledes denna stora omstörtning skall tillvägabringas? och jag vet icke något bättre sätt at besvara denna fråga, än att hänvisa till Nephis profetia, i Mormons Bok, (2 Nephi, 12; 8—10.): „Ty jag befaller alla menniskor, i öster och vester, i söder och norr, och på öarne i hafvet, att de skola skrifva de ord, jag talar till dem; ty efter de böcker, som skola

skrifne varda, skall jag dömma verlden, hvar och en efter sina gärningar, efterson skrifvet står. Ty, si, jag skall tala till Judarne, och de skola skrifva det. Och jag skall tala till Nephiterne, och de skola skrifva det. Och jag skall äfven tala till de andra stammarne af Israels hus, hvilka jag bortfört hafver, och de skola skrifva det. Och jag skall äfven tala till alla folkslag på jorden, och de skola skrifva det. Och det skall ske, att Judarne skola hafva Nephiternes ord, och Nephiterne skola hafva Judarnes ord; och Nephiterne och Judarne skola hafva Israels förlorade stammars ord; och de förlorade stammarne af Israel skola hafva Nephiternes och Judarnes ord. Och det skall ske, att mitt folk, som äro af Israels hus, skola blifva samlade hem til deras egendomsland; och mitt ord skall äfven församlas och blifva till ett. Och jag skall visa dem, som strida emot mitt ord, och emot mit folk, som äro af Israels hus, att jag är Gud, och att jag gjorde förbundet med Abraham, att jag skulle ihågkomma hans säd till evig tid."

Sjunde Capitlet.

Kontrast emellan Christi Lära och det Nittonde Arhundradets falska Lärdomar eller Menniskofunder.

„Hvar och en, som öfverträder och icke blifver i Christi Lärdom, han hafver ingen Gud; den, der blifver i Christi Lärdom, han hafver både Fadren och Sonen." — Joh. 2 Ep. 9 v.

Christi Lära.	Menniskors Lärdomar.
Och dem, som tro, skola dessa tecken efterfölja.	Och dessa tecken skola icke efterfölja dem, som tro, ty de äro afskaffade och äro ej längre nödvändiga.
Genom mitt namn skola de utdrifva djeflar; de skola tala med nya tungor.	De skola icke utdrifva djeflar i hans namn; nya tungor är en gåfva, som icke mer behöfves.
De skola fördrifva ormar, och om de dricka något det dödligt är, skall det dem intet skada; på de kranka skola de lägga händerna, så varder det bättre med dem. (Marci 16: 16–18.)	Om de fördrifva (taga upp) ormar, skola de bita dem; om de dricka något det dödligt är, skall det döda dem; de skola icke lägga händerna på de sjuka, och om de det göra, skola de icke blifva friska; ty allt sådant är afskaffat; — det är endast Läkaren, som kan göra helbregda.

Christi Lära.

Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den, som tror på mig, de gärningar, som jag gör, skall ock han göra, och skall göra större än dessa, ty jag går till Fadren. (Joh. 14: 12.)

Ty det är intet lönligt, som icke skall varda uppenbart, och intet förtoldt, det icke skall kunnigt varda, och uppkomma skall i ljuset. (Luc. 8: 17.)

Och han skall utsända sina englar med hög basunaröst, och de skola församla hans utvalda ifrån de fyra väder o. s. v. (Matth. 24: 31.)

Och jag såg en annan engel flyga midtigenom himmelen; han hade ett evigt evangelium, det han förkunna skulle dem, som på jordene bo m. m. (Uppenbb. 14: 6, 7.)

Och när han kommer, som är Sanningens Ande, han skall leda eder uti all sanning; ty han skall icke tala af sig sjelf, men hvad han hörer, det skall han

Menniskors Lärdomar.

Den, som tror på Christus, skall icke (kunna) göra någon af de undergärningar, han gjorde, än mindre någon större, ty allt sådant har upphört, och kan numera blott häntydas till det andliga lifvets verksamhet.

Någon uppenbarelse kan ej mera ske, ty allt hvad som nödvändigt är har redan blifvit uppenbaradt.

Och han skall icke utsända sina englar hädanefter; deras utsändning tillhörde forntiden. Församlingen sker af sig sjelf, allteftersom menniskor dö.

Englar visa sig icke i dessa upplysta tider, ty det göres nu mera icke behof af dem; och med denna engel måtte förstås någon reformator, vare sig Luther eller någon annan.

Någon ingifvelse eller inspiration behöfves icke i detta Lärdomens och bildningens tidehvarf, och skall icke kunna tjena till att veta eller se det tillkom-

tala, och det, som ske skall, skall han förkunna eder. (Joh. 16: 13.)

Om I blifven i mig, och mina ord blifva i eder, allt det, I viljen, mågen I bedja, och det skall ske eder. (Joh. 15: 7.)

Men icke beder jag allenast för dem, utan ock för dem, som genom deras ord skola tro på mig, att de skola vara alla ett, såsom du Fader i mig och jag i dig m. m. (Joh. 17: 20, 21.)

En Herre, en tro, ett dop, en Gud, och allas vår Fader. (Eph. 4: 5.)

Ty vi äre uti enom anda alla döpte till en lekamen. (1 Cor. 12: 13.)

Han hafver ock somliga satt till Apostlar, somliga till Profeter, somliga till Evangelister, somliga till herdar och lärare, att de Helige skola skickliga vara

mande; ty då skullen vi blifva profeter, och i våra dagar skall det icke blifva några sådana män.

Att blifva så bönhörd i dessa dagar kan icke ske, utan Gud gifver oss hvad honom täckes.

Vi äro alla goda Christne och tro på en frälsare och försonare, enligt Apostlarnes ord; och fästän menniskor äro delade i olika trosbekännelser och hundradetals religiösa partier och secter, så hafva de dock alla en tro.

Det gifves många Herrar och många slags tro, och flera slags dop; men allt går ut på ett och detsamma.

Vi äro genom många andar splittrade till flera lekamen eller samfund, och det kan icke mera vara en lekamen.

Och det skall icke mer vara några Apostlar, icke heller Profeter, ty de tillhörde forntiden; men embetsförvaltningen, de Heliges beredelse och uppbyg-

till embetsens verk, genom hvilket Christi lekamen må uppbyggd varda. (Ephes. 4: 11, 12.)

gelsen af de åtskilliga lekamen eller samfunden i Christo, allt detta kan mycket väl verkställas dessa öfvernaturliga gåfvor och embeten förutan; ty hafva vi blott medel, så att vi kunna bereda och odla den menskliga visdomen, så skola vi icke sakna något härutinnan.

Dessa gåfvor och embeten skulle fortfare

Tilldess att vi alla komma till ena tron och Guds Sons Kunskap, och vardom en fullkommen man, den, der är uti Christi fullbordiga ålders mått. (Ephes. 4: 13.)

Apostlar, underverk och Andans gåfvor skulle blott fortfara under Christenhetens första tidsålder, och sedan upphöra, såsom icke längre nödvändiga, emedan de hade uppfyllt sitt ändamål.

Dessa gåfvor och embeten blefvo meddelade:

På det vi icke mera skolom vara barn och låta oss bevekas och omföras af allahanda lärdoms väder, genom menniskors skalkhet och illfundighet, med hvilka de falla till, att de måga bedraga oss. (Ephes. 4: 14.)

Trosbekännelser, konventiklar, predikningar och bibelförklaringar af oinspirerade män, jemte ett tillsatt eller förordnadt presterskap, är hvad som nu anses nödvändigt till att afhålla menniskan ifrån att bevekas och föras omkring med allahanda lärdoms väder m. m.

Och ingen tage sig sjelf den äran, utan den, som ock kallad varder af Gud,

Och ingen tage sig sjelf den äran, utan den, som har tagit prestexamen, blif-

likasom Aron. (Ebr. 5: 4.)

Och huru skola de predika, utan att de varda sände (af Gud)?

Är någon sjuk ibland eder, han kalle till sig presterne i församlingarne, och låte dem bedja öfver sig, och smörja med olja, uti Herrans namn, och troens bön skall hjelpa den sjuke, och Herren upprättar honom; och om han är stadd i synder, varda de honom förlåtne. (Jac. 5: 14, 15.)

vit prestvigd, och kallad varder af menniskor.

Och huru skola de predika, utan att de hafva blifvit lärde dertill och sände af Consistorium?

Om någon är sjuk ibland eder, han kalle till sig en läkare, så blir det måhända bättre med honom; blir han dödssjuk, så kalle han presten till sig för att gifva sig den heliga nattvarden, och förbön göres för honom i kyrkan. Att smörja med olja i Herrans namn, är någonting, som man i våra dagar icke brukar, och som icke behöfves eller kan frälsa. Presten försäkrar honom om syndaförlåtelse och besegtar denna med nattvarden.

Gören bättring, och hvar och en af eder låte sig döpa i Jesu Christi namn till syndernas förlåtelse, och I skolen undfå den Helige Andas gåfva. Ty eder är löftet gjordt, och edra barn, och alla dem, som fjerran äro, hvilka Herren vår Gud härtill kal-

Gören bättring och annammer Altarets Sakrament, så fån I syndernas förlåtelse, och den Heliga Anda skall helga eder. I åren redan döpte, då I voren späda barn, och I behöfven ej låta eder döpas på nytt; och sker detta, så fån I icke den

landes varder. (Ap. G. 2: 38, 39.)

Och det skall ske uti de ytterste dagarne, säger Gud: Jag skall utgjuta af minom Anda öfver allt kött, och edra söner och edra döttrar skola profetera, och edra ynglingar skola se syner, och edra Äldste drömma drömmar. (Ap. G. 2: 17.)

Vinlägger eder om andeliga gåfvor, dock mest att I profeteren. (1 Cor. 14: 1.)

Kom bröder, lägger eder vinn om, att I profeteren, och förmener icke att tala med tungomål. (1 Cor. 14: 39.)

Men fåfängt dyrka de mig, lärande den lärdom,

Helige Andas gåfva, ty detta skedde blott i Apostlarnes dagar, och kan nu ej ske.

Och i dessa sista dagar skall Herren icke utgjuta sin anda i så måtto, att våra söner och döttrar skola profetera eller se syner o. s. v., ty sådana ting behöfves nu icke och hafva för alltid upphört. Och om någon påstår sådant ännu kunna ske, så är det en, som affallit ifrån kyrkan och i sin enfald låtit inbilla sig det.

Vinlägger eder icke om och trakter icke efter sådana andeliga och öfvernaturliga gåfvor, som att profetera. Profetians dagar äro förbi, och den, som nu företager sig något dylikt, är att anse för en dåre.

Profeteren icke; att tala med tungomål, det är: tala främmande språk, kan ingen annan än den, som studerat; om någon eljest föreger sig kunna det, är det blott bedrägeri.

Det gör ingen ting till saken, hvad lärdom eller

som är menniskors bud. (Marci 7: 7.)

Jag prisar dig, fader, himlens och jordens Herre, att du hafver detta fördoldt för de visa och förnuftiga, och hafver det uppenbarat för de fåkunniga; ja, fader, så hafver varit behagligt för dig. (Matth. 11: 25, 26.)

Ingen känner Sonen utan Fadren, och ingen heller känner Fadren utan Sonen och den, som Sonen vill det uppenbara. (Matth. 11: 27.)

Och detta är evinnerligt lif, att de känna dig allena sannan Gud, och den, du sändt hafver, Jesum Christum. (Joh. 17: 3.)

Jag tackar min Gud alltid för eder skull för den nåd, som eder gifven är genom Christum Jesum, att I uti all stycken rike vordne ären genom honom, i all ord och all kunskap. Såsom predikan om Christo i eder kraftig vorden är, hvilken lära en menniska håller sig till, blott han „gör hvar man rätt" och tror på Christum.

Vi tacka Gud, att han icke behöft uppenbara något för någon i så många århundraden, och att våra vise och lärde män hafva kunnat vara i stånd till att känna Gud utan uppenbarelse, och att vi aldrig skola få någon.

Vi känna både Fadren och Sonen genom det uppenbarade ordet, och tro icke på ej heller behöfva några andra uppenbarelser.

Och vi blifva salige, om vi följa Skriften så godt vi förstå och rätta oss efter våra lärdes och prästers predikan och förklaringar.

Vi tacka dig, Herre, alltid för våra kyrkosamfund skull i våra dagar, att de icke äro i besittning af några öfvernaturliga gåfvor, och att de icke blifvit rika i kraftig kunskap, ej heller känna vittnesbördet om Christo, som är pro-

så att eder icke fattas någon gåfva, och vänten vår Herres Jesu Christi uppenbarelse. (1 Cor. 1: 4—7.)

Ty Guds galenskap är visare än menniskor, och Guds svaghet är starkare än menniskor. Käre bröder, ser uppå eder kallelse: icke många köttsliga vise, icke många mäktige, icke många ädlingar äro kallade; men det, som galet var för verlden, hafver Gud utvalt, på det han skulle göra de visa till skam, och det svagt var för verlden hafver Gud utvalt, på det han skulle göra det till skam, som starkt är; och det, som var oädelt och föraktadt för verlden, hafver Gud utvalt, och det intet är, på det han skulle göra det till intet, som något är, på det intet kött skall kunna berömma sig inför honom. (1 Cor. 1: 25—29.)

fetians anda; icke heller vänta vi eller hoppas på Herrans ankomst eller uppenbarelse, ty han har en gång kommit, och skall icke mer komma igen förr än på dommedagen, då himmel och jord skola förgås.

Menniskors visdom och lärdom är bättre och grundligare än ingifvelser och inspiration från den Allsmäktige, och sådant behöfves ej mer för tiden; ty sen uppå eder kallelse, bröder: de vise och lärde, de adelige, de rike och mäktige äro kallade i våra dagar, ty dem hafva vi valt till att komma de dårar, de olärde och fåkunnige på skam, ja, till att komma på skam allt oädelt och föraktadt i verlden, och göra det till intet, på det allt kött skall kunna berömma sig inför honom.

Christi Lära.

Och jag, käre bröder, då jag kom till eder, kom jag icke med höga ord eller hög visdom att förkunna eder Guds vittnesbörd; ty jag höll mig icke derföre, att jag något visste ibland eder, utan Jesum Christum och honom korsfästan; och jag var med eder i svaghet, och med räddhåga, och med mycket bäfvande; och mitt tal och min predikan var icke i konstiga ord efter menniskors visdom, utan i andans och kraftens bevisning, att eder tro icke skall stå på menniskors visdom, utan på Guds kraft. (1 Cor. 2: 1—6.)

Men vi tala om den hemliga fördolda Guds visdom, den Gud före verldens begynnelse skickat hafver till vår härlighet, hvilken ingen af denna verldens furstar känt hafver, ty om de den känt hade, så hade de aldrig korsfäst härlighetens Herra. (1 Cor. 2: 7, 8.)

Men oss hafver Gud uppenbarat genom sin anda,

Menniskors Lärdomar.

Och vi, käre bröder, då vi kommo till eder, kommo vi med höga ord, och med menniskors visdom och lärdom, och vårt tal och vår predikan var med konstiga ord efter menniskors visdom, icke i andans och kraftens bevisning, ty sådant har upphört, att eder tro icke skulle stå på Guds kraft, utan på menniskors visdom.

Men vi tala om den hemliga fördolda menniskors visdom, den fördolda visdom, som ingen annan än den lärde någonsin känt; ty hade andra menniskor känt den, så skulle de aldrig hafva varit nödsakade till att använda oss till att förkunna dem densamma.

Men Gud hafver oss ingenting uppenbarat ge-

ty anden utrannsakar allting, ja, ock Guds djuphet. (1 Cor. 2: 10.)

nom sin anda, ty menniskors visdom och lärdom utrannsakar allting, ja, all djuphet, som är oss af nöden att känna.

Ty hvilken menniska vet hvad i menniskone är, utan menniskones ande, som är i henne? Så vet ock ingen hvad i Gudi är, utan Guds Ande.

Ty hvilken menniska vet hvad i menniskan är, utan menniskans ande, som är i henne? Likaså vet ingen hvad i Gudi är, genom Guds Ande, i våra dagar, ty sådant är förbi, och Guds Ande uppenbarar icke något.

Men vi hafva icke fått denna verldens anda, utan den anda, som är af Gudi, att vi veta kunna hvad oss af Gudi gifvet är. (1 Cor. 2: 12.)

Vi hafva icke fått Guds anda, utan vi hafva fått verldens anda, på det vi för visso ej måtte veta något, utan att vi måtte gissa oss fram, och tyda allt det, som i Gudi är, efter vårt eget tycke och behag.

Hvilket vi ock tala, icke med sådana ord, som menskelig visdom lärer, utom med sådana ord, som den Helige ande lärer, och dömmom andeliga saker andeligen. (1 Cor. 2: 13.)

Hvilket vi ock tala, icke med sådana ord, som den Helige ande lärer, utan med sådana ord, som menskelig visdom lärer, ty den Helige andes inspiration eller ingifvelse finnes icke mer.

Men den naturliga menniskan förnimmer intet af hvad Guds anda tillhörer;

Men den lärda menniskan kan fatta och förstå allt det som Guds ande till-

ty det är henne en galenskap, och kan intet begripat, ty det måste andeligen dömas. (1 Cor. 2: 14.)

Ingen bedrage sig sjelf. Hvilken ibland eder låter sig tycka, att han är vis, han varde galen i denna verlden, att han må varda vis. (1 Cor. 3: 18.)

Ty denna verldens vishet är en galenskap för Gud; efter som skrifvet är: han griper de visa uti deras klokhet: och åter, Herran vet de visas tankar, at det äro förfängliga (1 Cor. 3: 19, 20.)

Om de andeliga nådegåfvor, vill jag, käre bröder, icke fördölja eder (1 Cor. 12: 1.)

Uti hvarjom och enom bevisa sig andans gåfvor till gagns (1 Cor. 12: 7.)

Den ena vorder gifvet af andan omtala visdom; den andra tala om förhörer, genom sin egen visdom, utom andans ingifvelse, ty ingen är så dåraktig, att han tror på syner och uppenbarelser i detta upplysta tidehvarf.

Ingen bedrage sig sjelf. Hvilken ibland eder låter sig tycka att han är vis i hvad Gud tillhörer, han warde lärd menniskors visdom, att han må varda vis.

Ty Guds vishet är en galenskap för verlden; ty det är skrifvet: låt oss göra unga men skickeliga till embedet: och åter: låt ingen predika, som icke hafver blifvit lärd och bildad dertill, och emottagen således ingen, som påstår sig vara inspirerad af Guds Anda.

Andeliga nådegåfvor, käre bröder, måste vi fördölja eder, ty de äro alla icke nödvändiga för vårt slägte.

Uti hvarjom och enom bevisa sig icke andans gåfvor till gagns.

Den ena vorde gifvet af menniskors lärdom att tala om visdom, och den

stånd af samma andanom.

Enom och androm tron, af samma andanom, enom androm helbregda gåfvor, af samma andanom.

Enom och androm underliga ting göra; enom androm profetia; enom androm åtskilja andar, enom androm mångahanda tungomåls uttydelse. (1 Cor. 12: 6—10.)

Ty såsom en lekamen är, och hafver dock många lemmar, men alla lemmar af en lekamen, ändock de äro många, äro de dock en lekamen. Sammalunda och Christus.

Ty vi äro uti enom anda alla döpte till en lekamen, ehvad vi äro, judar eller greker, tjenare eller frie, och hafva alla druckit till en anda.

andra att tala om vetenskap af samma lärdom.

Och till en annan tron, genom samma anda; men till ingen helbregda gåfvor af samma anda.

Och till ingen att göra underliga ting; och till ingen att profetera; och till ingen Andars åtskiljande och till ingen att tala månghanda tungomål; och till ingen att uttyda tungomål.

Ty såsom lekamen består af många lemmar, alltså bestå våra kyrkosamfund af många sekter och partier, som äro emot hvarandra stridande, och hafva inga andeliga gåfvor, och fastän de sönderfalla i många sekter, äro de ändock en lekamen, et helt. Sammalunda och Antichrist.

Ty vi äro uti många andar alle döpte till många lekamen, ehvad vi äro katholiker eller protestanter (Lutheraner) eller presbyterianer, methodister eller baptister, och vi hafva alla druckit till en anda, nem-

Christi Lära.

Ty lekamen är icke en lem, utan många. (1 Cor. 12: 12—14.)

Men nu hafver Gud satt lemmarne hvar för sig, särdeles uti lekamen, såsom han ville.

Om nu alla lemmar vore en lem, hvor blefve då lekamen?

Men nu äro lemmarne många, men lekamen är en. (1 Cor. 12: 18—20.)

Men I ären Christi lekamen och lemmar, hvar efter sin del.

Och Gud hafver satt i församlingen först Apostlar, dernäst Profeter, sedan lärare, sedan helbregda gåfvor, hjelpare, regerare, och mångehanda tungomål.

Salige ären I, når menniskorna försmäda och förfölja eder, och säga allt ondt emot eder, ljugande för mina skull. Glädjens

Menniskors Lärdomar.

ligen, denna verldens anda.

Ty lekamen (kyrkan) består icke i en sekt, utan många.

Men nu har Gud (af denna verlden) satt sekterna och partierna uti lekamen (på Antichrist), såsom han ville.

Om nu alla lemmar vore en sekt, hvor blefve då lekamen (kyrkan)?

Men nu äro sekterna många, men ändock en lekamen (ett Babylon).

Men I ären Antichristi lekamen och lemmar, hvar efter sin del.

Och menniskor hafva satt i församlingen, först Biskoppar, dernast präster, sedan kyrkoherdar, sedan theologiska skrifter, bibelförklaringar, trosformulärer och olika meningar, hvaraf uppkommit konventikler och läsare-sällskaper.

Ve eder, när menniskorna försmäda och förfölja eder och säga allt ondt emot eder, ljugande för Christi skull. Sörjen,

och fröjden eder; ty eder lön är stor i himmelen; förty de hafva sammalunda förföljt Profeterna som hafva varit för eder. (Matth. 5: 11, 12.)

Gif honom, som af dig bedes, og vänd dig icke ifrån honom, som något vill lära af dig. (Matth. 5: 42.)

Varer för den skull fullkomlige, såsom eder himmelska fader fullkomlig är. (Matth. 5: 48.)

Hafver akt uppå eder allmosa, att I icke gifver henne för menniskorna, på det I skolen varda sedde af dem, annars hafven I ingen lön när eder fader, som är i himmelen. När du gifver allmosa, låt icke stöta i basun för dig, som de skrymtare göra i synagogorna och uppå gatorna att de skola varda prisade af menniskorna. Sannerligen säger jag eder, de hafva fått sin lön. (Matth. 4: 1, 2.)

och varen mycket bedröfvade, då detta sker, ty eder lön är ringa ibland menniskorna; för ty sammalunda förfölja de de sista dagars Helige.

Gif honom, som af dig bedes, om han kan vedergälla dig det igen, och vänd dig icke ifrån honom, som något vill lära af dig, om han kan betala dig det igen med stor procent.

Tänker icke på att vara fullkomliga, ty det är omöjligt att lefva utan synd.

Hafver akt uppå eder allmosa, och låter uti tidningar eller Dagblad gifva tillkänna huru mycket I gifvit hafver att I mågen vinna verldens pris och tacksägelse. Sannerligen säger jag eder, I skolen få eder lön.

Christi Lära.	Menniskors Lärdomar.
Och när du beder skall du icke vara såsom de skrymtare, förty de stå gerna i synagogerne och i gatuhörnen och bedja, att de skola blifva sedde af menniskorna: sannerligen säger jag eder de hafva fått sin lön. (Matth. 6: 5.)	Och när du beder skall du vara såsom de skrymtare, i fordna dagar; gack i allmän åsyn, och ropa högljudt utan att vänta att blifva hörd och få svar; ty det skulle vara någonting öfvernaturligt och underbart, och alla under hafva jo upphört.
När som i fasten, skolen I icke vara såsom I voren bedröfvade, såsom de skrymtare, ty de förvandla sin anstigte, att de skola synas för menniskorna med sin fasta. Sannerligen säger jag eder, de hafva redan sin lön. (Matth. 6: 16.)	När som I fasten skola I vara såsom de skrymtare, och visa eder bedröfvade, att I skolen synas för menniskor med eder fasta, så att I mågen få eder lön.
	(Men nu är i lutherska protestantiska kyrkan ingen fasta anbefalld; således kan jo aldrig någon fasta komma i fråga?)
I skolen icke forsamla eder egodelar på jorden, dem mal och rost förderfvar, och dem tjufvar grafva och stjäla; utan forsamler eder egodelar i Himmelen, der hvarken rost eller mal förderfvar dem; och der tjufvar icke grafva eller stjäla. Ty der edra egodelar äro, der är ock edert hjerta. (Matth. 6: 19—21.)	I skolen forsamla eder stora skatter på jorden, dem mal och rost förderfvar, och dem tjufvar grafva och stjäla; ty om edert hjerta blott är i himmelen, gör det ingenting till saken om I än ären millioner i denna verlden; förty nu är det så ställt, att I kunna frit tjena både Herren Gudi och mammon!

Christi Lära.	Menniskors Lärdomar.
Allt det i viljen menniskorna skola göra eder, det gören I ock dem; ty detta är lagen och profeterna.	Allt det menniskorna göra eder, det gören I icke dem; ty detta är lagen och bruket.
Går in igenom den trånga porten; ty den porten är tid, och den vägen är bred, som drager till fördömelse; och de äro många som går på honom.	Går in igenom den vida porten, der den stora hopen går; ty det är icke möjligt att alla våra höjt uppsatte, stora och lärda män, kunna hafva orätt, och ingen rätt, bara några få olärde och gemena personer, såsom till ex. mormoner, och dylika religiösa svärmare.
Och den porten är trång, och den vägen är smal, som drager till lifvet; och få äro de som finna honom. (Matth. 7: 12—14.)	Ty den smala vägen är allt för trång, och det är aldeles icke populärt att vandra på den.
Vakter eder för de falska Profeter, som komma till eder i fårakläder, men innärtes äro glupande ulfvar. Utaf deras frukt skolen I känna dem: icke hämtar man vindrufvor af törne, ej heller fikon af tistel. (Matth. 7: 15, 16.)	Vakter eder för Profeter, som komma till eder med Guds ord; I kunna taga för afgjordt, att de äro falska, utan att I hören dem och pröfver deras frukt; den offentliga meningen är ju emot dem, då deremot, om de vore Guds män, alla skulle tala godt om dem.
Derföre skolen I känna dem på deras frukt. Icke varder hvar och en kom-	När vi blott äro säkra på att vi hafva en stadfäst och bepröfvad reli-

mandes in i himmelriket, som säger till mig: Herre, Herre, utan den, som gör min faders vilja, som är i himmelen. (Matth. 7: 20, 21.)

Och det begaf sig, att när Jesus lyktade detta talet, vardt folket förskräckt öfver hans lärdom; ty han predikade väldeliga, och icke som de skriftlärda. (Matth. 7: 28, 29.)

gion och ofta bedja, skola vi blifva frälste, antingen vi göra Herrans vilja eller icke; ty det kommer icke an på, hvilken lära vi bekänna oss till, endast vi äro uppriktige.

Och det begaf sig, när menniskor hade lyktat detta talet, vardt folket glada öfver deras lärdom; ty de predikade icke såsom väldiga män, de der af Gud sände äro, utan såsom de skriftlärda.

Innehåll.

		Sidan
Förord till den svenska öfversättningen		III.
Företal till den andra europeiska upplagan . . .		V.
Företal till den första amerikanska upplagan . . .		VIII.
1 Capitlet.	Om de redan uppfyllda Profetiorne .	15.
2 Capitlet.	Om uppfyllelsen af de Profetior, som med tiden skola uppfyllas	46.
3 Capitlet.	Om Guds Rike	75.
4 Capitlet.	Om Mormons Bok	99.
5 Capitlet.	Om de Heliges uppståndelse och alltings återupprättelse, enligt Profeternes utsagor	170.
6 Capitlet.	Om Guds Handlingssätt med alla menniskor, med afseende på Uppenbarelsen	179.
7 Capitlet.	Kontrast emellan Christi Lära och det Nittonde Århundradets falska Lärdomar eller Menniskofunder.	